Corwinring Alex
Nora Roberts
Copyright © 1994 Nora Roberts
Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere
în întregime sau parţial în orice formă.
Ediţie publicată prin înţelegere cu Harlequin Books S.A.
Aceasta este o operă de ficţiune. Numele, personajele, locurile şi
întâmplările sunt fie produsul imaginaţiei autoarei, fie sunt folosite
fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale, în viaţă sau decedate,
companii, evenimente sau locuri este în întregime întâmplătoare.

Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro
Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro
Pasiunea lui Alexi
Nora Roberts
Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROBERTS, NORA
Pasiunea lui Alexi / Nora Roberts;
trad.: Graal Soft - Bucureşti: Litera, 2017
ISBN 978-606-33-2110-8
I. Soft, Graal (trad.)
821.111 (73)-31 = 135. 1

NORA ROBERTS Pasiunea lui Alexi
Traducere din limba engleză Bianca Mateescu/Graal Soft

capitolul 1

Blonda voluptuoasă îmbrăcată în spandex de culoare roz aprins se clătina un pic pe pantofii săi cu tocuri cui, în timp ce lucra la colţul străzii, care îi fusese desemnat. Ochii ei, vopsiţi din belşug cu un curcubeu de culori, rămâneau ageri şi le căutau cu privirea pe asociatele ei - acele umbre pestriţe ale nopţii. Peste tot pe stradă răsunau râsete. La urma urmei era primăvară în New York. Dar pe sub veselia marcată de râsete exista un strat considerabil de plictiseală, pe care nu îl putea ascunde nici o cantitate de sclipici - sau de sex.

Pentru doamnele acestea, afacerile erau afaceri. Băgă în gură o pastilă nouă de gumă şi apoi îşi potrivi geanta mare de pânză înapoi pe umărul gol. Slavă Domnului că era cald, cugeta ea. Ar fi fost un calvar să se fâţâie pe stradă, aşa pe jumătate dezbrăcată, dacă vremea ar fi fost rea.

O negresă superbă, îmbrăcată într-o rochie roşie de piele, care abia dacă îi acoperea părţile esenţiale ale corpului, îşi aprinse apatică o ţigară şi ridică din şold.
- Haide, scumpule, zise ea nimănui în mod special, mimând o voce răguşită de la fumul de ţigară. Vrei să te distrezi un pic?
Unii voiau, observa Bess, în timp ce ochii ei cercetau cu atenţie strada. Alţii nu. Dar una peste alta, gândea ea, afacerile păreau să meargă destul de bine în această noapte vioaie de primăvară. Observase deja mai multe „tranzacţii", precum şi felul în care fuseseră contractate. Era mare păcat că „plictiseala" era laitmotivul pe aici. Plictiseala şi un soi de deznădejde sfidătoare şi lipsită de orice speranţă.
- Vorbeşti singură, scumpo?

- Hm? Bess clipi ca să se dezmeticească şi se pomeni ui- tându-se în sus direct în ochii vicleni ai zeiţei negrese, îmbrăcate în piele roşie, care venise lângă ea. Aşa făceam?
-Eşti nouă? o întrebă ea, suflând fumul de ţigară. Cine e omul tău?
-Omul m...?! Ăăă... nu am nici unul.
-N-ai unul? Femeia ridică din sprâncenele pensate fără milă şi pufni, plină de dispreţ. Fato, nu poţi lucra pe strada asta fără un bărbat.
- Păi asta caut...
Din moment ce nu avea o ţigară, Bess suflă şi făcu un balon mare din guma de mestecat, pe care îl pocni apoi.
- Dacă află Bobby sau Big Ed, o să te facă varză. însă ridică din umeri... la urma urmei, nu era în nici un fel problema ei.
- E o ţară liberă.

- Nu-i nimic gratis, fato, spuse negresa, după care izbucni în râs şi-şi alunecă o mână în jos pe şoldul gene-ros şi acoperit în piele roşie. Da' absolut nimic! Aruncă apoi în stradă mucul de ţigară, care se lovi de bara din faţă a unui taxi.
Pe buzele lui Bess se îngrămădeau zeci de întrebări. Era ceva natural pentru ea să pună mii de întrebări, dar acum îşi amintea cu stoicism că trebuia să o ia încet.
- Păi şi omul tău cine e?
- Bobby, răspunse femeia, după care ţuguie buzele şi o studie pe Bess din cap până în picioare. Ai nevoie de protecţie când lucrezi pe stradă.
Iar ei i-ar fi folosit foarte mult banii în plus pe care i-ar fi dat Bobby, dacă îi aducea o fată nouă.
-Nu le-a protejat nimeni pe fetele alea două care au fost omorâte luna trecută.
în ochii negresei se născu imediat o scânteie stranie. Bess se considera o fină înţelegătoare a emoţiilor oame-nilor şi identifică acolo suferinţă, regret şi durere, înainte ca femeia să-şi înăsprească din nou privirea.
- Eşti gabor?

Pasiunea lui Alexi
9
Bess rămase o clipă cu gura căscată de uimire - literalmente dar apoi izbucni în râs. „Ce glumă bună!", gândi ea. Şi nu putea să nu recunoască faptul că i se părea şi un pic flatant.
- Nu, nu-s gabor. încerc doar să-mi câştig şi eu traiul.
0 cunoşteai pe vreuna dintre ele? Pe femeile care au fost omorâte, vreau să zic.
-Nouă nu ne plac întrebările pe aici, răspunse fe-meia pe un ton destul de tăios şi înclină capul într-o parte.

Dacă încerci să-ţi câştigi traiul, hai să te vedem la treabă.
Bess simţi un fior de nelinişte traversându-i şira spinării. Femeia aceasta nu era numai superbă... dar era şi masivă. Masivă şi suspicioasă. Şi ambele erau atribute care i-ar fi făcut dificil lui Bess doar să stea pe margine şi să observe. „Dacă ai intrat în horă...“, se gândi ea, amintindu-şi că venise în seara asta aici cu treabă.
- Sigur.
Se întoarse şi porni cu paşi mari pe trotuar. Şoldurile
1 se legănau seducător în timp ce păşea - şi nu credea nici o clipă că ar fi avut un fund mic şi slab. Poate că avea gâtul puţin uscat. Poate că inima îi bătea un pic prea tare în piept. Dar Bess McNee cu siguranţă se mândrea foarte mult cu munca ei.
îi zări pe cei doi bărbaţi cam la o jumătate de stradă distanţă şi îşi linse buzele. Cel din stânga... înalt şi bru-net... arăta foarte promiţător.
- Fii atent, bibane... ideea e să-ţi alegi unul, maxim doi, zise Alex, cercetând cu privirea strada de mai în faţă. Prostituatele, drogaţii, beţivii şi cei suficient de nenorocoşi să treacă pe lângă ei ca să ajungă acasă. Informatorul meu zice că negresa aia înaltă... Rosalie... le cunoştea pe amândouă.
- Păi şi atunci de ce n-o ridicăm direct şi s-o luăm la secţie pentru interogatoriu?

Judd Malloy era nerăbdător să aibă parte de acţiune. Insigna lui de detectiv avea o vechime de numai patruzeci şi opt de ore. Iar acum lucra cu Alexi Stanislaski, un poliţist care avea reputaţia că se mişca repede şi făcea ce trebuia făcut.
- Sau şi mai bine, de ce nu-l luăm pe peştele ei?

„începătorii ăştia!", gândi Alex. De ce naiba îi dădeau mereu ca parteneri începători?

- Pentru că vrem să coopereze cu noi, de-aia. O săl-tăm şi o arestăm pentru prostituţie. Şi apoi stăm de vor-bă cu ea, înainte ca Bobby să aibă timp să vină să-i zică să-şi ţină gura.
- Dacă află soţia mea că mi-am petrecut noaptea agăţând prostituate...
- Un poliţist deştept nu spune familiei sale nimic din ce n-are strict nevoie să ştie. Şi nu trebuie să ştie multe lucruri. Ochii căprui ai lui Alex erau reci... foarte reci... în timp ce cercetau chipul noului său partener. Asta e regula numărul unu a lui Stanislaski. Şi apoi o zări pe blondă. Se uita fix la el. Alex îi susţinu privirea. „Ciudată faţă!", îşi zise el. Părea inteligentă şi sexy în ciuda machiajului pe care şi-l trântise pe ochi. Iar sub tot machiajul acela avea nişte ochi verzi foarte vii. Structura în sine a chipului ei era formată din linii tăioase, multe dintre ele nepotrivite. Avea nasul un pic strâmb - de parcă l-ar fi avut spart cândva. „Fără îndoia-lă vreun iubiţel sau vreun peşte", îşi spuse, după care îşi coborî ochii spre gura ei. Buze pline. Ba de fapt foarte pline. Şi rujate cu roşu aprins. Nu-i convenea deloc că imaginea aceea stârnea o reacţie cât de mică în corpul lui. Fără să ştie ce era sau cu ce se ocupa. Avea o bărbie ascuţită şi nişte pometi proeminenţi, care îi făceau faţa să pară triunghiulară, aproape ca de vulpe.

Topul fără bretele şi pantalonii trei sferturi pe care îi purta îi evidenţiau fiecare centimetru al trupului volup- tuos şi atletic. Lui, personal, îi plăcuseră mereu genul

de femei atletice. Dar îşi aminti imediat cum şi unde îşi făcea exerciţiile fizice această bucăţică anume.
In orice caz, nu ea era cea pe care o căuta.
„Acum ori niciodată!*1, îşi spuse Bess, simţindu-se urmărită de privirea noii sale cunoştinţe.
-Hei, scumpule... Avea vocea răguşită, chiar dacă nu mai fumase de la cincisprezece ani. Spuse în gând
0 rugăciune adresată oricăror sfinţi care o ascultau şi se apropie de Alex. Vrei să te distrezi?
- Poate. îşi strecură degetul în decolteul topului ei şi fu surprins când o simţi tresărind. Dar nu eşti tocmai la ce mă gândeam eu, drăguţă.
-Oh? „Şi acum ce?“, gândi ea. încercă apoi să combine instinctul cu observaţiile făcute în prealabil, aşa că îşi aruncă părul pe spate şi se aplecă spre el. Iar o clipă scurtă, avu impresia că se lipise de oţel... tare, nestăvilit şi foarte rece. Şi mai exact la ce anume te gândeai?
Şi apoi, dintr-odată, se simţea aproape complet dezbrăcată. De vină erau ochii aceia mari şi căprui care o priveau incisiv şi aproape că se uitau în sufletul ei. încheieturile degetelor lui îi mângâiau pielea, un pic mai sus de sâni. Simţea căldura pe care o degajau, pe care o emana el. Continuă să se uite fix la el şi pe nepusă masă,
1 se născu în minte o imagine a lor amândoi, tăvălindu-se undeva pe un pat îngust, într-o cameră întunecoasă.
Şi nu avea nici o legătură cu ce avea de făcut.
Era pentru prima dată când Alex vedea o prostituată îmbujorându-se. Şi îl şocă şi tulbură atât de mult acest lucru, încât mai că şi-ar fi dorit să-şi ceară scuze pentru fantezia care tocmai îi trecuse prin minte. Dar îşi reveni repede.
- La un alt gen de femeie, scumpo.

Erau cam de aceeaşi înălţime din moment ce purta tocuri. Se uitau ochi în ochi, ca de la egal la egal. Şi aproape că şi-ar fi dorit să-şi şteargă de pe faţă toată pudra şi machiajul ca să vadă ce se afla dedesubt.

- Pot fi şi alt gen... zise Bess, absolut încântată de răspunsul ei inspirat.

- Hei, draga mea. Rosalie se apropie relaxată şi-şi alunecă amical braţul în jurul umerilor lui Bess. Sper că n-o să fii lacomă şi să-i iei tu pe amândoi băieţii ăştia frumoşi, da?

- Eu...

„Am dat lovitura!1*, gândi Alex şi îşi mută atenţia spre Rosalie.

-Voi două sunteţi o echipă sau cum?

- în seara asta, da, răspunse negresa, mutându-şi privirea de la Alex la partenerul său. Dar voi doi?

Judd căută să-şi găsească glasul. Ar fi preferat de o mie de ori să dea piept cu pistolul unui infractor pe o alee lăturalnică. Pur şi simplu nu-i venea deloc să pună în nici un fel mâna pe femeia aceasta mare şi frumoasă, când îi apărea în minte imaginea chipului plin de încredere al soţiei sale - ca şi când i-ar fi fost ars pe retină cu fierul încins.

-Sigur. . . „ ,

Expiră prelung şi încercă să imite un pic din încrederea în sine îngâmfată a lui Alex.

Rosalie îşi azvârli capul pe spate şi izbucni în râs, după care făcu un pas în faţă, lipindu-se de Judd. Acesta dădu să se ferească, instinctiv, şi gâtul îi fu cuprins de o îmbujorare aprigă.

-Aş zice că eşti destul de nou la treaba asta, scumpule. De ce n-o laşi pe Rosalie să-ţi arate cum stă treaba?

Pentru că partenerul său părea să se fi pricopsit dintr-odată cu laringită, Alex preluă controlul situaţiei.
- Cât face?
- Păăăi... Rosalie nici măcar nu se obosi să se uite la Bess, care devenise albă ca varul. Avem un tarif special în seara asta. Noi amândouă pentru o sută. Pentru pri-ma oră. Se aplecă spre Judd şi îi şopti ceva la ureche, care îl făcu instantaneu să dea în bâlbâială. După aceea, continuă ea, putem să mai negociem, nu?
- Eu nu... începu Bess, dar simţi unghiile ascuţite ale lui Rosalie înfigându-se în umărul ei gol, ca nişte cuţite mici şi tăioase.

- Cred că sună rezonabil, zise Alex şi scoase apoi insigna. Doamnelor, sunteţi arestate.
„Poliţişti", realiză Bess şi fu cuprinsă imediat de un val de uşurare. In timp ce Rosalie îşi exprima opinia, folosind un singur cuvânt scurt şi urât, Bess se străduia din răsputeri să se abţină să nu izbucnească într-un ho-hot de râs isteric.
„Perfect!", îşi zise Bess, în timp ce era împinsă prin secţia de poliţie. Fusese arestată^ pentru prostituţie, şi viaţa nu putea fi mai frumoasă. încercând să asimileze toate informaţiile deodată, rânji şi cercetă locul. Mai fu-sese într-o secţie de poliţie şi altă dată, desigur. După cum spunea întotdeauna, îşi lua munca foarte în serios. Dar nu mai fusese în aceasta. Nu în zona comercială a oraşului.
Era murdară - mizerabilă, de fapt, hotărî apoi, luând notiţe mintal şi bălmăjind pentru sine. Totul era infect - podelele, pereţii şi ferestrele cu gratii. Şi peste tot în jur trona un strat pitoresc de jeg.

Şi mai şi puţea îngrozitor. Inspiră adânc, ca nu cumva să uite mirosul înţepător de transpiraţie umană, cafea amară şi dezinfectat puternic.
Şi era şi foarte mare gălăgie. Cu toate simţurile ascuţite la maximum, reuşi să separe larma din jur în telefoane care sunau, înjurături aprige, plânsete şi zgomotul tastaturilor apăsate în timpul muncii.
„Oh, mamă, mamă!", gândi ea. După câte se părea, norocul era de partea ei.
- Nu eşti turistă, scumpo, îi aminti Alex, adăugând un ghiont ferm pentru a sublinia ideea.
- Scuze.
Exaltarea vibrantă din ochii ei era atât de nelalocul ei, încât Alex nu se putea abţine să nu se holbeze uimit. Clătină din cap scurt şi îi indică ferm cu degetul un scaun. îl lăsă pe biban să intre direct în pâine cu Rosalie. Odată ce acesta îi întocmea actele de arest, avea să preia

el frâiele, desigur, şi să folosească farmecul, ameninţările sau orice alte modalităţi erau necesare ca să o convingă să discute cu el despre asociatele ei ucise.
- Bine, zise şi luă loc la biroul său uzat şi extrem de înghesuit. Ştii procedura.
Ea se holba la un tânăr de vreo douăzeci de ani, cu o faţă plină de vânătăi şi care purta o haină de denim ruptă.
- Poftim?
Dar Alex doar oftă şi scoase la imprimantă un formulat tipizat standard.
- Nume?

-A, sunt Bess, zise ea şi îi întinse mâna într-un gest atât de natural şi prietenesc, încât aproape că fu pe punctul de a i-o strânge.
în schimb, înjură în şoaptă.
- Bess şi mai cum?
- McNee. Şi tu?
- Eu sunt şeful acum. Data naşterii.
- De ce?
Privirea lui zbură în sus şi se aţinti în ochii ei.
- De ce, ce?
- De ce vrei să ştii?
Răbdarea nu fusese niciodată punctul lui forte şi deja simţea că ajungea la capătul ei. Bătu ostentativ cu degetul pe formular.
- Pentru că trebuie să completez câmpul acesta.
- Bine. Am douăzeci şi opt de ani. Sunt zodia gemeni şi m-am născut pe 1 iunie.
Alex calculă în minte şi completă singur cu anul naşterii ei.
- Locuinţă?
Curiozitatea ei naturală o făcea să îşi bage nasul - şi să îşi strecoare degetele - prin dosarele şi hârtiile lui, până când o plesni peste mână.
- Eşti foarte încordat, comentă ea. E din cauză că lu-crezi sub acoperire?

Pasiunea lui Alexi
15
„La naiba cu zâmbetul ăla!“, se gândi el. Era obraznic, sexy şi departe a fi prost. Şi poate că asta, împreună cu ochii ei verzi mari, inteligenţi şi ageri, l-ar fi păcălit. Dar arăta ca o prostituată şi mirosea ca o prostituată. Prin urmare....
-Ascultă, păpuşă. Uite cum merg lucrurile. Eu îţi pun întrebările şi tu răspunzi... s-a făcut?
- Dur, cinic şi cu experienţă de stradă.

Alex ridică dintr-o sprânceană neagră.
- Poftim?
- Doar un scurt test de personalitate. Deci vrei adresa mea, da? zise şi apoi rosti rapid o adresă care îl făcu pe Alex să ridice din sprâncene, mirat.
- Hai să fim serioşi acum, vrei?
- Bine.
Era mai mult decât dispusă să colaboreze, aşa că împreună mâinile pe marginea biroului său, aşteptând.
- Adresa ta, repetă el.
- Păi tocmai ţi-am dat-o.
- Hai, că ştiu şi eu ce preţuri sunt pe piaţa imobiliară în zona aia. Poate eşti bună... începu gânditor şi îi mai cercetă apoi o dată „atributele". Poate că eşti mai bună decât pari. Dar făcând trotuarul, sigur nu faci suficienţi bani, cât să-ţi permiţi să plăteşti o chirie acolo.
Bess înţelegea o insultă, când o izbea peste cap aşa. Şi ceea ce făcea replica lui şi mai usturătoare era faptul că îşi petrecuse mai bine de o oră cu machiajul. întâmplarea făcea că ştia foarte bine că avea un corp trăsnet. Şi Dumnezeu îi era martor că transpira mult pentru asta, mergând la sală de trei ori pe săptămână.
- Ei bine, acolo locuiesc, domnule poliţist.
Temperamentul ei, care tindea să se inflameze destul de repede, o făcu să îşi răstoarne geanta imensă de pân-ză pe biroul lui.
Alex o privea fascinat, cum scotocea prin grămada de obiecte. Avea suficiente cosmetice acolo ca să aprovizioneze un mic magazin. Şase rujuri, două cutii de pudră,

mai multe rimeluri şi nenumărate recipiente de fard. Un curcubeu de culori de creioane de ochi. împrăştiate printre ele se aflau două seturi de chei, o mulţime de chitanţe de la cârduri, elastice de cauciuc, agrafe de hâr-tie, o duzină de pixuri - din câte numără el -, câteva cre-ioane rupte, un carneţel de notiţe, două cărţi cu coperte groase, chibrituri, o agendă legată în piele, cu iniţialele „ELM“, un capsator - dar nici măcar nu se opri să se întrebe de ce ar fi cărat unul după ea -, şerveţele, alte hârtii mototolite şi un mic reportofon. Şi un pistol.
Sustrase cu grijă arma din maldărul de lucruri şi o studie cu atenţie. Era un pistol cu apă.
-Ai grijă cu ăla, îl avertiză ea, în timp ce găsea în sfârşit şi portofelul excesiv de burduşit. E plin cu soluţie de amoniac.
- Soluţie de amoniac?! se miră el.
- Da, înainte purtam după mine spray paralizant, dar am descoperit că şi asta funcţionează la fel de bine.
Mulţumită de sine, îi împinse apoi sub nas portofe-lul deschis.
Şi chiar era posibil să fie ea în fotografia aceea. Avea părul tuns scurt şi, cârlionţat şi şic, iar culoarea era mai degrabă un castaniu-închis, decât un blond obraznic. Dar nasul acela şi bărbia... şi ochii! Se încruntă peste permisul de conducere. Adresa era corectă.
-Ai maşină?
Ea ridică din umeri şi începu să îndese lucrurile înapoi în poşetă.
- Şi ce dacă?
- Femeile aflate în postura ta de obicei nu au.
Bess se blocă o clipă, dându-şi seama că avea dreptate.

- Am permis. Nu toţi cei care au permis au şi maşină, nu-i aşa?
-Nu, răspunse el şi-i smuci portofelul, îndepărtân- du-1. Dă-ţi jos peruca.
Dar ea se bosumflă un pic şi îşi netezi buclele blonde.
- Păi de ce?

Alex se întinse peste birou şi i-o smulse de pe cap. Ea se încruntă la el, trecându-şi degetele prin buclele scurte şi roşcate.
- Dar să ştii că o vreau înapoi. E împrumutată.
- Sigur, zise şi o aruncă pe birou, înainte de a se lăsa pe spate în scaunul său, care scârţâia, evaluând-o din nou din ochi. Dacă doamna asta era prostituată, atunci el era Clark Kent. Ce naiba mai eşti şi tu?
Era timpul să spună adevărul. Ştia asta. Dar omul acesta avea ceva care o înfuria la culme.
- Sunt doar o femeie care încearcă să-şi câştige traiul, domnule ofiţer.
Aşa ar fi răspuns Jade... era sigură de asta. Şi din moment ce Jade era creaţia ei, Bess era foarte hotărâtă să o trateze cu tot respectul cuvenit.
El îi deschise portofelul şi frunzări printre chitanţe. Avea în portofel o sumă de bani care constituia salariul lui pe două săptămâni.
- Bine...
- Ai voie să faci asta? ceru ea să ştie, mai degrabă cu-rioasă, decât enervată. Să scotoceşti aşa prin lucrurile mele personale?
-Scumpo, în clipa asta tu eşti proprietatea mea personală.
Mai avea şi poze în portofel. Fotografii cu oameni. In unele era şi ea, în altele nu. Şi aparent era membră cu acte în regulă a mai multor organizaţii, printre care

Greenpeace, Federaţia pentru Protecţia Mediului şi Animalelor Sălbatice, Amnesty International şi Uniunea Scriitorilor. Iar ultima îl făcu să se întoarcă să se uite de două ori la reportofon. Când ridică jucăria aceea şi o studie mai îndeaproape, descoperi că era pornită.

- Haide... scuipă tot, Bess.

Doamne, cât era de drăguţ! Acest gând i se născu în minte de nicăieri, când îi zâmbi.

- Ce anume?
- Ce faci stând cu Rosalie şi cu restul fetiţelor?

- îmi făceam meseria, răspunse Bess şi se gândi imediat că atunci când mijea ochii, aşa suspicios, devenea de-a dreptul irezistibil.

Nerăbdător, un pic răutăcios şi avea un temperament cu un iz de nesăbuinţă abia ţinute în frâu.

Fabulos.

- Serios, zise ea, complet sinceră şi duhnind a parfum ieftin când se aplecă în faţă. Vezi tu, are de-a face cu Jade şi cum face faţă problemei sale de dublă personalitate. Pe timp de zi este o avocată dedicată... ştii tu... extrem de conştiincioasă... dar noaptea iese pe străzi. Mintea ei blochează ce s-a întâmplat între ea şi Brock şi asta, împreună cu o amintire traumatică din copilăria, care abia acum începe să iasă la lumină, reprezintă prea mult stres pentru ea. Şi a pornit pe drumul autodistrugerii.

încruntarea îngrozitoare îi făcea ochii aproape negri.

- Şi cine naiba mai e şi Jade?

-Jade Sullivan Carstairs. Nu te uiţi la televizor în timpul zilei?

Alex deja simţea că îi ţiuia capul de nervi.

-Nu!

- Nici nu ştii ce pierzi. Cred că ţi-ar plăcea foarte mult povestea Jade-Storm-Brock. Vezi tu, Storm e poliţist şi se îndrăgosteşte de Jade. Iar problemele ei emoţionale şi puterea pe care încă o mai are Brock asupra ei complică foarte mult lucrurile. Şi după aceea a avut o pierdere de sarcină şi răpirea. Şi desigur, Storm are şi el problemele lui...
- Desigur. Şi deci care e ideea?
-Oh, scuze. Mai deviez uneori de la subiect. Scriu pentru serialul de dramă Păcate secrete, care e difuzat în timpul zilei.
- Eşti scenaristă de telenovele?!
- Da. Spre deosebire de mulţi alţi oameni din dome-niu, pe ea nu o deranja aproape deloc acea etichetă. Şi îmi place să văd şi eu la prima mână situaţiile de viaţă

în care îmi pun personajele. Şi din moment ce Jade cam este copilul meu de suflet, am...
- Ai înnebunit de tot? mârâi Alex, în timp ce se apleca spre ea ameninţător. Ai măcar cea mai mică idee ce făceai?
Ea clipi, în acelaşi timp inocentă şi amuzată.
- Cercetare?
Alex înjură atunci din nou, şi Bess descoperi că îi plăcea felul în care îşi trecea, nervos, degetele prin părul acela negru şi des.
- Cucoană, mai exact cât de departe aveai de gând să mergi cu cercetările astea?
-Cât de depar...?! Ah! exclamă apoi, cu ochii strălucindu-i de amuzament. Ei bine, nu! Nu chiar atât de departe.
- Păi şi ce naiba ai fi făcut dacă nu eram poliţist?

- Eee! M-aş fi gândit eu la ceva, răspunse, continuând să zâmbească. Poliţistul acesta avea un chip absolut fascinant - o piele creolă-aurie, ochi negri şi o osatură minunată. Iar gura aceea a lui... minunat sculptată! Chiar dacă avea tendinţa de a se încrunta. Face parte din slujba mea să îmi vină idei şi să găsesc soluţii. In plus, de îndată ce te-am văzut, m-am gândit că păreai de nădejde. Adică, ce vreau să spun e că nu mi-ai părut deloc genul de bărbat care să fie interesat de... ăăă.... Se întrebă cum putea să formuleze asta într-un mod delicat şi elegant.... ăăă... care să plătească pentru... plăcere.
Alex era atât de furios, încât îi venea să o smucească de pe scaun, să o pună pe genunchi şi să-i aplice o corecţie. Iar ideea de a-i da câteva palme bine plasate la fundul acela mic şi drăguţ i se părea straniu şi extrem de ispititor.
-Şi dacă ai fi ghicit greşit?
- N-a fost cazul, sublinie ea. Ei bine, da, trebuie să mărturisesc că am fost îngrijorată un moment, dar uite că s-a rezolvat totul. Ba chiar mai bine decât mă aşteptam,

pentru că am avut ocazia să merg intr-o... hm... încă îi mai spuneţi dubă de arest?
Alex fusese absolut sigur că_ le văzuse pe toate la viaţa lui. Că le auzise pe toate. însă în clipa aceasta mai avea un pic şi scotea fum pe urechi de nervi. Se lupta din răsputeri să nu explodeze, aşa că zise printre dinţii încleştaţi:
-Au murit două prostituate. Două prostituate care lucrau în zonă.
- Ştiu, zise ea, în grabă, ca şi când asta ar fi explicat totul. Acesta e unul dintre motivele pentru

care am ales zona aia. Vezi tu, am de gând să o pun pe Jade să...
-Eu vorbesc despre tine! o întrerupse el pe o voce atât de dură şi ameninţătoare, încât o făcu să tresară. Despre tine! O scriitoare aspirantă şi aeriană, care crede că poate să se fâţâie pe străzi îmbrăcată în spandex şi cu o juma de tonă de machiaj pe faţă şi apoi să se ducă în siguranţă acasă în cartierul frumos şi elegant în care locuieşte şi să se spele de tot.
- Aspirantă? Aparent acesta fusese singurul lucru de care se simţise ofensată. Ia ascultă aici, poliţaiule...
- Nu, ascultă tu! Stai departe de teritoriul meu şi nu te mai îmbrăca în hainele alea de târfă. Fă-ţi cercetările dintr-o carte!
Ea ridică sfidătoare bărbia.
- Pot să mă duc unde vreau şi să port orice vreau!
- Aşa crezi, ei? Dar ştia o cale de a-i da o lecţie. O modalitate perfectă prin care să îşi înveţe lecţia. Se ridică în picioare, îi smulse din mână geanta de pânză şi apoi o apucă ferm de braţ. Bine atunci. Hai să mergem.
-Unde?
- La arest, păpuşă. Eşti arestată. Sau ai uitat?
Ea se împletici pe tocurile de zece centimetri pe care le purta şi ţipă:
- Dar tocmai ţi-am explicat ce....
-Aud poveşti mai bune în fiecare dimineaţă la micul dejun.

Pasiunea lui Alexi
21
- No să mă închizi întro celulă!
Bess era sigură de asta. Absolut sigură.
Cel puţin până în clipa în care îi fu închisă în faţă uşa cu zăbrele.

Avu nevoie de aproape zece minute ca să treacă peste şocul iniţial. Iar după ce trecu, Bess hotărî că nu era chiar aşa de îngrozitor. Putea să fie furioasă pe poliţistul acela - oricine ar fi fost - sau putea să aprecieze şi să profite de ocazia aceea unică, pe care i-o oferise. Se afla întro celulă de închisoare, împreună cu mai multe alte femei. Putea să asimileze informaţia aceea şi să ia câteva interviuri.
Iar apoi, când una dintre colegele ei de celulă o informă că avea dreptul să dea un telefon, ceru cu stoicism să i se acorde acest drept. Mulţumită de toate progresele făcute, se aşeză pe pătuţul mic şi incomod din celulă şi începu să stea de vorbă cu noile ei cunoştinţe.
Şi aproximativ treizeci de minute mai târziu, ridică privirea şi o zări pe coautoarea ei, Lori Banes, stând lângă un poliţist în uniformă.
- Bess! Pari foarte în elementul tău aici!
Bess îi zâmbi drept răspuns şi veni în faţă, când gardianul descuie celula.
- Oh, da! A fost grozav!
-Hei! strigă după ea una dintre colegele ei de celulă. Iţi spun io că Vicki e o nemernică şi că Jeffrey ar trebui să-i dea un şut în fund! Amelia e femeia potrivită pentru el!
Bess îi făcu cu ochiul ca răspuns.
- O să văd ce pot să fac! Pa-pa, fetelor!
Lori nu se considera vreo martiră. Şi nu se considera nici vreo pudică sau vreo scorţoasă cu ifose. Şi îi spuse asta şi lui Bess, în timp ce traversară coridorul, urcară scările şi se îndreptară înapoi spre anticamera biroului de arestări.

- Cu toate acestea, adăugă ea, apăsându-şi degetele pe ochii obosiţi, trebuie să recunosc că mă cam enervează să fiu trezită din somn la două noaptea ca să vin la poliţie să te scot pe cauţiune.
-îmi pare rău. Sincer. Dar să ştii că a fost absolut grozav! Doar stai aşa să-ţi povestesc!
-Auzi?! Tu ai idee cum arăţi, scumpo?
-Dap, răspunse Bess, nepăsătoare şi întinse gâtul ca să se uite. Scaunul din spatele biroului lui Alex era gol. Habar nu aveam că îmi urmăresc serialul aşa multe prostituate. Pe de altă parte, e drept că lucrează mai mult noaptea. Ăăă... scuză-mă o clipă, zise ea, pentru că tocmai ce trecea pe lângă ea unul dintre poliţiştii în uniformă de la secţie şi voia să profite de ocazie ca să-l întrebe: Cine e ofiţerul care foloseşte biroul acesta?
Poliţistul abia muşcase dintr-un sendviş, dar înghiţi îmbucătura aproape nemestecată şi răspunse:
- Stanislaski?
- Pfui! Ce nume complicat! Şi mai e pe aici?
- E la interogatorii.
- Aha. Mersi.
- Haide, Bess! Trebuie să mergem să-ţi luăm lucrurile.
în timp ce semnase pentru geanta ei şi conţinutul său, Bess încă mai stătuse cu ochii în patru după Alex.
-Stanislaski, repetă în şoaptă, mai mult pentru ea. Crezi că e un nume polonez? Sau ce?
- De unde naiba vrei să ştiu eu? Lori deja ajunsese la capătul răbdării, aşa că făcea tot posibilul s-o conducă direct spre uşă. Hai să plecăm de aici. Locul ăsta e plin de infractori.
- Ştiu! E absolut minunat! zise ea râzând şi o luă de talie pe Lori. Cu ocazia asta mi-au venit idei pentru următorii trei ani! Şi dacă ne hotărâm ca Elana să fie arestată pentru uciderea lui Reed...

-Nu ştiu dacă e tocmai o idee bună să-l omorâm pe Reed...
Bess oftă şi se uită în jur după un taxi.

Pasiunea lui Alexi
23
- Lori, ştim amândouă că Jim n-o să mai semneze nici o prelungire de contract. Vrea să încerce să treacă în liga celor mari. Şi să-l omorâm pe personajul lui e modalitatea perfectă de a mai îmbogăţi povestea lui Elana.
- Poate...
Bess scoase atunci cu viclenie asul din mânecă.
- Vieţile noastre, iubirile noastre a crescut cu două puncte la rating luna trecută.
Dar Lori doar mârâi, nemulţumită.
-Şi se zvoneşte că dr. Amanda Jamison o să aibă gemeni.
- Gemeni? repetă Lori şi închise ochii strâns. Starul de telenovele Ariei Kirkwood, care juca rolul unui medic psihiatru răbdător în telenovela competitoare, era cea mai mare şi mai populară stea a lumii serialelor. Mda, trebuiau să fie gemeni, murmură Lori. Bine! Reed moare!
Bess îşi permise un zâmbet scurt şi fugar de victorie, după care îşi continuă drumul.
-In orice caz, cât am stat acolo, mi-o imaginam pe eleganta şi distinsa dr. Elana Warfield Stafford Carstairs la răcoare. E absolut fabulos, Lori! Ar fi absolut spectaculos! Şi mi-aş dori să-l fi văzut şi tu pe poliţist!
Merseră până în capătul străzii, dar încă nu se vedea nici un taxi prin preajmă.
- Ce poliţist?
- Cel care m-a arestat. Era incredibil de sexy!

Lori nu mai avea suficientă energie decât ca să ofteze din greu.
- Numai tu puteai să fii arestată de un poliţist sexy!
-Vorbesc serios! Avea un păr negru şi des! Şi avea şi ochii tot aproape negri! Şi o privire foarte intensă! Şi un chip de zici că era sculptat şi o gură absolut minu-nată... Şi mai era şi foarte bine la corp! Părea aşa... dur şi pregătit de orice. Ca un boxer, poate.
-Te rog, nu începe, Bess...

- Nu încep nimic. Pot să consider un bărbat sexy şi atrăgător şi fără să mă îndrăgostesc de el.
Lori clătină din cap, neîncrezătoare.
- De când?
- De ultima dată. Am jurat că am terminat-o cu băr-baţii, ai uitat? zise ea şi apoi zâmbetul i se mări imediat, când zări un taxi îndreptându-se în direcţia lor. Acest Stanislaski mă interesează numai strict profesional.
- Oh, da, sunt sigură.
Resemnată, Lori se urcă în taxi, când maşina se opri în faţa lor.
-jur! exclamă ea şi ridică şi mâna pentru a amplifica puterea acestui jurământ. Vrem să intrăm mai mult în capul lui Storm şi-n trecutul său şi tot aşa. Aşa că o să fac câteva cercetări ca să văd exact cum se învârt rotiţele în capul acestui poliţist. După aceea îi dădu taximetris- tului ambele adrese, a ei şi a lui Lori. Şi după ce Jade e atacată de Maniacul din Millbrook, Storm n-o să-şi mai poată ascunde sentimentele pe care le are pentru ea. Va trebui să se afle mai multe despre cine este, ce este şi de unde vine. Iar dacă o punem pe Elana să fie arestată pentru uciderea lui

Reed, asta sigur o să-i complice viaţa lui Storm... ştii tu... loialitatea faţă de familie, versus etică profesională. Şi odată ce o să-l înfrunte pe Brock...
- Hei! Taxiul opri la un semafor şi şoferul se întoarse spre ele, studiindu-le pe sub şapca lui uzată cu emblemă Mets. Vorbiţi despre Păcate secrete, nu?
-Da, răspunse Bess, luminându-se cu totul. Urmă-reşti serialul?
- Mi-l înregistrează nevastă-mea în fiecare zi... dar voi nu-mi păreţi cunoscute...
-Păi nu jucăm în serial, îi explică Bess. Noi îl scriem.
- Aaa! M-am prins! Mulţumit, omul apăsă apoi pe acceleraţie, când se făcu verde. Hai să vă zic şi io ce părere am despre neruşinata aia cu două de feţe, de Vicki.
Continuă prin a face exact asta, şi Bess se aplecă în faţă, dezbătând cu el cu ardoare. Lori, în schimb, închise ochii şi încercă să mai moţăie un pic.

capitolul 2
-A înnebunit nevastă-mea, zise Judd Malloy, continuând să ronţăie o gogoaşă cu cireşe, în timp ce Alex se chinuia să-şi păstreze calmul în traficul din mijlocul oraşului. E o mare fană a telenovelei, ştii? înregistrează episoadele în fiecare zi, când e la şcoală.
- Grozav! Alex se străduise din răsputeri să uite de acea mică întâlnire pe care o avusese cu regina teleno- velelor... doar că partenerul său nu coopera deloc în acest sens.
- Holly zice că e ca şi când te-ai întâlni cu o vedetă.
- Nu găseşti prea multe vedete făcând trotuarul aşa.
-Ei, haide, Alex, zise judd, sorbind din cafea, ca să dea mai uşor pe gât gogoaşa. Nu făcea asta pe bune. Ai zis-o chiar tu... altfel nu ar fi fost retrase acuzaţiile.

- A fost proastă, mârâi Alex, printre dinţii încleştaţi. Să care un blestemat de pistol cu apă în valiza aia a ei. Probabil s-a gândit că dacă vreun client devenea agresiv, îl împroşca un pic între ochi şi cu asta, basta.
Judd începu să spună ceva despre cât de neplăcut ar fi fost să primeşti un jet de soluţie de amoniac în ochi, dar se opri repede, gândindu-se că probabil partenerul său nu voia să audă asta.
- In orice caz, Holly a fost impresionată şi am stors şi câteva informaţii de la Rosalie, aşa că nu am pierdut timpul degeaba.
-Malloy, ar trebui să te obişnuieşti să pierzi timp. Regula numărul patru al lui Stanislaski. Alex zări clădirea pe care o căuta şi se grăbi să parcheze neregulamentar, pe banda a doua. Deja ieşise din maşină şi traversase trotuarul până când Judd găsi însemnul NYPD şi îl puse

în geam. Pentru că-i foarte posibil să pierdem timpul şi acum cu acest Domingo.
- Dar Rosalie a zis că....
-Rosalie ne-a spus ce voiam să auzim, ca să-i dăm drumul, îi zise Alex. Ochiul lui ager de poliţist deja stu-dia clădirea, observând ferestrele, scările de incendiu şi acoperişul. Poate că ne-a zis adevărul despre Domingo sau poate că ne-a vândut o minciunică. O să vedem.
Locul părea destul de bine reparat şi recent renovat. Nu se vedeau nici graffiti, nici geamuri sparte şi nici dă-râmături. „Oameni cu venituri medii", presupuse Alex. Probabil familii de muncitori. Deschise uşa mare şi grea de la intrare, după care cercetă cu privirea

numele in-scripţionate pe linia de deasupra căsuţelor poştale.
- J. Domingo. Apartament 212. Alex apăsă pe interfo- nul aferent apartamentului 110 şi aşteptă. Nu veni nici un răspuns, aşa că după aceea încercă la 305. Se auzi imediat bâzâitul caracteristic uşii interioare care se deschidea. Oamenii sunt aşa de neglijenţi, comentă Alex.
îl putea simţi pe Judd tensionându-se lângă el în timp ce urcau scările, dar îşi dădea seama că îşi putea ţine emoţiile şi agitaţia sub control. Sau la naiba, cu siguranţă era bine să le ţină sub control, cugeta Alex în timp ce-i făcea semn să ia poziţia şi bătu la uşa apar-tamentului 212. Mai bătu o a doua oră şi apoi auzi o înjurătură drept răspuns.
Uşa se întredeschise puţin, şi Alex îşi propti corpul de ea ca să o menţină aşa.
- Cum merge treaba, Jesus?
- Ce dracu' vrei?
Omul corespundea cu descrierea pe care le-o oferise Rosalie, observă Alex în sinea lui. De la mustaţa în stil Clark Gabie şi până la incisivul de aur.
- Să discutăm un pic, Jesus. Doar să stăm un pic de vorbă.
- Io nu vorbesc cu nimeni la ora asta.

Iar apoi, când omul încercă să închidă uşă, Alex doar se lăsă pe ea cu toată greutatea şi îi arătă insigna.
- Doar nu ai vrea să fii nepoliticos, nu? Ce-ar fi să ne inviţi înăuntru?
Jesus Domingo înjură în spaniolă şi mai deschise un pic uşa.
- Aveţi mandat sau ceva?

-Pot să obţin unul foarte uşor, dacă vrei să facem mai mult decât să stăm de vorbă. Pot să te iau la secţie pentru interogatoriu şi să termin cu hârţogăria înainte ca avocatul tău chiţibuşar să aibă timp să te scoată. Deci zi, Jesus, vrei să te pomeneşti cu o echipă de insigne pe aici?

- N-am făcut nimic greşit, zise el şi se îndepărtă de uşă.

Era un om mic şi uscăţiv, cu muşchi aţoşi, care nu purta altceva decât o pereche de pantaloni scurţi de trening.

- Păi n-a zis nimeni că ai făcut. Sau am zis eu ceva, Malloy?

Distrându-se copios, Judd veni în spatele lui Alex şi răspunse scurt:

-Nu.

Poate că această clădire era caracteristică oamenilor din pătura mijlocie, dar apartamentul lui Domingo era un mic palat al tehnologiei. Avea echipamente audio-vi- deo ultimul răcnet, observă Alex. Un televizor cu ecran mare şi jucării foarte scumpe pentru jocurile video. Iar pe raftul de pe unul dintre pereţi se găseau în cea mai mare parte casete video cu filme pentru adulţi.

- Frumoasă casă, afirmă Alex. Cu siguranţă ştii cum să profiţi la maximum de banii pe care-i iei pe şomaj.

- Mă pricep la cifre, zise Domingo, luând un pachet de ţigări de pe o masă şi aprinzând una. Deci care-i treaba?

- Hai să vorbim un pic despre Angie Horowitz.

Domingo suflă fumul afară şi se scărpină pe pieptul păros.

- N-am auzit niciodată de ea.
-Ciudat... Noi am auzit cum că erai unul dintre cli-enţii ei fideli şi distribuitorul ei principal de droguri.
- Aţi auzit prost.
-Dar poate că nu recunoşti numele, zise Alex şi băgă mâna în buzunarul interior al jachetei. Degetele lui atinseră uşor hamul de piele de pe umăr, care-i ţinea fixat tocul pistolului, apoi scoase un plic gălbui. Ce-ar fi să te uiţi la o poză? îi vârî sub nas lui Domingo fotografia femeii făcută de poliţie şi privi cum tenul lui măsliniu capătă o tentă de un gri bolnăvicios. Ţi se pare cunoscută?
- Frate! exclamă Domingo şi ridică în grabă ţigara la buze.
- E vreo problemă? întrebă Alex, uitându-se şi el în jos la fotografie. Nu mai rămăsese prea mult din An- gie care să pozeze pentru cameră. Oh, hei, scuze pentru asta, Jesus. Hei, Malloy! Nu ţi-am zis să nu pui şi poza cu cadavrul?
Dar Judd doar ridică din umeri, mimând indiferenţa. îşi zise că se bucura că nu trebuia să se mai uite şi el din nou la fotografia aceea.
- Probabil am greşit.
- Da. în tot timpul în care vorbi, Alex ţinu fotografia astfel încât Domingo să o poată vedea. Tipul e biban, îi explică apoi. O dă tot timpul în bară. Ştii cum este... Oricum, biata Angie s-a pomenit feliată bine, nu zici? Medicul legist a zis că criminalul a găurit-o de vreo patruzeci de ori. Majoritatea rănilor se văd cu ochiul liber. Şi bietul Malloy aici de faţă s-a uitat o singură dată la poza asta şi a scuipat tot micul dejun. îi tot repet să nu mai mănânce gogoşile alea afurisite şi unsuroase, înainte să mergem să vedem un cadavru, dar după cum am zis...
Alex rânji apoi pentru sine, când Domingo se năpus-ti spre toaletă.

-Foarte mult sânge-rece ai, Stanislaski, zise Judd, rânjind.
-Mda, ce pot să zic? Sunt genul ăla de om...
- Şi nu mi-am vomat micul dejun.
- Poate că nu, dar ai vrut.... Sunetele care veneau de la baie erau cât se putea de neplăcute. Alex bătu la uşă. Hei, Jesus! Eşti bine, omule? Să ştii că sincer îmi pare rău de încurcătură, zise poliţistul, după care îi întinse lui Judd plicul şi fotografia. Hai să-ţi aduc un pahar de apă bună şi rece, da?
Răspunsul veni ca un râgâi îngreţoşat şi înăbuşit, pe care Alex se gândi că oricine l-ar fi putut considera un acord. Se duse la bucătărie şi deschise uşa congelatoru-lui. Cele două kilograme de droguri erau exact acolo unde îi spusese Rosalie că le va găsi. Scoase o pungă, chiar când Domingo se năpusti înăuntru.
- N-ai mandat. N-ai nici un drept!
- Eu doar îţi aduceam nişte gheaţă, zise Alex şi îi predă în mâini punga îngheţată de cocaină. Asta nu mi se pare vreo mâncare îngheţată. Ce părere ai, Malloy? Judd se sprijini cu umărul de tocul uşii, blocând ieşirea.
- Sigur nu-i genul pe care le ţine maică-mea în congelator.
- Nenorocitule! mârâi Domingo, ştergându-se la gură cu o mână încleştată în pumn. Asta e o violare a drepturilor mele civile. O să ies de la pârnaie, înainte să ai timp să clipeşti.
- Posibil. Alex scoase apoi din buzunar o pungă pentru probe şi strecură înăuntru ambele kilograme de cocaină. Malloy, ce-ar fi să-i citeşti drepturile

prietenului nostru, cât timp se îmbracă? A, Jesus?!... Nu uita şi de un pic de apă de gură.
-Stanislaski! Sergentul de la ghişeu îl strigă pe Alex, chiar când ieşea după ce îl dusese pe Domingo la celulă. Ai companie.

30
Nora Roberts
Alex se întoarse şi se uită spre biroul său. Observă surprins că în jurul lui erau adunaţi ciorchine mai mulţi poliţişti. Şi răsunau destule hohote de râs, care acope-reau zgomotul obişnuit din încăpere. Curiozitatea îl făcu să se îndrepte într-acolo, chiar înainte să vadă pi-cioarele. Erau nişte picioare pe care le recunoştea. Erau încrucişate şi acoperite - aproape intr-o manieră modes-tă - cu o fustă de culoare galben aprins.
Şi apoi îi recunoscu şi restul corpului, chiar dacă de data asta era acoperit cu un blazer cu dungi multicolore şi o bluză cu decolteu rotund, de aceeaşi culoare cu fus-ta. în timp ce râdea, pe la urechile ei dansau câte şase fâşii subţiri de aur. Arăta mult mai bine acum. Era mult mai sexy aşa, fu nevoit să recunoască - cu gura nerujată, cu pistruii la vedere şi cu ochii aceia mari şi verzi coloraţi subtil cu o nuanţă deschisă de fard. Părul ei era aranjat într-o coafură ciufulită şi avea o nuanţă închisă şi luxuriantă de roşu, care îl făcea să se gândească la o statuetă de mahon pe care i-o cioplise cândva fratele său.
-Aşa că i-am zis primarului că o să încercăm să strecurăm şi treaba asta într-un episod şi că ne-ar plăcea la nebunie să vină la serial într-un rol episodic. îşi schim-bă apoi poziţia pe birou şi îl zări pe Alex. Se uita la ea încruntat, cu degetele mari agăţate de buzunarele gecii sale de piele. Ofiţer Stanislaski!

- McNee, zise el printre dinţii încleştaţi, după care le aruncă o privire colegilor săi, adunaţi în jurul ei. Dacă vine şeful şi vă găseşte aici, s-ar putea să fiu nevoit să-i spun cum nu aveaţi suficient de muncă şi v-aţi oferit să vă ocupaţi de o parte din hârţogăria mea.
- Ei haide, Stanislaski, doar o întreţineam un pic pe invitata ta.

Doar că imediat ce el rosti porecla pe care i-o dăduseră în secţie şefului lor, se risipiră cu toţii în grabă.

- Cu ce te pot ajuta?
- Păi eu doar...
- Stai pe o crimă, îi spuse el.

- Oh! exclamă ea şi se dădu jos de pe birou. Fără pantofii cu toc cui pe care îi purtase în noaptea în care o cunoscuse, era cu o jumătate de cap mai scun-dă decât el. Şi Alex descoperi că îi plăcea mai mult aşa. Scuze... Am trecut doar ca să-ţi mulţumesc că ai lămurit lucrurile pentru mine.

-Da, ei bine, pentru asta mă plătesc. Să lămuresc lucrurile.

Era sigur că îi va sări în cap un pic pentru că pusese să fie aruncată întro celulă, dar ea zâmbea, la fel de prietenoasă şi amabilă ca o educatoare de la grădiniţă.... chiar dacă nu-şi amintea ca el, unul, să fi avut vreodată o educatoare care să arate ca ea. Sau care să miroasă ca ea.

- Oricum ar fi, să ştii că apreciez ce ai făcut pentru mine. Producătoarea mea este o ţipă foarte tolerantă, dar sigur s-ar fi enervat dacă lucrurile ar fi mers mai departe...

-S-ar fi enervat?! repetă Alex, oarecum mirat. îşi dădu apoi geaca jos şi o aruncă pe scaun. S-ar fi enervat să afle că una din scenaristele ei se prostituează şi-şi caută clienţi la Twenty-third, colţ cu Eleventh Avenue.

-Că face cercetări, îl corectă Bess, fără a se simţi deloc ofensată de remarca lui. Daria... aşa o cheamă pe producătoarea mea... are migrene destul de dese. Şi eu i-am dat o mare durere de cap, când m-am dus la o spargere cu un hoţ.
-Cu un... Dar nu-şi mai termină ideea. Pur şi simplă lăsă cuvintele în aer şi se aşează greoi pe locul de pe birou, pe care tocmai ce-l eliberase ea. Nu cred că vrei să-mi povesteşti despre asta.
-Mă rog... de fapt era un fost spărgător de locuinţe. Un tip absolut fascinant. Şi stai liniştit, că nu l-am pus să-mi arate decât cum se intră prin efracţie. Se încruntă, amintindu-şi. Dar cred că era un pic ruginit, pentru că a pornit alarma şi...
- Taci, zise Alex şi ridică mâna, ca să o oprească. Deja începea să simtă şi el cum îl apuca o durere de cap.

- Ei, oricum sunt ştiri vechi. Flutură veselă din mână, îndepărtând şi minimalizând informaţia. Şi ia spune-mi, ai şi un prenume, sau trebuie să-ţi spun doar „domnule poliţist"?
- Detectiv, mai exact.
- Prenumele tău e „detectiv11?
- Nu, ci gradul meu, zise şi oftă prelung. Alex, adăugă apoi, oarecum resemnat.
-Alex, repetă ea. Frumos nume, zise Bess şi îşi lăsă degetul în jos pe hamul tocului său de armă. Nu încerca să fie provocatoare, ci doar îşi dorea foarte mult să afle cum se simţea. Era sigură că odată ce ajungea să-l cu-noască mai bine, îl putea convinge să o lase şi pe ea să îl probeze. Ei bine, Alex, mă întrebam dacă ai fi dispus să mă laşi să te folosesc.

Era poliţist de mai bine de cinci ani şi până acum chiar nu crezuse că îl mai putea surprinde ceva. Dar de data asta avu nevoie de trei secunde întregi ca să-şi revină din şoc.

- Poftim?!

-Doar că eşti perfect, zise ea, apropiindu-se de el. Chiar voia să se uite mai îndeaproape la arma lui... şi fără a fi prea evidentă.

Ea mirosea a soare şi sex. Şi Alex inspiră adânc, zicându-şi dacă era o combinaţie care ar fi uluit orice bărbat.

- Sunt perfect?

-Absolut! Se uită fix în ochii lui şi zâmbi. Privirea ei era sinceră şi ascundea o evaluare tacită. îl studia la fel cum o femeie ar fi studiat o rochie frumoasă în vitrina unui magazin. Eşti exact ceea ce căutam.

Ochii ei erau de un verde crud şi pur. Nu exista în ei nici o urmă de gri sau albastru şi nici o licărire cât de mică de auriu. Şi avea o gropiţă mică în apropierea gurii. Numai una. Nu era nimic simetric sau echilibrat la chipul acela straniu şi sexy al ei.

- Şi mai exact ce căutai?

-Ştiu că eşti ocupat, dar aş încerca să nu-ţi răpesc prea mult timp. Doar o oră sau aşa, din când în când.

-O oră? se pomeni repetând după ea, dar apoi se replie ferm. Ascultă, apreciez că...

- Nu eşti căsătorit, nu?

- Căsătorit? Nu, dar...

-Ah, bun! Asta cu siguranţă simplifică lucrurile. Mi-a venit ideea aseară, după ce m-am băgat în pat.

Oh, Doamne, Dumnezeule!

Alex învăţase să aprecieze femeile încă de timpuriu. Şi învăţase şi cum să le joace pe degete cu mult tact şi

multă pricepere - şi era chiar mândru de el pentru asta. Ştia cum să se ferească, când era cazul să se eschiveze şi când era momentul să se lase pe spate şi să se bucure de moment. Doar că în ceea ce o privea pe această femeie, părea să păşească pe nisipuri mişcătoare. Nimic nu era sigur cu ea.

- E grea chestia asta? întrebă ea, continuând să se joace cu hamul de piele.

- Te obişnuieşti cu ea. Şi apoi e pur şi simplu acolo.

Zâmbetul ei deveni şi mai cald, lucru care îl făcu să se gândească iar la soare.

- Perfect, murmură ea. Aş fi dispusă să te recompensez pentru timpul şi expertiza ta, desigur.

-Ai fi... Dintr-odată, nu mai era sigur dacă trebuia să se simtă insultat sau ruşinat. Ia stai o clipă, păpuşă.

- Doar gândeşte-te la asta, te rog, zise ea în grabă. Ştiu că îţi cer foarte mult, dar am o problemă cu Matthew.

Pe nepusă masă, o nouă emoţie se infiltră pe sub garda lui. Şi era la fel de verde precum ochii ei... mai exact micul monstru cu ochi verzi al geloziei.

- Matthew? Cine naiba e Matthew?

- Mă rog, noi îi spunem Storm, de fapt. Locotenen-tul Storm Warfield, de la Departamentul de Poliţie din Millbrook.

Acum în mod sigur avea o mare durere de cap. îşi frecă tâmpele cu degetele.

- Millbrook?

-Oraşul fictiv Millbrook, unde are loc serialul. Se presupune că se află undeva prin Midwest. Storm este poliţist. Pe plan personal, viaţa lui e praf, dar pe plan profesional, este concentrat şi intens şi uneori chiar

ne-milos. în acest nou fir narativ la care lucrez, vreau să pun accentul pe munca lui din poliţie, pe programul şi pe frustrările lui.
-Ia stai... Avusese mereu mintea foarte ageră, doar că aparent acum îi lua un minut întreg ca să schimbe macazul de pe un făgaş pe altul. Vrei să te ajut cu un fir narativ pentru telenovelă?
- Exact. Dacă ai putea să-mi spui numai cum gândeşti şi cum faci ca să rezolvi un caz... ştii tu... dacă lucrezi cu sistemul sau pe lângă el... Poliţiştii de la televizor trebuie tot timpul să navigheze uşor în afara sistemului, dacă nu ştiai. Asta dă mai bine, decât să procedeze mereu după cum scrie la carte.
El înjură în şoaptă şi-şi frecă faţa cu mâinile. Şi la naiba cu tot, dar îi cam transpiraseră palmele!
-Ştii că eşti o mare figură, McNee?
- Nu trebuie să te hotărăşti chiar acum.
Şi pe lângă toate mai era şi foarte stăruitoare. Şi se pomeni întrebându-se dacă poate Alex ţinea un pistol de rezervă legat pe gambă. Vreuna din piesele acelea mici şi sexy din crom. Văzuse mai multe filme în care intriga se învârtea în jurul acestui gen de jucării. însă cugetă că şi-ar fi pierdut orice avantaj cât de mic, dacă l-ar fi întrebat asta.
- Dau o mică petrecere în seara asta. în timp ce vor-bea, scotocea în geantă după carneţelul de notiţe. Nimic prea extravagant. De la ora opt şi până când o fi. Adu o prietenă, dacă vrei. Şi ia-l şi pe partenerul tău. Pare foarte drăguţ.
- Mda, e adorabil.
- Da. Rupse apoi o foaie şi i-o întinse. Chiar mi-ar plăcea dacă ai putea să treci.

Alex luă foaia de hârtie, fără să se obosească să-i amintească faptul că avea deja adresa ei.
- De ce?
- De ce nu? zise ea şi-i zâmbi strălucitor.
Dar înainte să aibă timp să se apuce să îi enumere toate motivele, cineva îi strigă numele.
- Alexi!
„Alexi!“ Bess era deja încântată de cum suna asta, în timp ce îl repeta în gând. Suna diferit şi exotic. Şi sexy! Şi era absolut convinsă că i se potrivea mult mai bine decât Alex.
Bess o studie cu interes pe femeia care se apropia de ei. îşi zise că nu era genul de femeie care să se piardă în mulţime. Era superbă. Complet încrezătoare în forţele proprii şi foarte... foarte însărcinată. Alex sări de pe bi-rou de lângă ea şi oftă.
- Rachel...
- Aş dori un moment din timpul tău, domnule detectiv, zise Rachel, măsurând-o din priviri pe Bess, înainte să-i arunce lui Alex o privire ucigătoare. Ca să te pun un pic în temă cu drepturile civile!
-Sora ta? presupuse Bess, râzând strălucitor la amândoi.
Alex se încruntă la ea, gânditor.
- Cum ţi-ai dat seama?
- Sunt foarte bună la a citi feţe. Aveţi aceeaşi structură osoasă, aceeaşi nuanţă a tenului şi aceeaşi gură. Ori sunteţi frate şi soră, ori verişori de gradul unu.
-Vinovată, recunoscu Rachel. Şi chiar dacă i-ar fi plăcut foarte mult să ştie ce făcea Alex cu roşcata aceasta cu ochi inteligenţi şi aprigi, nu avea de gând să permită să fie deviată de la îndatoririle sale de avocat din oficiu. Jesus Domingo, Alexi! Percheziţie ilegală şi confiscare de bunuri.
- Prostii!

Alex încrucişă braţele la piept şi se lăsă pe spate, sprijinindu-se de birou.

- Ai avut mandat de percheziţie?
- Nu aveam nevoie de unul. El ne-a invitat înăuntru.
- Şi presupun că v-a invitat şi să îi scotociţi prin lu-cruri, nu?
-Nu, răspunse Alex şi rânji, în timp ce Bess îi privea ridicându-şi mingea la fileu unul altuia, verbal, de parcă ar fi fost doi jucători profesionişti de tenis. Lui Jesus doar i s-a făcut rău. Aşa că m-am oferit să-i aduc un pa-har cu apă. Şi nu a obiectat în nici un fel. Am deschis congelatorul ca să-i iau nişte gheaţă bietului nemernic şi le-am văzut acolo. Două kilograme. O să citeşti totul în raportul meu.
-Asta e o scuză penibilă, Alexi. Nu o câştigi nicioda-tă o condamnare.
- Poate. Poate că nu. Vorbeşte cu procurorul care se ocupă de cazul lui.
-Exact asta intenţionez să fac. Rachel îşi mută servieta dintr-o mână în alta şi începu să-şi mângâie burta cu mişcări circulare, pentru a-l alina pe bebeluşul care părea să facă aerobic în pântecul ei. Nu ai motive înte-meiate pentru suspiciune.
- Ia loc.
- Nu vreau să stau jos.
- Dar copilul vrea. Trase în grabă un scaun şi aproape că o împinse să se aşeze pe el. Când o să scapi de încărcătura asta?
Rachel se gândi că era într-adevăr mult mai bine să stea jos, dar nu ar fi recunoscut asta nici în ruptul capului.

- Copilul ar trebui să sosească peste două luni. Am timp suficient. Dar acum discutam despre...
- Rach! zise el şi îi atinse obrazul cu foarte mare blândeţe. O înjurătură urlată în faţă nu ar fi oprit-o, însă acel gest mic şi afectuos îşi făcu treaba foarte eficient. Te rog nu mă face să-mi fac griji pentru tine...
- Sunt foarte bine.
- Nu ar trebui să fii aici.

Pasiunea lui Alexi

- O să am un copil. Nu este o boală contagioasă. Şi acum, revenind la Domingo...

Alex îi spuse scurt şi concis părerea lui în legătură cu ce trebuia făcut în privinţa lui Domingo.

-Vorbeşte cu procurorul, repetă el. în timp ce stai jos.

-Mie mi se pare că este destul de puternică, comentă Bess.

Două perechi de ochi se întoarseră imediat în direc-ţia ei. Primii furioşi şi cei de-ai doilea gânditori.

- Mulţumesc. Bărbaţilor din viaţa mea le place să mă cocoloşească, îi explică Rachel. E drăguţ din partea lor, n-am ce să zic, dar şi destul de enervant.
- Muldoon ar trebui să aibă mai multă grijă de tine, insistă Alex.

-N-am nevoie de Zack să aibă grijă de mine. Şi ca să fiu sinceră, între el şi Nick, abia dacă am voie să mă spăl singură pe dinţi. îşi drese glasul şi întinse apoi mâna spre Bess. Din moment ce fratele meu e prea nepoliticos ca să mă prezinte... eu sunt Rachel Muldoon.

- Bess McNee. Eşti avocată?
- Exact. Lucrez pentru Biroul Apărării din Oficiu.
- Serios? Rotiţele din mintea lui Bess începuseră deja să se învârtă. Şi cum e să fii...

Dar Alex ridică imediat mâna, ca s-o oprească.

-Te rog n-o porni. O să îţi disece mintea de tot, înainte să îţi dai seama că şi-a băgat degetele pe acolo. Ascultă, McNee... Se întoarse apoi spre Bess, hotărât să nu se lase fermecat de zâmbetul ei uşor şi prietenos. ... suntem un pic ocupaţi aici.

- Da, sigur ca da. îmi cer scuze. Ascultătoare, îşi aruncă pe umăr geanta mare. Mai vorbim diseară. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Rachel!

- Şi mie. Rachel îşi trecu limba peste dinţi, în timp ce ea şi Alex o priveau pe Bess croindu-şi drum afară din sala principală a secţiei. Ei bine, asta a fost extrem de nepoliticos....

-Crede-mă când îţi spun, e singura cale de a trata cu ea.

- Hmm.... Pare o femeie foarte interesantă. Cum ai cunoscut-o?

- Nu mă întreba.

Se aşeză apoi înapoi la birou, iritat de faptul că mirosul de soare şi sex încă mai persista în aer.

- Nu-mi vine să cred că facem asta.

Holly, frumoasa soţie a lui Judd, de numai opt luni, nu îşi mai încăpea în piele de bucurie că mergeau la petrecere.

-Abia aştept să le spun tuturor în cancelarie unde mi-am petrecut seara.

- Uşurel, scumpo, zise Judd, trăgând nemulţumit de cravata pe care insistase soţia lui să o poarte. Este doar o petrecere.

- Doar o petrecere? In timp ce liftul urca spre etajul cu pricina, nu se putea abţine să nu se joace cu părul său castaniu-auriu. Nu ştiu despre voi doi, dar eu nu apuc în fiecare zi să mănânc tartine cu celebrităţi.

De rău augur de tăcut, Alex stătea într-un colţ adus de umeri în geaca lui de piele. Habar nu avea ce naiba căuta aici. Prima lui greşeală fusese să-i menţioneze lui Judd despre invitaţie, desigur. Pentru că oricât de indi-ferent s-ar fi prefăcut Judd, nici el nu-şi mai încăpuse în piele de încântare când o sunase pe soţia lui. Iar Alex fusese luat pe sus de valul entuziasmului lor.
Dar nu avea de gând să rămână. Poate că din punctul de vedere al lui Holly, eticheta dicta că ea şi Judd nu puteau veni fără el, dar se hotărâse deja cum avea să o joace. Va intra şi poate va bea o bere şi va ciuguli câteva sărăţele. Şi apoi va pleca la fel de repede. Să fie al naibii dacă avea de gând să-şi petreacă o rară seară liberă jucân- du-se de-a fânul înfocat al telenovelelor.
- Oh, Doamne! fu tot ce putu spune Holly, când se deschiseră uşile liftului.

Pasiunea lui Alexi
39
Pereţii foaierului privat erau decoraţi cu o pictură murală a oraşului. Times Square, Rockefeller Center, Harlem, Little Italy, Broadway. Şi pe zidurile acelea, oamenii păreau să se grăbească la fel cum se întâmpla pe străzile de jos. Era ca şi când femeia care locuia aici nu voia să rateze nici un moment din acţiunea vieţii oraşului.
Uşa mare care conducea spre apartamentul principal era deschisă şi dinăuntru se revărsau muzică, râsete şi conversaţii, împreună cu mirosuri de mâncăruri aburin- de şi lumânări parfumate.
-Oh, Doamne! repetă Holly, târându-l după ea pe soţul său, în timp ce intra.
Alex cerceta încăperea din spatele lor. Era imensă şi plină ochi de oameni. Cu toţii erau înveşmântaţi în

mătăsuri fine sau bumbac de calitate superioară, ori îm-brăcaţi în costume elegante şi rochii de seară. Şi stăteau aproape umăr la umăr, înghesuiţi pe podeaua din lemn masiv, sau aşezaţi pe pernele de culoarea safirelor ale canapelei imense şi rotunde, sau genunchi lângă genunchi pe treptele de bronz ale scării circulare care ducea spre o terasă deschisă, unde se aflau alţi oameni, care stăteau sprijiniţi de balustrada ornată cu decoraţiuni care înfăţişau îngeraşi în pielea goală.
Două ferestre imense permiteau să intre luminile oraşului. Alţi petrecăreţi ocupau canapelele pline cu perne pufoase de la ferestre, balansând în poală farfurii şi pahare.
Iar pe pereţii vopsiţi în tonuri fildeşii erau împrăştiate tot felul de tablouri. Artă modernă frenetică şi vie şi un suprarealism ameţitor. Era suficientă culoare acolo pentru a-i suci mintea pentru totdeauna. Şi totuşi, prin toată aglomeraţia de oameni şi printre toate culorile acelea puternice, o văzu. Dansa seducător cu un domn cu aspect distins, îmbrăcat într-un costum elegant, cu dungi subţiri.

Purta un pretext de rochie, de culoarea strugurilor mov striviţi. Se pomeni atunci întrebându-se, iritat, dacă femeia aceasta deţinea vreun articol de îmbrăcăminte care să-i acopere picioarele acelea lungi şi frumoase. Pentru că piesa asta vestimentară cu siguranţă nu se încadra în categoria aceasta. Şi de fapt, nu-i acoperea deloc prea multă piele, la cum îi atârna pe talie în partea din spate şi la cum era despicată până la jumătatea coapsei şi lăsându-i umerii aproape complet dezgoliţi, cu excepţia unor breteluţe subţiri şi strălucitoare. Nişte cercei

confecţionaţi din pietre preţioase multicolore îi atârnau din urechi şi până la umeri. Şi era în picioarele goale!
Alex îşi simţea muşchii stomacului încordându-se în noduri incomode şi nesuferite şi se gândi imediat că arăta scandalos de ispititoare.
- Oh, Doamne, uite-o pe Jade! Oh! Şi Storm, şi Vicki! Şi doctor Carstairs! exclamă Holly, aproape extaziată, înfigându-şi degetele în braţul soţului ei. Ooh! Şi uite! E Amelia!
- Cine?
- Păcate secrete, prostănacule, zise ea şi-i trase un pumn jucăuş lui Judd. Este aici întreaga distribuţie a serialului!
- Şi asta nu e tot! Dar pentru că îşi aminti în timp util că se prefăcea plictisit, Judd se opri de la a arăta cu degetul sau a face vreun semn cu capul. Şi iată-l acolo şi pe Lawrence D. Strater, dansând cu gazda noastă. Renumitul L.D. Strater, de la Strater Industries. Din Fortune 500, scumpo. Şi acolo, în colţul ăla, se află primarul, de vorbă cu Hannah Loy, bătrâna mamă a Broadway-ului. Entuziasmul i se simţea tot mai mult în voce pe măsură ce cerceta încăperea. Vai de mine! Sunt suficiente stele în camera asta ca să lumineze fiecare colţişor din New York.
Dar Alex nu observase. Ba mai mult de atât, nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Toată atenţia lui era

concentrată asupra lui Bess. Se oprise din dans şi se apleca să-i şoptească ceva la ureche partenerului ei, care îl făcu să izbucnească în râs, înainte de a o săruta. Direct pe buze!

Şi îl sărută şi ea înapoi, ţinând mâinile un pic prea intim pe talia lui, înainte să se întoarcă şi să îi vadă pe noii invitaţi sosiţi. Le făcu imediat cu mâna, după care îşi croi drum cu greu prin mulţime în direcţia lor.
-Aţi ajuns! zise ea şi îi pupă prieteneşte pe obraz pe Alex şi pe Judd, înainte de a întinde braţele spre Holly. îmi pare bine să te cunosc!
- Soţia mea, Holly, iar aceasta este Bess McNee.
- Mulţumim pentru invitaţie, zise Holly şi se pomeni bâlbâindu'Se un pic, la fel cum făcuse prima dată când intrase într-o sală de clasă şi dăduse cu ochii de o mulţime de copii de zece ani.
- Hai să vă luăm ceva de mâncare şi de băut. Făcu apoi semn spre o masă lungă de lângă perete. în loc de mâncarea pretenţioasă şi greu de recunoscut la care se aşteptase Alex, masa aceea imensă era plină ochi de boluri cu spaghete, munţi de pâine cu usturoi şi platouri generoase cu antreuri.
- E seara italienească, le explică ea, luând o farfurie şi umplând-o cu vârf cu de toate. Avem vin şi bere din belşug şi un bar plin cu tot felul de băuturi. Ii întinse farfuria lui Holly, după care începu să mai umple încă una. Deserturile sunt în cealaltă parte a încăperii. Şi sunt incredibil de bune! îi dădu apoi şi lui Judd o farfu-rie şi observă strălucirea din ochii lui Holly. Ai vrea să-i cunoşti pe unii din membrii distribuţiei?
-Oh, eu... Dar gândi imediat „La naiba cu sofistică-ria!" şi zise: Oh, da! Mi-ar plăcea la nebunie!
-Minunat. Scuzaţi-ne, atunci. Serveşte-te cu orice vrei, Alexi.
-Asta chiar e ceva, zise Judd, cu gura plină, în timp ce înfuleca spaghete.
- Mda, într-adevăr... ceva, aprobă Alex.

Dar apoi se hotărî să profite la maximum de această seară, aşa că îşi pregăti şi el o farfurie.
Tot nu avea de gând să rămână. Insă mâncarea chiar era excelentă. în orice caz, nici nu era ca şi când ar fi avut altceva mai bun de făcut. Şi nu avea ce să strice să mai stea prin preajmă o vreme şi să socializeze cu cei bogaţi şi celebri, în timp ce mânca o masă caldă excelentă. Mai cu seamă că fără îndoială era o schimbare considerabilă de la rutina lui zilnică, de a înota prin sărăcie şi amărăciune.
După ce clăti spaghetele cu nişte vin roşu foarte bun, îşi găsi un loc undeva la fereastră, unde se putea relaxa şi putea privi în linişte spectacolul care se derula sub ochii lui.
Bess veni şi se aşează lângă el, ciocnindu-şi paharul de al lui.
- Cel mai bun loc de stat din toată casă.
- Şi ce mai casă!
-Da... şi mie îmi place. Pot să-ţi arăt şi restul mai târziu, dacă vrei, zise ea, după care se întinse şi rupse o bucăţică de prăjitură de pe farfuria lui, ca să o guste. Grozave chestiile astea.
-Aşa e. Vezi că ţi-a rămas puţin... aici. Şi înainte ca judecata lui sănătoasă să preia controlul situaţiei, îi în-depărtă cu vârful degetului de pe buză o picătură de cremă delicioasă. Şi apoi, păstrându-şi privirea aţintită spre ea, o linse de pe buricul degetului său mare. Şi o gustă astfel şi pe ea. Nu-i rea deloc....
Timp de o clipă, Bess nu se putu abţine să nu se întrebe dacă poate îi fuseseră scurtcircuitate sinapsele din creierul ei. Ceva cu siguranţă pornise o scânteie. Reuşi să scoată un sunet mic de aprobare, în timp ce-şi atingea colţul gurii cu vârful limbii. Şi astfel îl gusta şi pe el.
-Soţia... ăăă... soţia partenerului tău, Holly.

Discuţiile de complezenţă nu fuseseră niciodată o problemă pentru ea. Nu înţelegea de ce i se părea dificil acum.

- Ce-i cu ea?
- Cine? A, da, Holly. E foarte drăguţă. Eu nici măcar nu-mi pot închipui cum ar fi să predau unor copii de clasa a cincea.

-Sunt sigur că o s-o întrebi mai târziu.

- Păi am întrebat-o deja. Se relaxase din nou, aşa că îi aruncă un zâmbet. Ceva din tonul acela sarcastic al vocii lui o făcea să se relaxeze şi chiar să se distreze. Ei, haide, Alexi! Poate că avem profesii diferite, dar ambele necesită o anumită cantitate considerabilă de curiozitate faţă de natura umană. De exemplu, nu stai aici chiar acum, punându-ţi întrebări despre toţi oamenii aceştia şi ce caută la petrecerea mea?

-Nu pe atât de mult pe cât mă întreb ce caut eu la petrecerea ta, afirmă sec.

îşi învârti câteva secunde vinul în pahar înainte de a sorbi din el. Iar când bău, privirea lui rămase aţintită asupra ei. Ochii lui o studiau cu mare atenţie.

Lui Bess îi plăcea asta. Ba de fapt îi plăcea chiar foarte mult felul în care putea sta acolo nemişcat, emanând energie vitală prin toţi porii, în timp ce o privea. în timp ce aştepta. Şi în clipa aceea se gândi că nu putea să nu recunoască faptul că unul dintre cele mai mari defecte ale ei era faptul că nu avea disciplina necesară pentru a aştepta... pentru orice.

- Erai curios, îi spuse ea.
- Un pic.

Fusta i se mai ridică vreo trei centimetri, când îşi cuibări picioarele sus pe canapea.

- Ca un mod de a-ţi mulţumi pentru ajutorul tău, aş fi bucuroasă să-ţi spun orice vrei să ştii. îl vezi pe tipul ăla de acolo, de exemplu? Tipul ăla superb, cu blonda agăţată de bicepsul lui...

Alex cercetă încăperea cu privirea şi luă ţinta în colimator.

- Da. Deşi nu aş spune că e tocmai „superb11.

-Păi tu nu eşti femeie. Acela e detectivul meu. Storm Warfield. Oaia neagră a snobilor şi dezgustă- tor de bogaţilor membri ai clanului Warfield. Ştii tu, rebelul, fratele răbdătoarei Elana Warfield Stafford Carstairs. De curând s-a restras din aventura romantică toxică şi distructivă pe care a avut-o cu malefica şi vicleana V*icki. Adică blonda care se freacă de pieptul lui. în viaţa reală sunt un cuplu, dar în serial, Storm este îndrăgostit nebuneşte de Jade cea diafană şi predispusă spre tragedie, care, desigur, se simte sfâşiată între sentimentele pe care le are pentru el şi loialitatea nepotrivită pe care o resimte încă faţă de incredibil de inteligentul şi ticălosul Brock Carstairs, fratele vitreg al curajosului soţ al Elanei, doctorul Maxwell Carstairs. Max a fost cândva căsătorit cu Flame, sora lui Jade, care pe vremuri era şireată şi pe interes, dar care apoi s-a căit şi care a murit intr-un cutremur în Peru, la scurt timp după ce a adus pe lume un fiu care este posibil să fie, sau nu, copilul soţului ei. Şi desigur, cadavrul ei nu a fost găsit niciodată.

- Ori am băut eu prea mult vin, ori m-ai ameţit tu de tot...

Bess zâmbi şi-l bătu uşor pe coapsă, într-un gest plin de compasiune, care însă lui Alex îi făcu sângele să îi clocotească în vene.

- De fapt, chiar nu-i deloc complicat, odată ce ajungi să cunoşti personajele principale. Dar pe tine te vreau pentru Ştorm.
Alex îi aruncă actorului cu pricina o privire lungă şi gânditoare.
- Nu cred că este genul meu.
- Mă refeream la expertiza ta, domnul detectiv. Am nevoie de un consilier informai pe probleme tehnice. Producătoarea mea ar fi mai mult decât bucuroasă să te recompenseze pentru timpul tău, desigur, mai ales din moment ce am fost numărul unu în ratinguri în ultimele nouă luni. Cineva o strigă, şi Bess se întoarse

intr-acolo şi îi făcu cu mâna. Se pare că începe deja să se subţieze treaba. Ascultă, ai putea să rămâi până când termin să fac pe gazda?
Sări în picioare şi dispăru, înainte ca el să aibă timp să-i răspundă. Câteva clipe mai târziu, Alex lăsă deoparte farfuria care conţinea restul desertului şi se ridică. Dacă tot trebuia să rămână până la final, putea măcar să se distreze şi el, nu?
Bess rămase cu ochii pe el, chiar şi în timp ce se ocupa de ceilalţi invitaţi ai săi. Şi observă mulţumită că în-cepu să se simtă cu adevărat bine, odată ce se mai relaxă un pic. Nu o surprindea deloc că ştia să flirteze sau că mai multe femei din încăpere îşi făcură - intenţionat - drum în direcţia lui. Şi nici măcar Lori - care nu era o fraieră la departamentul bărbaţi - nu rămase imună la farmecele lui.
- Deci ăsta-i cel care te-a arestat? o întrebă Lori, stre- curând în gură o măslină mare şi suculentă.
- Ce părere ai?
Lori mestecă pe îndelete, savură şi apoi înghiţi.

- Yum-yummy!
Bess izbucni în râs şi alese o bucată de caşcaval pane de o tavă.
- Presupun că acesta-i un comentariu la adresa bărbatului şi nu a bufetului meu...
- Evident. Şi partea cea mai bună e că nu e actor.
- încă te mai doare treaba aia? murmură Bess.
Lori ridică din umeri, dar privirea ei deveni tăioasă şi se mută spre Steven Marshall - cunoscut şi ca Brock Carstairs.
-Nu mă mai gândesc nici măcar o secundă la el sau la creierul lui mic şi amărât. Şi nici o femeie sănătoasă la cap nu şi-ar petrece viaţa într-o competiţie permanentă cu egoul unui actor, pentru a primi atenţia lui.
-Sănătatea mintală nu are absolut nimic de-a face

Lori îşi mută privirea, pentru că încă o durea mult mai tare decât îndura să recunoască să-l vadă pe Steven ignorând-o intenţionat.
- Şi uite cine-mi spune asta! Tocmai regina relaţiilor eşuate, dintre toţi oamenii!
- Nu eşuez, ci mă bucur de ele.
-Ţin totuşi să-ţi amintesc că doi dintre foştii tăi logodnici se află chiar aici în camera asta.
- Eh! E o petrecere mare. Şi-n plus, cu Lawrence n-am fost logodită.
-Ţi-a dat un inel cu o piatră de mărimea unui Buick!
- Ei! Şi cu tine acum! A fost o simplă dovadă a apre-cierii şi a stimei sale, zise Bess, cu seninătate. N-am fost niciodată de acord să mă căsătoresc cu el. Cât despre relaţia mea cu Charlie, zise şi-i făcu cu mâna renumi-tului dramaturg, Charles Stutman. Am fost logodiţi numai câteva luni. Apoi am hotărât de comun

acord că Gabrielle e perfectă pentru el şi ne-am despărţit buni prieteni.

- Mda! Cu siguranţă a fost prima dată când am auzit ca o femeie să fie cavalerul de onoare la nunta fostului ei logodnic, recunoscu Lori, încă puţin uluită. Nu ştiu cum reuşeşti. Nu suferi niciodată după bărbaţi şi nici ei nu aruncă vina asupra ta, atunci când lucrurile se duc de râpă.
- Pentru că sfârşesc prin a le rămâne amic, răspunse Bess şi buzele i se curbară într-un zâmbet de mulţumire. Şi pentru o fracţiune de secundă, apăru şi ceva nostalgic în zâmbetul acela. Nu e mereu o poziţie la care să râvnească o femeie, dar pare-se că mie mi se potriveşte mănuşă.
- Şi ai de gând să devii un amic şi pentru poliţist? Şi Bess se pomeni din nou cercetând mulţimea în că-utarea lui Alex. Şi îl găsi repede. Dansa lent şi languros cu o brunetă focoasă.

- Hmm! Cu siguranţă mi-ar fi de ajutor dacă s-ar convinge să mă placă un pic mai mult. Cred că de data asta chiar o să fie nevoie să depun un pic de efort...
- Nu ştiu ca tu să fi eşuat vreodată, când ţi-ai propus să cucereşti un bărbat. Trebuie să plec. Ne vedem luni!
- Bine, răspunse Bess şi fu apoi suficient de perspicace încât să arunce o privire şi în direcţia lui Steven, în timp ce pleca Lori. Şi avea mintea suficient de limpede pentru a observa expresia plină de nefericire şi suferinţă care apăru în ochii lui, în timp ce o privea pe Lori în- dreptându-se spre lift. Oamenii tindeau să fie mult prea duri şi pretenţioşi cu ei înşişi, cugetă ea, oftând. Pe de altă parte, era abso-

lut sigură că dragostea devenea un proces complicat şi dureros, numai dacă îi permiteai asta. Şi ea chiar ar fi trebuit să ştie ce spunea, se gândi, în timp ce mai sorbi o dată din vin, căci erau deja ani buni de când cocheta cu dragostea, fără să sufere câtuşi de puţin. Alex îi întâlni privirea, când se întinse să lase paharul pe masă. Şi asta îi stârni un tremur fugar, ciudat şi complet surprinzător în jurul inimii ei. Dar dispăru la fel de repede, atunci când cineva o invită la dans.

capitolul 3

-Şi de câte ori organizezi una dintre chestiile astea? o întrebă Alex, după ce acceptă să mai stea cu Bess la o ultimă cană de cappuccino în apartamentul ei acum ră-mas gol şi extrem de dezordonat.

- Oh, păi cam oricând mi se năzare.

Pe ea nu o deranja deloc dezordinea rămasă în urma petrecerii. în fond, cu ajutorul echipei de curăţenie pe care o contractase, va fi eliberat totul mai devreme sau mai târziu. Şi-n plus, ei îi făcea plăcere asta... tot haosul şi toată debandada, vinul vărsat şi mirosurile persisten-te. Pentru că era o mărturie a faptului că ea, împreună cu mulţi alţi oameni, se distraseră de minune.

- Mai vrei nişte spaghete reci? îl întrebă.

-Nu, mulţumesc.

- Eu vreau. Se ridică de pe colţul canapelei unde stă-tuse ghemuită şi se duse la bufet. Mai devreme n-am avut ocazia să mănânc prea mult, doar ce-am apucat să mai fur de pe farfuriile oamenilor. Se întoarse şi se întinse pe pernele canapelei, învârtind spaghete în furculiţă. Şi ia zi-mi, cum ţi s-a părut Bonnie?

- Cine?

- Bonnie. Bruneta cu care dansai. Cea care ţi-a strecu-rat numărul de telefon în buzunar.

Amintindu-şi, Alex se bătu uşor cu mâna pe buzuna-rul cămăşii.
- A, da! Bonnie. E foarte drăguţă.
-Mmmm... da, este, aprobă Bess, învârtind altă îm-bucătură de paste în furculiţă. îşi propti picioarele pe măsuţa de cafea, unde continuă să bată ritmul melodiei rock care răsuna în surdină de la casetofonul rămas des-chis. Să ştii că apreciez că ai mai rămas cu mine.
- Da, păi mai am ceva timp liber.

- Bine, dar tot apreciez. Dă-mi voie să-ţi spun ceva şi să-mi zici ce părere ai. Continuă să mănânce rapid, devorând farfuria plină de mâncare. Jade are dublă per-sonalitate din cauza unei traume din copilărie, despre care n-o să-ţi vorbesc acum.
- Slavă Domnului!
- Nu fi prefăcut - milioane de telespectatori aşteaptă cu sufletul la gură să afle mai multe. Aşa, deci Josie, alter ego-ul lui Jade, e prostituată... sau o să fie, mă rog, după ce încep să mai construiesc firul narativ. Storm e nebun după Jade. Şi îi e foarte dificil, el fiind o fire pasională şi tot aşa, iar ea fiind foarte fragilă în momentul acesta...
- Din cauza lui Brock...
-Exact. Te prinzi repede. In orice caz, e îndrăgostit până peste cap şi teribil de frustrat şi mai are şi un caz foarte important de rezolvat. Cel al Maniacului din Millbrook.
-Al... începu Alex, dar apoi închise ochii şi oftă. Oh, frate!
- Hei, ce vrei? Presa dă mereu psihopaţilor tot felul de porecle care să prindă la public. în orice caz,

Mania-cul umblă prin oraş şi strangulează femei cu o eşarfă roz de mătase... şi asta e ceva simbolic, desigur, dar nici despre asta n-o să discutăm acum...
- Nici nu pot să-ţi spun cât de recunoscător îţi sunt.
Bess îi oferi o furculiţă de spaghete reci. Şi după ce îl îmbie câteva clipe, Alex cedă şi se aplecă să o accepte.
- Şi acum presa o să-nceapă să-l hăituiască pe Storm, continuă Bess. Şi o să-l preseze şi superiorii săi, desigur. Aşa că viaţa lui emoţională e pe butuci. Bun... şi cum face să separe lucrurile? Cum reuşeşte să facă legătură între cele trei victime de până acum? Şi când îşi dă seama că e posibil ca Jade să fie în pericol, cum face să-şi împiedice sentimentele personale să-i înceţoşeze judecata profesională? Genul ăsta de lucruri vrei? 50

- Pentru început, da.
-Bine, zise el şi îşi propti picioarele pe masă lângă ale ei. In primul rând, nu poţi să separi lucrurile... nu aşa cum te referi tu. în clipa în care trebuie să gândeşti ca un poliţist, exact asta eşti, aşa gândeşti şi nu mai ai nici o viaţă personală până când nu te opreşti din nou din a gândi ca un poliţist.
- Stai un pic... Bess îi împinse farfuria în braţe, după care sări în picioare şi scotoci frenetic printr-un sertar, până când găsi un carneţel de notiţe. Iar apoi se aruncă înapoi pe canapea, cuibărindu-şi picioarele sub ea de data asta, astfel încât genunchiul ei stătea lipit de coapsa lui. Buuun... zise ea, mâzgălind ceva în grabă. Cu alte cuvinte îmi spui că atunci când începi să lucrezi la un caz, sau când primeşti un telefon, sau ceva de genul, orice altceva pur şi simplu nu mai există.
Din moment ce părea să fi terminat de mâncat, Alex aşează farfuria pe măsuţa de cafea.

- Păi ar fi bine să nu mai existe.
- Cum faci?

El clătină din cap.

- Nu există un „cum“ anume. Pur şi simplu se întâmplă. Uite care-i treaba, munca poliţienească e în general ceva monoton. Devine o rutină. Doar că e o rutină pe care trebuie să rămâi concentrat. Dacă faci o greşeală cât de mică la hârţogărie, atunci un gunoi ajunge să fie eliberat din cauza unui detaliu tehnic.
- Păi şi când eşti pe stradă cum e?

-Şi aia e tot o rutină şi ai face bine să fii atent la rutina aia, dacă vrei să te întorci acasă întreg. Nu poţi să-ţi permiţi să începi să te gândeşti la cearta pe care ai avut-o cu femeia ta, sau la facturile pe care n-ai bani să le plăteşti, sau la faptul că e bolnavă maică-ta. Trebuie să te gândeşti numai la prezent şi să fii în prezent, altfel n-o să mai apuci să te mai gândeşti la restul mai târziu. Pentru că o să fii mort.

Privirea ei zbură instantaneu în sus spre ochii lui. Vorbea cu foarte mare uşurinţă despre astfel de lucruri. Iar după ce îl studie câteva clipe, îşi dădu seama că el credea cu tărie în ceea ce spunea.

- Păi şi cum rămâne cu frica?
- De obicei ai cam zece secunde în care să-ţi fie frică. Şi profiţi de ele, desigur.
- Dar dacă te temi pentru altcineva? Pentru o persoană pe care o iubeşti?
- Atunci cu atât mai mult ar fi bine s-o laşi la o parte şi să faci ceea ce ai fost antrenat să faci. Pentru că dacă n-o faci, nu mai eşti de nici un folos, nici pentru tine însuţi, nici pentru partenerul tău, şi atunci devii un risc. O povară.
- Deci totul e atât de simplu?

Alex afişă un zâmbet mic.

-La televizor nu. Ceea ce-mi ceri tu, McNee, sunt lucruri intangibile. Impalpabile.
- Emoţiile unui poliţist, îi spuse ea. Dar aş crede că sunt foarte tangibile şi palpabile. Poate că unui poliţist nu i se permite să-şi arate emoţiile când e la muncă. Poate doar câte o izbucnire ocazională, dar apoi ar trebui să strângi din dinţi şi să mergi mai departe cu rutina. Şi oricât de bun ai fi, o arestare n-o să se finalizeze mereu cu bine. Băieţii răi nu plătesc întotdeauna pentru faptele lor. Cu siguranţă asta cauzează o frustrare nemărginită. Şi dacă reprimi acea frustrare... începu să bată cu creionul pe carneţel, gânditoare. Vezi tu, eu consider în general că oamenii sunt ca nişte oale sub presiune.
-Normal...
- Nu, serios vorbesc. Afişă un zâmbet scurt şi rapid, care îi evidenţie acea unică gropiţă. Orice s-ar ascunde înăuntru, indiferent dacă e ceva bun sau rău, trebuie să aibă o cale de refulare, altfel explodează capacul.
Bess îşi schimbă poziţia din nou şi degetele ei aproape că se atinseră de gâtul lui. Alex observă că era foarte expresivă, degetele ei aproape că vorbeau în locul său.

De fapt, mâinile, ochii şi întreg trupul ei. Femeia aceasta pur şi simplu nu ştia cum să stea nemişcată şi liniştită.
- Hmm... Tu cum faci ca să nu-ţi bubuie capacul, Alexi?
-Mă asigur că lovesc câţiva căţeluşi în fiecare dimineaţă.
Ea zâmbi atunci, şi dintr-un motiv sau altul, i se păru mult prea înţelegătoare.

- E prea personal? Bine, o să revenim la asta mai târziu.
- Nu e personal. La naiba, femeia asta chiar îl făcea să nu se simtă în largul lui. Ca şi când ar fi avut o mâncă- rime undeva pe spate, unde nu ajungea să se scarpine. Eu mă folosesc de sală. Şi snopesc în bătaie un sac de box de câteva ori pe săptămână. Ridic prea multe greutăţi. Scap de tensiuni, transpirând la sală.
-Asta este grozav! Perfect! Rânjind, îl strânse cu mâna de biceps, parcă de probă. Nu-i rău. Cred că funcţionează.
Flexă apoi şi ea braţul, invitându-l să-i simtă muş-chiul. Era un gest mai degrabă caracteristic unui băieţel pe terenul de joacă, dar Alex nu prea putea să se gân-deascâ la ea aşa.
- Şi eu merg la sală. De fapt, am devenit de-a dreptul dependentă de sală. Cu toate astea, se pare că nu prea reuşesc să dezvolt forţă în braţe.
Alex îi cercetă ochii, în timp ce îşi strângea mâna în jurul braţului ei. Găsi acolo un muşchiuleţ mic, dar ferm.
- Mie mi se par în ordine braţele tale.
-Oh! Un compliment! Surprinsă şi ea de reacţia visceralâ pe care i-o stârnea atingerea aceea timidă şi relaxată, dădu să-şi mişte braţul. Doar că el nu-i dădu drumul. Şi fu nevoie de destul de multă voinţă ca să-şi ţină zâmbetul să nu-i dispară de pe buze. Poftim? Vrei să facem o rundă de skanderbeg, domnule detectiv?
Pielea ei era precum petala unui trandafir, fină şi parfumată. Experimentând, Alex îşi coborî mâna pe curba

cotului ei. Observă imediat că ea zâmbea şi că ochii îi străluceau de amuzament, dar avea şi pulsul foarte accelerat.

-Acum vreo câţiva ani am făcut o întrecere de skanderbeg cu fratele meu pentru soţia lui. Am pierdut. Ideea aceea era suficient de absurdă încât să-i aţâţe imaginaţia.
-Serios? Aşa îşi câştigă femeile bărbaţii din familia Stanislaski?
- Ştii vorba aia, orice funcţionează.
Se ridică, căci se simţea peste măsură de tentat să exploreze mai mult din pielea aceea a ei mătăsoasă şi expusă. Şi îşi aminti în sinea lui că Bonnie cea simplă era mult mai mult genul lui, decât mult prea complicata şi extrem de băgăcioasa Bess McNee.
- Trebuie să plec.
Orice începuse să se nască între ei dispăruse acum. In timp ce îl conducea spre uşă, Bess încerca să-şi dea seama în ce măsură dorea să lase acele reverberaţii din interiorul ei să dispară sau dimpotrivă, să crească în intensitate, până când luau forma unei melodii pe care o recunoştea.
- Stanislaski. E un nume polonez, rusesc, sau ce?
- Suntem ucraineni.
- Ucraineni? se miră ea şi-l studie intrigată în timp ce se îmbrăca cu haina. Din sud-vestul Uniunii Sovietice europene, cu Munţii Carpaţi spre vest.
- Da, răspunse el şi se gândi la acei munţi prin care evadase familia lui, pe vremea când el era doar un copil. Simţi un mic gol în stomac, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când se gândea la ţara lui de baştină sau la sângele lui balcanic. Ai fost acolo?
- Doar cu spiritul, zise ea şi zâmbi, aranjându-i geaca de piele. Am făcut o specializare pe geografie la colegiu, în plus, îmi place să citesc despre locuri exotice.
Rămase câteva clipe ţinându-se cu mâinile de geaca lui, pentru că îi plăcea cum se simţea şi cum mirosea

pielea... dar şi el. Corpurile lor se aflau destul de aproa-pe unul de celălalt, mai degrabă amical, decât intim, desigur, dar tot destul de apropiate. Şi uitându-se în ochii lui, în ochii aceia întunecaţi şi aproape nefiresc de concentraţi, descoperi că până la urmă chiar îşi dorea să mai audă o dată melodia de mai devreme.

- O să mai vorbeşti cu mine? îl întrebă.

Simţea că îl mâncau degetele de dorinţa de a atinge pielea aceea dezgolită şi incredibil de ispititoare a spatelui ei. Dar din motive pe care nu le putea formula - sau înţelege - îşi păstră mâinile pe lângă corp.

- Ştii unde să mă găseşti. Şi dacă am timpul necesar şi posibilitatea să-ţi ofer nişte răspunsuri, o să mai stăm de vorbă.

- Mersi.

Buzele ei se arcuiră luând forma unui zâmbet, când se ridică pe vârfuri, astfel încât ochii lor să se afle la acelaşi nivel. Ochii şi buzele lor. Se aplecă uşor un cen-timetru, apoi doi, şi îşi atinse uşor gura de a lui. Sărutul fu foarte moale şi relaxat. Oricare dintre surorile lui l-ar fi putut săruta la fel de râmas-bun. Doar că acea degus-tare răcoroasă şi fugară a buzelor ei nu stârnea nimic fratern în el.

Bess auzi din nou vibraţiile sonore de mai devreme. Era un sunet suav şi liniştitor de plăcere. Gura lui Alexi avea un iz slab de vin şi de condimente, iar buzele lui ferme părură să accepte gestul ei drept ceea ce fusese menit să fie - unul de afecţiune şi curiozitate. încă mai avea buzele arcuite, când se lăsă de pe vârfuri.

-Noapte bună, Alexi.

El încuviinţă din cap, scurt. Era destul de sigur că putea vorbi fără probleme, însă se gândi că nu avea nici un sens să rişte. Se întoarse, traversă holul şi

apăsă pe buton, ca să cheme liftul. Când aruncă o privire peste umăr, văzu că ea încă mai stătea în pragul uşii. Zâmbea, îi mai făcu o dată semn cu mâna, după care dădu să închidă uşa.

El îi surprinse apoi pe amândoi când se răsuci în grabă şi îşi propti palma în uşă, ca să o ţină deschisă. Iar faptul că ea se retrase cu un pas în spate, din instinct, o surprinse şi mai mult. Se gândi că de fapt privirea din ochii lui era ceea ce o făcea să se simtă ca un iepure luat în colimator de un vânător.
-Ai uitat ceva?
- Da. Extrem de încet, îşi strecură braţele în jurul ta-liei ei şi îşi plimbă mâinile în sus pe spatele ei dezgolit, astfel încât Bess făcu ochii mari şi pielea i se înfiorâ. Am uitat că-mi place să fac şi eu o mişcare de-a mea....
Bess se pregăti sufleteşte pentru genul de asalt sălbatic şi dezlănţuit pe care îl citea în ochii lui şi fu surprinsă pentru a treia oară în tot atâtea minute. Nu o luă pe sus şi nu-i strivi gura sub a lui. Ci o trase încet mai aproape de el, centimetru după centimetru, până când era moale şi lipită de el precum lutul. Degetele lui călătoriră leneşe în sus pe spatele ei, până când îi ajunseră pe ceafă, unde o cuprinse blând, dar ferm. Şi buzele lui încă mai pluteau deasupra alor ei.
Mâna lui se mută apoi mai jos, mai intim, unde pie-lea ei dezgolită dispărea, lăsând loc mătăsii.
- Ridică-te pe vârfuri, îi şopti el.
- Poftim?
- Ridică-te pe vârfuri.
Şi de data asta, buzele lui se arcuiră, luând forma unui zâmbet senzual.

Ea se supuse, aproape hipnotizată, după care scoase un geamăt scurt şi gâtuit, când el spori presiunea pe care o aplica pe spatele ei, lipindu-i mijloc de mijloc. Rămase cu ochii deschişi, în timp ce gura lui o găsi pe a ei, degustând, ciugulind şi apoi cucerind de-a binelea, cu un gen de posesiune visătoare şi ameţitoare, care o făcea să i se înceţoşeze vederea. Ecourile muzicale din mintea ei atinseră cote nemaiîntâlnite, până când se amestecară într-un singur sunet omogen şi indescifrabil. Şi dintr-odată era surdă la orice

altceva, chiar şi la propriul ei geamăt gutural, când îşi strecură uşor limba printre buzele ei, seducând-o. Totul se mişca parcă cu încetinitorul şi devenise neclar şi înceţoşat în jur. Dar asta nu oprea şi fierbinţeala simţurilor să crească în intensitate. în toate locurile în care corpul ei era lipit intim de al lui, Bess putea simţi micile scântei explodând în mingi de foc în toată regula, care se răspândeau apoi ca nişte valuri lente de foc prin fiecare celulă a fiinţei sale. Dar absolut peste tot.
El nu o împinse şi nu o presă nici o clipă. Ci doar savura fiecare moment. La fel cum un om s-ar fi delectat cu o cină minunată şi apoi s-ar fi desfătat cu un desert delicios. Şi chiar dacă ştia că o gusta, că o testa, că o consuma încet, dar sigur, tot nu putea protesta. Şi pentru prima dată în viaţa ei, Bess înţelese atunci cum era să fie sedusă, fără speranţă de salvare.
Alex nu intenţionase să facă asta. Dar se gândise multe ore lungi cum ar fi fost să o facă. Şi oricât de mult i-ar fi plăcut să-i simtă trupul voluptuos topindu-se de al lui şi să audă acele sunete mici, vulnerabile şi

vibrante pe care le elibera gutural, să guste pasiunea ameţitoare de pe buzele ei, ştia că făcuse o greşeală. Ea nu era genul lui de femeie. Şi ştia că acum îşi va dori mai mult.
Instinctul cu care se născuse şi pe care şi-l ascuţise de-a lungul anilor, lucrând în poliţie, îl ajuta să se abţină şi să reprime acea parte din el pe care, dacă ar fi lăsat-o să iasă la iveală, putea transforma seara într-un dezastru de proporţii pentru ei amândoi. Şi totuşi, mai zăbovi câteva clipe, împingându-se până la limita fină a raţiunii şi suportabilităţii. Apoi, când îşi simţea deja întreg trupul inundat de esenţa ei şi mintea înceţoşată de viziuni lascive despre cum i-ar fi dezgolit trupul de rochia aceea, făcu un pas în spate. Şi continuă să o susţină de coate, până când ea deschise pleoapele.
Ochii ei erau mari şi defocalizaţi. Şi uluiţi. Alex scrâşni din dinţi ca să-şi reprime dorinţa de a o lipi din nou

de el şi de a termina ce începuse. Dar oricât de uimită, fragilă şi vulnerabilă ar fi părut în clipa aceea, Alex re-cunoştea o femeie periculoasă când o vedea. Era poliţist deja de suficient timp încât să-şi dea seama când se confrunta cu un pericol şi când era cazul să îl evite.
-Tu... ăă.... Unde dispăruseră toate replicile ei inteligente şi hazlii? se întreba Bess. Pe de altă parte, îi era un pic cam dificil să gândească, din moment ce nu era sigură că mai avea capul pe umeri. Mda... Ei bine, reuşi ea să rostească şi se mulţumi cu atât.
- Ei bine, repetă el, după care îi dădu drumul şi afi-şă un rânjet încrezut, înainte de a se îndrepta înapoi spre lift.

Chiar dacă păstra o postură degajată, se ruga în sinea lui ca liftul să vină repede, înainte să-şi piardă complet stăpânirea de sine şi să intre din nou pe uşa ei. Bess era încă acolo unde o lăsase, când se deschiseră uşile liftului. Alex răsuflă scurt şi uşurat, când intră şi se sprijini cu spatele de peretele din spate.

- Ne mai vedem, McNee, zise el, în timp ce se închi-deau uşile.

- Da, murmură ea, uitându-se în gol la pereţii acoperiţi de picturi murale. Ne mai vedem.

-Holly vorbeşte încontinuu despre petrecere, zise Judd înfulecând o brioşă cu afine, în timp ce Alex con-ducea pe Broadway. Treaba asta a transformat-o în regina cancelariei.

- Mda, sunt sigur.

Alex nu voia să se mai gândească la petrecerea lui Bess. Şi cu atât mai mult nu voia să se gândească la ce se întâmplase după petrecere. Trebuia să se concentreze pe muncă, iar în clipa asta munca sa presupunea să verifice nişte piste nesigure pe care le scoseseră cu forţa de la Domingo.

- Dacă Domingo ne-a zis adevărul, Angie Horowitz era încântată de un client nou cu potenţial, zise Alex,

bătând din degete pe volan. A angajat-o două miercuri la rând, se îmbrăca bine şi i-a lăsat şpagă bună.

Judd încuviinţă din cap şi scutură câteva firimituri de brioşă de pe cămaşă.

-Şi a fost şi omorâtă într-o miercuri. La fel ca Rita Shaw. Dar dovezile tot sunt un pic cam subţiri.

- Atunci hai să le mai îngroşăm un pic.

încă mai era frustrat din cauza faptului că irosiseră o groază de timp interogând recepţionerii de la cele două hoteluri ieftine unde se descoperiseră cadavrele.

Şi ca majoritatea celor din profesia lor, oamenii nu văzuseră nimic, nu auziseră nimic şi nu ştiau nimic. Cât despre doamnele care făceau trotuarul, oricât de speriate ar fi fost, tot nu erau dispuse să aibă încredere într-un gabor.
-Mâine este miercuri, zise Judd, dorind să fie de ajutor.
- Ştiu ce zi e mâine, la dracu'! Mai ştii să faci şi altceva decât să mănânci?
Judd tocmai îşi mai desfăcea din ambalaj încă o brioşă.
- Am glicemia scăzută. Şi am nevoie de energie, dacă ne ducem să mai aruncăm o privire la locul crimei.
-Tu ai nevoie de...
Dar Alex se opri din vorbit, când se uită dincolo de Judd şi direct în luminile puternice ale unui restaurant deschis non-stop. Cunoştea o singură persoană cu părul de acea anume nuanţă de roşu. înjură încet în şoaptă şi începu să caute un loc de parcare.

- Chiar scrii pentru televiziune? o întrebă Rosalie.
Bess termină să-şi pună în cafea un ultim recipient de lapte fără lactoză.
- Exact.
- Mda, nici nu credeam că eşti o soră pe bune. La fel de interesată de Bess cum era de cei cincizeci de dolari

pe care i-i plătise, Rosalie suflă cerculeţe de fum. Şi vrei să ştii cum e să faci trotuarul, ei?!
-Vreau să ştiu orice te simţi în largul tău să-mi spui.
Bess împinse deoparte ceaşca de cafea şi se aplecă spre ea. Nu sunt aici să te judec şi nici nu-ţi cer să-mi faci confidenţe, Rosalie. Dar mi-ar plăcea să aud

povestea ta, dacă eşti dispusă să mi-o spui. Dacă nu, ne putem limita la generalităţi.
- Crezi că poţi să afli cum e pe străzi, dacă te îmbraci în spandex şi-ţi pui o perucă blondă, cum ai făcut noaptea trecută?
- Am aflat multe, să ştii, zise Bess, zâmbind. Am aflat că nu-i deloc uşor să stai în picioare pe tocuri aşa de înalte multe ore de-a rândul. Că o femeie trebuie să se detaşeze de percepţia pe care o are despre sine ca să poată face meseria asta. Că nu te uiţi niciodată la feţe. Că nu ele contează, ci banii. Şi că ceea ce faci nu este o chestiune de intimitate şi că nici măcar nu-i vorba despre sex, că pentru o femeie este o chestiune de control. îşi luă apoi ceaşca de cafea şi sorbi. Deci? Sunt pe aproape?
Rosalie nu zise nimic câteva clipe.
- Nu eşti la fel de proastă cum pari.
-Mersi. Surprind mulţi oameni cu chestia asta. în special pe bărbaţi.
-Sunt sigură, zise Rosalie şi îi zâmbi atunci prima dată. Pe sub toate cosmeticele ieftine şi ţipătoare de pe faţă şi pe sub ridurile pe care i le încrustaseră pe chip greutăţile vieţii, era o femeie chiar frumoasă. Şi tânără. Nu avea încă nici treizeci de ani. O să-ţi spun asta, soro... bărbaţii care mă plătesc văd doar un corp şi atât. Nu văd o minte. Dar eu am minte şi am şi un plan. Sunt pe străzi de cinci ani. Şi n-am de gând să mai stau pe aici încă cinci.
-Ce ai de gând să faci? Sau mai bine zis, ce vrei să faci?
- O să mă duc în Sud după ce strâng suficienţi bani. O să-mi cumpăr o rulotă în Florida şi apoi o să-mi iau

o slujbă decentă. Poate să vând haine sau ceva... Arăt bine de tot, în haine ca lumea. Stinse ţigara şi îşi aprinse imediat încă una. Multe dintre noi avem planuri mari, dar puţine reuşesc. Eu o să reuşesc. Sunt curată, zise ea şi ridică braţele, întorcându-le de pe o parte pe alta, ca să-i arate că nu avea urme de înţepături pe nicăieri.
Bess avu nevoie de o clipă ca să-şi dea seama că ceea ce-i spunea de fapt Rosalie era faptul că nu se droga.
-încă maxim un an şi apoi mă car. Sau chiar mai puţin de-atât, dacă pun mâna pe un client fidel cu bani.
Angie reuşise.
-Angie? repetă Bess şi răsfoi prin agenda ei de notiţe mintale. Angie Horowitz? Asta nu e femeia care a fost omorâtă?
- Ba da, răspunse Rosalie şi-şi umezi buzele, înainte de a mai trage un fum din ţigară. Dar ea n-a avut grijă. Eu am mereu grijă.
- Păi cum poţi să ai grijă?
- Să fii mereu atentă şi pregătită pentru orice, îi spuse Rosalie. Şi fie vorba între noi, lui Angie îi cam plăcea să tragă la măsea. îşi convingea clienţii să cumpere câte o sticlă de ceva. Şi asta nu înseamnă să ai grijă. Şi tipul ăsta... ştii tu, ăsta bogătan, era....
- Ce dracu' faci aici?
Atât Rosalie, cât şi Bess ridicară capetele în sus, uimite. Stând în picioare lângă masa mică şi uzată, se afla un bărbat înalt cu umeri înguşti. Ţinea între dinţi o ţigară de foi şi de pe unul dintre ei îi strălucea un diamant mic. Avea faţa albă ca varul şi ochi albaştri şi furioşi. Iar părul său era aproape la fel de alb şi pieptănat pe spate şi prins într-o coadă mică.
- Beau o cafea şi fumez o ţigară, Bobby, îi spuse Rosalie.
Dar sub atitudinea aceea sfidătoare, Bess vedea clar şi o urmă de teamă.

- Mişcă-te înapoi pe stradă, unde ţi-e locul.

- Scuză-mă, te rog, zise Bess şi afişă cel mai frumos şi încântător zâmbet al ei. Bobby, nu?
Ochii lui albaştri reci şi tăioşi se mutară imediat spre ea.
- Iţi cauţi de muncă, ei, păpuşă? Păi o să-ţi zic de pe acum că nu accept să stai să o arzi aşa aiurea.
- Mulţumesc, dar nu, nu-mi caut de muncă. Rosalie doar mă ajuta cu o mică problemă.
-Asta nu rezolvă problemele nimănui, decât pe-ale mele, zise bărbatul după care îi făcu un semn smucit din cap spre stradă. Mişcă-te!
Bess se ridică elegant de la masă şi rămase fermă pe poziţii.
- Scuză-mă, dar acesta este un loc public şi noi două purtăm o conversaţie.
- Tu nu vorbeşti cu nimeni, dacă nu-ţi dau voie io! mârâi Bobby şi o împinse pe Rosalie spre uşă.
Şi în clipa aceea Bess nu mai gândi, ci pur şi simplu reacţionă din instinct. Dacă detesta ceva pe lumea asta, acel lucru era un bătăuş.
- la stai naibii un minut! zise ea şi-l apucă de mânecă.
Se răsuci spre ea furios. Ceilalţi clienţi se prefăcură să nu observe, când o împinse puternic de masă. Bess toc-mai se ridica cu pumnii încleştaţi, când dădu buzna pe uşă Alex.
- O singură mişcare, Bobby, zise el. Numai fă o singură mişcare spre ea....
Bobby îşi aranjă mâneca şi ridică din umeri.
- Io am venit doar să beau o cafea. Nu-i aşa, Rosalie?
- Da, zise Rosalie şi strânse în pumn cartea de vizită pe care i-o strecurase Bess. Doar beam o cafea.

Dar ochii lui Alex erau aţintiţi asupra lui Bess. Nu părea palidă sau înspăimântată. Scuipa flăcări din ochi şi avea obrajii îmbujoraţi de furie.
- Zi-mi că vrei să depui plângere.

-îmi pare rău, zise Bess şi făcu un efort de voinţă aproape supraomenesc să-şi relaxeze mâinile. Noi doar stăteam la o vorbă. Mi-a făcut plăcere, Rosalie.
- Sigur, zise femeia şi apoi ieşi ostentativ, suflându-i fumul în faţă lui Alex pentru a crea efect dramatic.
- Cară-te!
Bobby ridică din nou din umeri şi rânji dispreţuitor.
- Eh, oricum cafeaua-i de rahat aici. îi aruncă apoi o privire lui Bess şi adăugă: Pe data viitoare, păpuşă.
După ce se închise uşa, Alex aşteptă zece secunde ca să îşi recapete stăpânirea de sine. Fără să spună nici un cuvânt, mărşălui spre Bess, o apucă de braţ şi o zori spre uşă.
-Auzi?! Dacă asta e manevra de cavaler salvator în armură strălucitoare, apreciez, dar n-am nevoie să fiu salvată.
-Nu, ai nevoie de-o cămaşă de forţă!
Era incredibil de furios şi o târî aşa aproape o jumătate de stradă.
- Treci în maşină! izbucni el, deschizând uşa din spate a maşinii de patrulare.
- Un taxi ar fi la fel de...
El înjură, după care îi puse mâna pe cap şi o împinse pe bancheta din spate.
Bess se aşează acolo, resemnată.
- Bună, Judd, zise ea, când se aşează şi el pe locul din dreapta. Ce mai face Holly?

- E foarte bine, mersi. Aruncă o privire fugară spre partenerul său, după care adăugă: A! Şi să ştii că s-a simţit absolut grozav la petrecerea ta.
- Mă bucur. Va trebui să mai repetăm, atunci. Alex plecă de pe loc atât de tare, încât Bess căzu pe spate şi se izbi de spătarul banchetei. Fără a se lăsa tul-burată, Bess încrucişă picioarele.
- Şi am voie să întreb unde mergem? Sau mă arestezi din nou?

-Ar trebui să te duc la Bellevue1, unde ţi-e locul! răspunse Alex. Dar te duc acasă.
-Ah! In cazul acesta mersi de drum!
Ochii lui fulgerară de furie, când îi întâlni privirea în oglinda retrovizoare. Bess era încă îmbujorată şi irisurile ei aveau o nuanţă atât de intensă de jad, că ar fi putut tăia prin carne vie şi până la os. Dar părea mai degrabă bosumflată, decât nervoasă. „Bosumflată!11, gândi el şi pufni. Ce cuvânt idiot! Mda... şi i se potrivea la perfecţie.
-Eşti nebună, McNee. Şi ca majoritatea nebunilor... eşti periculoasă.
-Oh, serios? îşi schimbă apoi poziţia pe banchetă, astfel încât să se poată apleca uşor capul între el şi Judd. Şi mai exact cum ţi-ai dat seama de asta, deşteptule?
-Nu numai că te întorci într-o zonă a oraşului unde n-ai treabă să te afli...
-Mai scuteşte-mă...
- Dar, continuă el, printre dinţii încleştaţi, stai şi bei o cafea cu o prostituată şi apoi te mai şi iei la harţă cu proxenetul ei. Genul de om care i-ar învineţi ochiul unei femei cu aceeaşi uşurinţă cu care i-ar da bună dimineaţa.
Bess îl împunse cu degetul în umăr.

- Nu m-am luat la harţă cu nimeni! Şi chiar dacă aş fi făcut-o, e numai treaba mea!
- Şi tocmai de-aia zic că eşti nebună!
- Hei, Alex, las-o mai moale.
-Tu nu te băga! mârâiră Alex şi Bess la unison.
- Consideraţi că nici măcar nu-s aici, mormăi Judd, lăsându-se jos în scaun.
- în caz că nu te-ai prins, luam un interviu, zise Bess şi îşi împreună mâinile pe banchetă, ca nu cumva să cedeze^ tentaţiei afurisite de a-l trage de ureche tare pe Alex. într-un loc public, adăugă ea. Să ştii că nu aveai nici un drept să dai buzna aşa şi să strici totul, înainte să apuc să termin!
Spital de nebuni (n.tr.)

- Dacă n-aş fi dat buzna aşa, păpuşă, te-ai fi pomenit cu nasul spart iar!
Bess se încruntă şi strâmbă din nasul ei, care era indiscutabil strâmb.
- Pot să-mi apăr şi singură nasul şi orice altceva este nevoie!
- Oh, da, se vede cu ochiul liber că eşti o amazoană în toată regula! Au! mârâi şi o plesni peste mână, când ea cedă tentaţiei şi-l trase tare de ureche. Imediat ce mă dau jos din maşina asta, o să...
-Âăă?! Alex?!
- Ţi-am zis că nu te bagi.
- Nu mă bag, îl asigură Judd. Dar poate vrei să arunci o privire spre magazinul de băuturi de mai în faţă de la ora nouă.
încă clocotind de furie, Alex se uită într-acolo şi scoase un oftat greoi şi exasperat.
- Perfect! Nici că se putea mai bine! Dă prin staţie.

Bess privea, cu ochii mari de uimire, cum Judd anunţa prin staţie un jaf armat în plină desfăşurare, dădea locaţia lor şi cerea întăriri. Şi înainte să apuce să închidă gura - pentru că rămăsese literalmente cu gura căscată de uimire -, Alex deja trăgea pe dreapta.
-Tu... mârâi el, amenințând-o cu degetul. Stai în maşină, sau îţi jur că îţi rup gâtul!
- Nu plec nicăieri, îl asigură Bess, după ce înghiţi apăsat ca să îndepărteze nodul care i se pusese în gât. Dar înainte ca ea să apuce să termine ce spunea, Alex şi Judd deja săreau din maşină şi scoteau armele. Uitase deja de ea, realiză Bess, studiindu-i profilul înverşunat. înainte ca el şi Judd să traverseze strada, începuse să gândească deja ca un poliţist şi adoptase şi mutra de poliţist. Văzuse zeci de actori încercând să reproducă expresia aceea. Şi unii chiar fuseseră pe aproape, realiza acum, dar asta era realitatea. Şi expresia aceea nu era nici sumbră, nici fioroasă, ci incredibil de fermă. Şi aproape goală.

Văzuse în ei viaţa şi moartea, şi un potenţial pentru violenţă, pe care nu l-ar fi ghicit nici în ruptul capului. Stând singură în maşina întunecată, împreună mâinile strâns şi se rugă.
Nu uitase de ea. Şi îl înfuria la culme că trebuia să se lupte cu sine ca să o ascundă undeva într-unul din cotloanele minţii sale. Se aflau oameni nevinovaţi în magazinul acela. Un bărbat şi o femeie. Le putea mirosi teama de la aproape trei metri distanţă.
Cu toate acestea, îşi întrerupse concentrarea suficient cât să se uite în urmă şi să se asigure că Bess stătea locului.
li făcu semn lui Judd să se ducă de o parte a uşii, în timp ce el se poziţionă în partea cealaltă. Nici nu avea timp să se îngrijoreze că bibanul ar fi putut să se blocheze. In clipa de faţă erau doar doi poliţişti şi

trebuia să aibă încredere că Judd va intra pe uşa aceea împreună cu el.
Simţea cald în mâna sa pistolul de 9 mm. Şi identificase deja armele pe care le purtau cei doi infractori. Unul dintre ei avea o puşcă cu ţeava retezată şi celălalt un pistol de calibru 45, cu un aspect ameninţător. O putea auzi pe femeie plângând, implorându-i să nu o rănească. Alex ignoră asta. Vor aştepta întăriri cât puteau demult.
îşi schimbă poziţia suficient cât să poată arunca o privire înăuntru.
In spatele tejghelei se afla o femeie de aproximativ şaizeci de ani, care ţinea mâinile pe gât şi plângea. Un bărbat cam de aceeaşi vârstă golea sertarul din casa de marcat, cât de repede îi permiteau mâinile sale bătrâne şi tremurânde. Unul din pistolari apucă o sticlă de pe un raft. îi smulse capacul şi luă o înghiţitură mare de alcool. înjurându-l pe bătrân, izbi apoi sticla

de tejghea, spărgând-o, şi împinse ameninţător sticla spartă spre faţa bătrânului.
Alex mai întâlnise astfel de cazuri şi văzuse expresii ca aceea care se vedea acum întipărită pe chipurile infractorilor - şi ştia că nu se vor mulţumi doar să ia banii şi să plece.
- Intrăm! îi şopti lui Judd. Rămâi jos şi ţinteşte-l pe cel din dreapta.
Palid, Judd încuviinţă din cap.
- Zi când.
- Să nu tragi decât dacă e absolut necesar.
Alex inspiră adânc şi apoi se năpusti pe uşă. Poliţia! Undeva în cotloanele minţii, putea auzi sirenele de la

maşinile echipajelor de întăriri, când infractorul întoarse puşca în direcţia lui.
- Las-o jos! îi ordonă el, ştiind deja că era inutil. Femeia ţipa deja, înainte să fie trase primele focuri de armă.
Puşca scoase o explozie de lumină orbitoare, când forţa glonţului lui Alex îl trimise pe infractor împleticindu-se spre spate. Alex tocmai îl lua în cătare şi pe al doilea bărbat, când un glonţ din pistolul de calibru 45 făcu ţăndări o sticlă de deasupra capului său, împrăştiind peste tot alcool şi sticlă spartă. Judd apăsă atunci pe trăgaci şi încetă să mai fie un biban. încet şi cu aceeaşi expresie goală şi fermă pe chip, Alex se ridică de unde se ghemuise ca să se ferească şi îl studie pe partenerul său. Acum Judd nu mai era deloc palid. Era aproape verde la faţă.
- Eşti bine?
- Da. Judd băgă arma înapoi în toc şi-şi frecă gura cu podul palmei. Simţea un nod îngreţoşător în stomac, care ameninţa să i se ridice în gât. A fost prima dată când am...
- Ştiu. Du-te afară.
- Sunt bine.

Alex îl înghionti uşor în umăr şi mâna lui zăbovi acolo o clipă în plus, surprinzător de blândă.
-Du-te afară, oricum. Spune echipajului de întăriri să cheme o ambulanţă.
Bess aştepta lângă maşină când ieşi Alex, aproximativ douăzeci de minute mai târziu. Se gândi imediat că arăta la fel. Exact la fel ca atunci când intrase în magazin. Dar apoi el îşi înălţă capul şi-i întâlni privirea, iar Bess îşi dădu seama că se înşelase.
Cu douăzeci de minute în urmă, ochii lui nu păruse-ră aşa de obosiţi, atât de incredibil de obosiţi!

- Ţi-am zis să aştepţi în maşină.
- Asta am şi făcut.
-Atunci treci înapoi înăuntru.
Ea îşi aşează atunci cu blândeţe o mână pe braţul lui.
-Alexi, te-ai făcut înţeles cu vârf şi îndesat. O să iau un taxi. Ai lucruri de făcut.
- Le-am făcut deja. Se duse apoi de partea cealaltă a maşinii şi deschise uşa din dreapta şoferului. Bess aproape că îi putea simţi corpul vibrând şi radiind tensiune, dar când vorbi, vocea lui veni fermă şi tăioasă: Treci în maşina asta blestemată, Bess.
în clipa aceea nu o lăsa inima să se mai contrazică cu el, aşa că se supuse şi veni pe partea cealaltă.
- Păi şi Judd?
- El se duce la secţie să depună raportul.
-Aha...
Lăsă tăcerea să atârne greu, cât timp traversară trei cvartale. Pentru el nu fusese prima dată când împuşcase pe cineva, dar nu-i spusese lui Judd şi că senzaţia aceea puternică şi bolnăvicioasă de greaţă nu dispărea aşa de uşor, ci doar se întorcea spre interior, transformându-se în furie, dezgust şi frustrare. Şi nu încetai niciodată să te întrebi de ce.
- N-o să mă întrebi cum se simte? Sau ce mi-a trecut prin minte în clipa aia? Sau ce se întâmplă după aceea?

-Nu, răspunse ea, încet. Nu trebuie să mai întreb, când pot să văd şi singură. Şi e suficient de uşor să aflu ce se întâmplă după aceea.
Nu era deloc ceea ce-şi dorea. Nu voia ca ea să fie înţelegătoare, tăcută sau ascultătoare. Şi cu atât mai mult nu voia să îşi întoarcă spre el ochii aceia plini de compătimire.

- Cum? Adică renunţi tu la o ocazie de a mai strân-ge nişte material? Mă uimeşti, McNee! Sau poliţistul tău din serial nu e în stare să împuşte nişte infractori drogaţi?
încerca să o rănească. Ei bine, putea înţelege foarte bine asta, cugeta Bess. Adesea ajuta să îţi verşi nervii pe cineva atunci când te durea sufletul.
-Nu sunt sigură că am pe unde să încadrez asta în povestea scrisă până acum, dar cine ştie?
Alex încleştă mâinile pe volan.
- Nu vreau să te mai văd vreodată pe acolo, ai înţeles? Şi dacă te văd, jur că o să găsesc o cale să te închid într-o celulă o vreme.
-Nu mă ameninţa, domnule detectiv. Ai avut o noapte grea şi sunt dispusă să mai las un pic de la mine, dar nu mă ameninţa! Se lăsă apoi pe spate şi închise ochii. Ba de fapt, fă-ne amândurora o favoare şi nu mai vorbi deloc cu mine.
Şi Alex nu mai vorbi cu ea. Dar când opri în faţa blocului ei, fumul înăbuşit al furiei sale încă mai atârna în atmosferă între ei. Mulţumită, Bess se năpusti afară din maşină. Dar nu apucă să facă mai mult de doi paşi, că el o prinse din urmă.
- Vino-ncoace, îi ceru el şi o trase în braţe, lipind-o de trupul său.
Şi Bess putea simţi totul pe buzele lui. Gustul violen-ţei, al durerii şi al furiei pentru ceea ce făcuse în noaptea aceea. Pentru ce trebuia să facă. Şi înţelegea că nu avea cum să-l aline. Şi la drept vorbind nici măcar nu îndrăznea să încerce. Nu avea cum să protesteze. Şi nici măcar

Şi apoi, la fel de abrupt şi neaşteptat, îi dădu drumul. Avea să-l apuce tremuratul dintr-o clipă în alta, şi ştia asta foarte bine. Oh, Doamne, Dumnezeule! Avea

nevoie de.... de ceva de la ea. Avea nevoie, dar nu şi voia.
- Stai departe de teritoriul meu, McNee.
Se răsuci apoi pe călcâie şi plecă, lăsând-o acolo, pe trotuar, uitându-se după el.

capitolul 4

- Când vine vorba de crimă, cugetă Bess, mie îmi place o otravă frumuşică şi cu acţiune rapidă. Ceva exotic, aş crede...
Lori strânse din buze.
- Dacă chiar ar fi s-o facem, cred mai degrabă că ar trebui împuşcat. Direct în inimă.
Bess îşi schimbă poziţia la masa aglomerată şi luă un pumn de migdale glazurate.
- Prea banal. Reed este un nemernic sofisticat şi senzual. Cred că ar trebui să iasă din peisaj cu ceva mai mult decât un poc. Continuă să ronţăie la migdale şi să mediteze: De fapt, am putea să o facem o otravă lentă şi subtilă... Să stoarcem câteva săptămâni în care să se prăpădească pe picioare.
-Migrene cumplite, ameţeli, pierderea apetitului, adăugă Lori.
-Şi frisoane. Chiar ar trebui să aibă şi frisoane. Bess împreună mâinile şi îşi imaginã. II punem să dea o petrecere mare... serată de cocktailuri, da? Pentru că ştii cât de mult îi place să-şi etaleze puterea şi banii în faţa oamenilor pe care i-a abuzat de-a lungul anilor.
Lori oftă.
- De asta îl iubesc.
-Şi motivul pentru care milioane de telespectatori iubesc să-l urască. Dacă tot vrem să-l eliminăm, hai s-o facem intr-un stil mare. Bun. Şi cu toţii adunaţi acolo la conacul lui Reed... Jade, care nu l-a iertat niciodată pentru că a folosit-o pe sora ei pentru propriile scopuri malefice. Elana, care suferă din

cauza faptului că Reed o să se folosească de dosarul lui secret şi va distorsiona informaţiile ca să-l discrediteze pe Max.

-Mmm... începând să fie şi ea atrasă de spiritul no-ului fir narativ, Lori gesticula cu sucul diluat. Brock, care e furios că, printr-un singur telefon, Reed poate să distrugă echilibrul delicat al afacerii Tryson şi să-l facă să piardă o avere. Şi Miriam, desigur.
-Desigur. Mai cu seamă că pe ea am văzuto prea puţin în ultima vreme. Fosta soţie autodistructivă a lui Reed, care îl învinovăţeşte pentru toate problemele ei.
- Şi pe bună dreptate, de altfel, sublinie Lori.
-Şi o mai avem şi pe Vicki... femeia înşelată. Jeffrey, soţul încornorat, adăugă ea, după care rânji. Şi restul suspecţilor obişnuiţi....
- Bine. Şi ce fel de otravă să fie?
- Una extrem de rară, cugetă Bess. Poate ceva de provenienţă orientală. O să mă mai gândesc la asta, zise şi notă în grabă ceva într-un carneţel. Deci, au cu toţii motive să vrea să-l omoare. Şi chiar şi menajera, pentru că a sedus-o pe fiica ei naivă şi inocentă şi apoi a aruncat-o ca pe un gunoi. Bun. Cândva în timpul petrecerii, vedem un pahar de şampanie. Camera e cufundată în semiîntuneric. Detaliu de prim-plan pe o fiolă neagră. O mână toarnă câteva picături în pahar.
-Dar aşa o să ne dăm seama dacă este femeie sau bărbat.
- Mâna e înmănuşată, hotărî Bess, după care realiză cât de ridicol ar fi ca oricine să poarte mănuşi la o serată. Bine, bine, atunci nu setăm să vedem cadrul la petrecere. Ci înainte. Există o cutiuţă, vezi tu?! O cutiuţă mică de lemn, frumos sculptată.

- Şi mâna înmănuşată o deschide. Lumina lumânărilor se reflectă de pe fiolă, în timp ce mâna o scoate din patul de catifea.
-Aia e. Şi inserăm scene de genul acesta de trei sau patru ori în săptămâna cu petrecerea. Să dăm de înţeles spectatorilor că i se pregăteşte ceva rău cuiva.
- Intre timp, Reed îi joacă pe degete pe toţi ca pe niş-te marionete. împrăştie marca lui proprie şi personală

de suferinţă şi nenorocire, făcând presiunea să crească până în punctul de fierbere, până când explodează totul în noaptea petrecerii.
- O să fie grozav, o asigură Bess. Şi pe tot parcursul serii, Reed se distrează aţâţând focuri mai vechi şi în-vârtind degetul în răni. Miriam bea prea mult şi devine neatentă şi gălăgioasă. Iar asta oferă distragerea atenţiei perfectă criminalului nostru ca să-i otrăvească şampania lui Reed. Şi pentru că e cu acţiune lentă, simptomele nu apar imediat. Avem doar o stare de oboseală, mici ameţeli şi nişte dureri minore. Poate şi o iritaţie.
- îmi place ideea cu iritaţia, aprobă Lori.
- Şi până când dă ortu' popii, o să le fie foarte dificil poliţiştilor să identifice momentul şi locul exact în care i-a fost administrată otrava. Şi s-ar putea ca aşa să avem crima perfectă.
- Nu există crimă perfectă.
Atât Bess, cât şi Lori se uitară apoi spre uşă. Alex stătea acolo cu mâinile în buzunare. Pe buzele lui juca un zâmbet mic, ca rezultat al faptului că i se păruse amuzant să le asculte plănuind o crimă.
- în plus, dacă poliţistul tău din serial nu se prinde care-i treaba, telespectatorii o să fie foarte dezamăgiţi.

- O să-şi dea seama, îl asigură Bess şi se întinse să mai ia o migdală, în timp ce-l privea, cu picioarele proptite pe scaunul de lângă ea.
Alex descoperea că pantalonii largi pe care îi purta îi ascundeau în mod eficient picioarele, dar nu îl şi opreau să se gândească la ele.
- A sunat cineva după un poliţist? o întrebă pe Lori.
- Eu nu. Perfect conştientă de faptul că era în plus şi, simţindu-se ca a cincea roată la căruţă, Lori se ridică. Eu trebuie să mă duc să dau un telefon şi cred că o să profit să dau o fugă şi să arunc un ochi pe înregistrări. Mi-a făcut plăcere să te văd, domnule detectiv.
- Da. El îşi schimbă apoi poziţia, astfel încât Lori să aibă loc să iasă pe lângă el, dar totuşi nu intră. în schimb,

aruncă o privire în jur, un pic furios pe sine că se simţea aşa încurcat. Frumos loc, zise el, destul de tărăgănat.
Buzele lui Bess se arcuiră, luând forma unui zâmbet. Încăperea aceea nu era mai mare decât o debara şi nu avea nici o fereastră. Masa la care lucrau ea şi Lori era plină de cărţi, dosare şi hârtii şi dominată de un dispozitiv de editare de texte, care încă mai bâzâia. Lângă masă se aflau un scaun încărcat, o canapea mică şi două televizoare.
-Noi numim locul ăsta „acasă", zise Bess şi înclină uşor capul într-o parte. Aşadar, ce te aduce aici jos în temniţă, Alexi?
Descrierea aceea se potrivea destul de bine spaţiului. Se aflau în subsolul unei clădiri, unde era sediul studiourilor şi birourilor de producţie ale serialului

Păcate secrete şi ale televiziunii. El ridică din umeri ca răspuns la întrebarea ei şi îi adresă una de-a lui:
- Şi cât stai aici la răcoare?
- Până la sfârşit, sper, zise ea şi îşi frecă uşor talpa de celălalt picior. După ultimul Emmy1, ne-au oferit un birou sus cu vedere spre oraş, dar eu şi Lori suntem cre-aturi ale obişnuinţei. în plus, cine să vină aici jos şi să se uite peste umărul nostru în timp ce lucrăm? spuse ea şi îşi încrucişă la loc gleznele. Eşti în afara programului?
- Mi-am luat câteva ore libere din motive personale.
-Aha, rosti ea, tărăgănat, gândindu-se că părea foarte atrăgător când era aşa stânjenit. Atunci să consider asta
0 vizită personală?
- Da, zise Alex şi intră, dar regretă imediat. Pentru că în încăperea aceea mică nu avea loc să se învârtă. Ascultă, voiam doar să-mi cer scuze.
Probabil că era o dovadă de meschinărie din partea ei, îşi zise Bess, dar tot îi plăcea asta la nebunie.
- în general sau pentru ceva anume?
1 Premiul Emmy este un premiu american de televiziune, considerat echivalentul premiului Oscar din cinematografie. Sunt acordate de Academy of Television Arts &. Sciences, (n.tr.)

- Pentru ceva anume. Clătină apoi din cap, când ea îi întinse bolul cu migdale. Pentru când te-am dus acasă, după tentativa aia de jaf. Am cam întrecut măsura.
- Bine. Lăsă înapoi pe masă castronelul cu migdale şi îi zâmbi. Deci, ne referim la comportamentul tău din ultima jumătate de oră a serii....

El se încruntă.
- Tot ce am zis înainte de asta rămâne valabil. N-aveai nici o treabă să faci ce făceai şi cu atât mai mult unde o făceai.
- Mai întoarce-te la partea cu scuzele. îmi plăcea mai mult.
- Mi-am cam vărsat nervii pe tine şi îmi pare rău pentru asta. Gândindu-se apoi că trecuse ce era mai rău, se aşează pe colţul mesei. Dar nu ai reacţionat aşa cum m-aş fi aşteptat.
-Cum, adică?
-Speriată, scandalizată, dezgustată, răspunse el şi ridică din nou din umeri. De obicei nu duc femei la scena unui jaf armat.
Acum lucrurile deveneau cu adevărat interesante.
- Nu? Dar atunci unde le duci?
Privirea lui rămase aţintită asupra ei o clipă. înţelegea şi el când era tachinat şi la fel de bine îşi dădea seama şi când era în spirit de glumă.
- La cină, la film, la dans. In pat.
- Ei bine, în cazul ăsta probabil scena unui jaf armat e un loc de o mie de ori mai palpitant. Cel puţin decât primele trei. Se ridică, îşi aşează mâinile pe umerii iui şi îl sărută uşor pe buze. Fără resentimente. Dar ridică o sprânceană, surprinsă, când mâinile lui se strânseră pe şoldurile ei, ţinând-o locului. Mai era şi altceva?
- M-am gândit la tine.
- I-auzi! Asta s-ar putea să fie un lucru bun.
Lui Alex îi zvâcniră buzele de amuzament.
- încă nu m-am hotărât. Dar poate am putea începe cu o cină?

- Ce să începem?

- Să ne croim drum spre pat. Pentru că acolo te vreau.
-Ah! şopti ea, pe o expiraţie un pic mai rapidă şi mai tremurătoare decât şi-ar fi dorit. Se întrebă cum naiba se întâmplase de se schimbaseră rolurile între ei? Cu siguranţă asta scurtează vânătoarea.
- Ai zis cândva că oamenii din profesiile noastre sunt fini observatori ai firii umane. Şi ce-am observat eu la tine, McNee, e că probabil ţi-ai da seama imediat ce intenţii se ascund în spatele oricăror buchete de flori sau alte baliverne pe care ţi le-aş putea servi.
Bess îşi trecu uşor limba peste dinţi.
- Păi cred că asta depinde de cât de priceput eşti, nu? Trebuie să recunosc că mă atrage ideea, Alexi, dar prefer să iau anumite aspecte ale vieţii mele… printre care şi sexul, uşor şi gradual.
El râânji.
- Asta s-ar putea să fie bine.
Bess nu se putu abţine să nu izbucnească în râs.
- Intre timp…. începu ea, dar el nu o lăsă să se retragă din braţele lui.
-Intre timp, repetă el, ţinând mâinile ferm unde erau. Ia cina cu mine. Doar cina. Atât.
Nu îşi spusese că nu avea de gând să se mai implice într-o altă relaţie? Că nu voia să se mai îndrăgostească iar? Ei bine…
- De obicei îmi place doar să iau cina cu cineva.
- Mâine-seară. Sunt de serviciu în seara asta.
- Mâine-seară e foarte bine.
O trase câţiva centimetri mai aproape de el.
- Te fac să fii agitată.
- Ba nu, deloc, protestă ea, gândindu-se că de fapt era complet adevărat ce spunea.
-Te zbaţi, zise el şi râânji din nou, surprins de cât de mult îl mulţumea să ştie că o tulburase.
- Am de lucru, atâta tot.

- Şi eu. Ce-ar fi să trec să te iau pe la şapte şi jumătate? Cumnatul meu are un local. Cred că ţi-ar plăcea.
- Să mă îmbrac ca o doamnă sau în nişte haine adevărate?
- Păi în ce categorie intră ce porţi acum?
Bess se uită în jos la puloverul şi pantalonii largi pe care îi purta.
- La haine adevărate.
-Atunci e perfect. Se ridică şi-i înălţă bărbia cu degetul, până când se uitau ochi în ochi. Ai o faţă foarte ciudată, zise el, pe jumătate pentru sine. Ar trebui să fii urâtă.
Ea izbucni în râs, fără a se simţi deloc ofensată de remarca lui.
- Păi chiar am fost. Am ars toate pozele cu mine înainte de optsprezece ani, spuse ea şi îi apăru din nou gropiţa aceea sexy, când îi zâmbi. Bănuiesc că tu ai fost mereu superb.
Alex tresări, chiar dacă ştia că ar fi trebuit să se fi obişnuit până acum să îi fie atribuit termenul acela.
-Surorile mele au fost superbe, îi spuse el. Şi sunt în continuare. Eu şi fratele meu suntem atrăgători într-un fel mai necizelat, aşa...
-Ah! Bărbaţi adevăraţi!
- Exact.
-Şi aţi crescut înconjuraţi de cârduri de femeie adoratoare.
-Am pornit de la cârduri, dar apoi am trecut la hoarde.
Ochii ei se luminară de amuzament şi curiozitate.
-Şi cum a fost să...
Dar el o întrerupse în cel mai rezonabil mod cu putinţă. îi plăcea tresărirea scurtă a trupului ei, înainte de a i se abandona. Şi felul în care i se înmuia gura,

accep- tându-1. „Nici o prefăcătorie aici“, gândi el, când ea scoase un suspin scurt şi se topi în sărutul acela. Venea simplu şi uşor. Şi la fel de firesc cum era respiraţia.

Şi chiar dacă sistemul lui amenințа să se supraîncingă, ştia cum să controleze asta. Poate că lungi sărutul acela mai mult decât intenţionase şi îl adânci mai mult decât plănuise. Dar încă mai deţinea controlul. Şi poate... doar preţ de o clipă... îşi imagină cum ar fi fost să încuie uşa, să dea la o parte de pe masă toate hârtiile şi să o ia pe birou, repede şi pasional.
Dar nu era un maniac. Şi îşi aminti asta când înce-pu să îi clocotească sângele în vene. O atingere lentă şi tandră le aducea plăcere amândurora şi îi permitea unei femei să înţeleagă că era apreciată pentru tot ce era.
- Periculoasă, murmură el în ucraineană, dezlipindu-şi gura de pe a ei. O femeie foarte periculoasă.
- Poftim? întrebă ea, clipind spre el cu ochi excitant de grei, lipsiţi de concentrare. Ce înseamnă asta?
în clipa aceea, Alex fu nevoit să facă un efort conşti-ent să-şi ţină mâinile blânde şi moi pe umerii ei.
-Am zis că trebuie să plec. Stai departe de străzi, McNee.
Ea îl strigă când el ajunse în pragul uşii:
-Domnule detectiv! Inima îi bubuia în piept şi simţea că i se învârtea capul, dar nu-i plăcea deloc să nu aibă ea ultimul cuvânt. Şi pentru că nu avea nici o idee mai bună despre ce să-i spună, repetă o replică veche din Hill Street Blues: „Hai să avem grijă când ieşim pe străzi".

După ce rămase singură, se cufundă pe un scaun, la fel de greoi şi cu grijă, ca o mătuşă bătrână. Cinci minu-te mai târziu, Lori o găsi exact în acelaşi loc, uitându-se tot în gol.
-Of-of! Lori nu avu nevoie de mai mult decât să arunce o singură privire spre ea şi se aşează alături. Clătină din cap şi îi întinse lui Bess un pahar de suc. Ştiam eu. Ştiam că o să se întâmple asta din prima clipă în care l-am văzut pe poliţistul ăla superb la petrecerea ta.
- încă nu s-a întâmplat, zise Bess şi luă o înghiţitură mare de suc. I se părea ciudat că până acum nu-şi dăduse

seama cât de mult i se uscase gâtul. Mă tem că se va întâmpla, da... dar încă nu s-a întâmplat.
- Aveai fix aceeaşi expresie pe faţă şi atunci când te-ai îndrăgostit de Charlie. Şi de Sean. Şi de Miguel. Ca să nu mai spunem de...
- Păi atunci hai să nu mai spunem. Se încruntă şi îşi mută atenţia spre Lori. Miguel? Eşti sigură? Eram sigură că am gusturi mai bune...
- Miguel, da, zise Lori, fără milă. Desigur, ţi-a venit mintea la cap în 48 de ore, dar a doua zi după ce te-a dus la operă aveai aceeaşi expresie stupidă pe chip.
- Am văzut Carmen1, sublinie Bess. Nu cred că expresia de pe faţa mea avea vreo legătură cu el. Şi-n plus nu sunt îndrăgostită de Alexi. Doar o să luăm cina mâine-seară.
- Mda, aşa spui mereu. Aşa ai zis şi cu George. Bess îşi îndreptă umerii.
-George a fost cel mai dulce bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Şi faptul că am fost logodită cu el m-a învăţat foarte multe lucruri despre înţelegere şi compasiune.

- Ştiu. Şi ai fost suficient de înţelegătoare, încât să fii naşa primul său copil.
- Ei, ca să fim sincere, eu i-am prezentat-o pe Nancy, la urma urmei.
- Şi el te-a părăsit imediat şi a fugit cu ea.
- Nu m-a părăsit. Oh! Tare aş vrea să nu-l mai învinovăţeşti pentru asta. Ruperea logodnei a fost o decizie pe care am luat-o de comun acord.
- Şi cel mai bun lucru care ţi se putea întâmpla. Geor- ge era un pămpălău. Un pămpălău plângăcios. Pentru că era perfect adevărat ce spunea, Bess oftă din greu. 1 * 3

1 Operă cu muzică compusă de Georges Bizet pe un libret de Henri Meilhac şi Ludovic Halevi, după nuvela omonimă a lui Prosper Merimee. Premiera operei a avut loc la Opera Comique din Paris, la 3 martie 1875. (n.tr.)

- Doar avea nevoie de mult sprijin emoţional.
- Măcar nu te-ai culcat niciodată cu el.
- Se păstra pentru căsătorie.

Se uitară apoi una la alta şi izbucniră în râs. Şi de îndată ce apucă să-şi tragă răsuflarea, Bess clătină din cap.

-N-ar fi trebuit să-ţi spun asta niciodată. Am fost indiscretă.

- Observaţie, anunţă Lori, şi Bess îi făcu semn să continue. Poliţistul sigur nu se păstrează pentru căsătorie.
- Ştiu, zise Bess şi simţi fluturi în stomac, lucru care reprezenta un semnal de alarmă foarte clar. Gânditoare, îşi trecu degetul în jos pe sticla plină de condens. O să traversez podul acesta, când o să ajung la el.

-Bess, tu nu „traversezi" poduri, tu le dai foc, zise Lori şi o strânse uşor de mână, plină de compasiune. Doar ai grijă să nu suferi.
Exista o urmă de regret în zâmbetul lui Bess.
- Am suferit eu vreodată?
Lui Alex îi plăcea foarte mult cum arăta Bess. Şi se gândea că era nevoie de destul de mult rafinament - şi curaj - să poţi să porţi o bluză de culoarea jadului cu pantaloni largi de un albastru intens... mai ales dacă aveai de gând să porţi şi tenişi de culoare roz bombon. Şi totuşi, lui Bess îi ieşea. Şi chiar îi stătea foarte bine. Totul la ea era plin de viaţă. Cugetă apoi că acesta şi era parte din motivul pentru care se dusese la ea la birou ca să-şi ceară scuze pentru comportamentul său. Şi probabil tot de aceea nu reuşise să şi-o scoată deloc din minte. Pe ea, sau ideea de a se culca cu ea.
Cât despre Bess, ea aruncă o singură privire prin barul lui Zackary Muldoon, Lower the Boom, şi înţelese că o aştepta o seară plăcută şi relaxantă.
Răsuna muzică de la tonomat, murmur de voci şi un amestec de mirosuri bogate şi luxuriante. Un mănunchi de pietre semipreţioase sub formă de pară se legănară la urechile ei, când întoarse capul spre Alex.

- Este grozav aici! Ia zi-mi, mâncarea e la fel de bună cum miroase?
- Şi mai bună, o asigură el.
Flutură din mână relaxat în direcţia barului, în timp ce găsea o masă pentru ei.
La fel ca întotdeauna, barul era plin ochi şi clocotea de voci entuziasmate şi de gălăgie. De când sora lui se căsătorise cu Zack, Alex îşi făcuse un obicei din a veni pe aici măcar o dată pe săptămână, aşa că deja îi

cunoştea pe majoritatea clienţilor fideli. Rânji la chelneriţa care veni la masa lor.
- Bună, Lola. Cum îţi mai merge?
- Destul de bine, frumosule. Lola îşi sprijini tava pe şold şi o studie pe Bess din cap până-n picioare. Deşi era cu mai puţin de zece ani mai mare decât Alex, Lola dezvoltase un interes matern faţă de el. Nu se întâmpla prea des ca Alex să vină cu o fată la bar, aşa că Lola considera că era de datoria ei să o cerceteze pe actuala domnişoară. Bun, deci cu ce să vă servesc?
-Tequila, zise Bess şi aruncă zgomotos geanta pe scaunul liber de lângă ea. Seacă.
Alex doar ridică dintr-o sprânceană la adresa alegerii lui Bess.
- Mie adu-mi o bere, Lola. Rachel e pe aici?
- E sus. Şi ar fi bine să fie şi cu picioarele-n sus, adă-ugă apoi, încruntându-se la tavan. Dar probabil tot o să se strecoare pe aici, până la finalul serii. Nu poţi s-o ţii prea mult timp departe de şefu'.
-Şi ia zi-mi, care-i specialitatea lui Rio în seara asta?
- Paella1, răspunse Lola şi i se luminară ochii de apreciere. Gustase şi ea şi îi plăcuse la nebunie. L-a înnebunit la culme pe Nick, punându-l să cureţe creveţi.
- Te bagi? o întrebă Alex pe Bess.
1 Fel de mâncare de origine spaniolă, compus din orez, carne, tipuri de peşte şi legume

-Normal. După ce Lola plecă, Bess îşi odihni bărbia în palme. Bun. Deci cine-i şeful, cine-i Rio şi cine-i Nick?
-Zack e şeful, zise făcând un semn spre bărbatul înalt şi cu umeri laţi care lucra la bar. Rio e bucătarul... jamaicanul uriaş, care o să-ţi pregătească cea mai

bună mâncare pe care ai mâncat-o vreodată. Şi Nick e fratele lui Zack.
Bess încuviinţă din cap. Ii plăcea să ştie despre personajele principale.
-Şi Rachel e căsătorită cu Zack. II studie îndelung pe omul din spatele barului, după care zâmbi, plină de apreciere. Impresionant. Şi cum l-a cunoscut?
-A fost avocata lui Nick după ce l-am arestat pentru tentativă de jaf.
Bess nici nu clipi, nici nu păru şocată de afirmaţia lui. Ci doar se aplecă un pic mai mult spre el.
- Şi ce fura?
Alex era un pic dezamăgit că nu-i stârnise o reacţie mai puternică.
-Electronice... şi nici nu se descurca prea bine. Era încurcat cu o bandă de stradă pe vremea aia. Asta se întâmpla cam acum un an şi jumătate, zise el, jucându-se absent cu piatra de acvamarin tăiată pătrat de pe degetul ei şi privind cum reflecta lumina. Nick avea nişte probleme atunci. De fapt, el e fratele vitreg al lui Zack. Şi Nick era doar un copil când Zack a plecat de-acasă ca să se înroleze în marină şi apoi a murit mama lui. In orice caz, când s-a întors Zack acum câţiva ani, tatăl lui era pe moarte şi puştiul era îngropat până la gât în belele.
- Asta e grozav, zise Bess, zâmbind strălucitor la Lola, când le aduse băuturile. Mersi.
Şi zâmbetul acela îşi făcu treaba. Lola îi aruncă lui Alex o privire aprobatoare, după care se duse la bar ca să-i dea raportul lui Zack.
- Păi nu te opri acum.

Alex ridică halba de bere. Ştia foarte bine că chiar în clipa aceea Lola îi spunea totul lui Zack despre

impresiile şi părerile ei legate de partenera pe care şi-o alesese pentru seara asta.
-Vrei să auzi toată povestea?
-Sigur că da, răspunse Bess, după care îşi presără nişte sare pe încheietură, o linse şi apoi dădu pe gât shot-ul de tequila cu lejeritatea unui bandit mexican. Şi în timp ce muşca din felia de lămâie pe care io adusese Lola împreună cu băutura, îi rânji lui Zack. îmi place că e înţepătoare.
- De câte ori poţi să faci asta şi să scapi cu viaţă?
- Nu am testat chiar atât de în profunzime.
Băutura îi lăsase o arsură plăcută pe gât şi în stomac. Am băut zece o dată, dar eram mai tânără pe atunci. Şi mai proastă. Bun, acum, hai, continuă, îl îndemnă şi se aplecă în faţă. Zack s-a întors după ce a navigat pe cele şapte mări şi l-a găsit pe fratele său în belele.
-Ei bine, da. Nick se încurcase cu gaşca „Cobrele", începu Alex.
Şi până când le aduse Lola paella, deja se distra copios. Pentru că întotdeauna orgoliul unui bărbat era gâdilat să aibă atenţia completă şi fascinată a unei femei.
-Şi uite aşa m-am pomenit în punctul de-a avea pe drum un nepoţel sau o nepoţică de origine irlande- zo-ucraineană.
-Grozav! Chiar ai talent la poveşti, Alexi. Probabil de vină e un pic şi sângele ăla ţigănesc care-ţi curge prin vene.
- Normal.
Ea îi zâmbi, gândindu-se că nu-i lipsea decât un cercel de aur într-o ureche şi o vioară într-o mână, ca să fie un ţigan sadea - dar era sigură că nu i-ar fi plăcut să audă asta.
- Şi nu strică nici că ai o urmă de accent, care mai iese la iveală din când în când. Dar desigur, ai şi material de calitatea întâi. Oh! Sunt înnebunită după

finalurile fericite. Din păcate, nu pot avea parte de prea multe în domeniul meu. Odată ce încheiem o treabă, trebuie s-o deşirăm la loc, altfel pierdem audienţă.
- De ce? Credeam că majoritatea oamenilor preferă finalurile fericite.
-Păi da. Dar în telenovele, un personaj îşi pierde avantajul dacă nu are de-a face cu vreo criză sau cu vreo tragedie. Gustă apoi din paella şi suspină mulţumit. De-aia Elana a fost căsătorită de două ori, a avut amnezie, a fost agresată sexual, a avut două pierderi de sarcină şi o cădere nervoasă, a orbit temporar, şi-a împuşcat un fost iubit în autoapărare, a depăşit o dependenţă de jocuri de noroc, a născut gemeni, care au fost răpiţi de o asistentă nebună şi pe care i-a recuperat abia după o lungă, chinuitoare şi periculoasă căutare prin junglele din America de Sud. Mai luă apoi o înghiţitură minunată. Nu neapărat în ordinea asta.
Dar înainte ca Alex să aibă timp că întrebe cine era Elana, Lola veni cu o rundă nouă de pahare.
-Te uiţi la Păcate secrete? o întrebă ea pe Bess.
- Cu sfinţenie. Tu?
- Ei bine, da, zise şi ridică din umeri, ştiind că erau mai mulţi clienţi în bar care râseseră de ea pe tema asta. M-a prins când am fost în spital cu fiu-meu cel mai mic. Are zece ani acum. Dar asta se întâmpla pe vremea când Elana era în primul an de rezidenţiat la Millbrook Memorial şi îndrăgostită de jack Banner. Oh! El, da, era un personaj grozav!
-Unul din cele mai bune, aprobă Bess. Supărat şi autodistructiv.

- Mi-a părut foarte rău când a murit în incendiul acela din depozit. Nu am crezut că Elana va putea depăşi vreodată momentul.
- Ei bine, e o doamnă dură, comentă Bess.
-A trebuit să fie. Cineva o strigă, dar Lola le făcu semn să aştepte. Dacă nu ar fi fost ea, Storm nu s-ar fi adunat niciodată şi nu ar fi ajuns bărbatul care este azi.

- îţi place de Storm?
- Oh, da, normal! Cui nu i-ar plăcea? Lola chicoti şi dădu ochi peste cap, visătoare. Tipul e fantezia oricărei femei, ştii? Chiar le ţin pumnii lui şi lui Jade. Merită un pic de fericire, după toate prin câte au trecut. Oh, frate! Bine, Harry, gata vin! Poftă bună, îi zise apoi lui Bess şi plecă în grabă.
Bess se întoarse spre Alex, zâmbind.
- Pari un pic confuz.
Dar el doar clătină din cap.
- Voi două vorbeaţi despre personajele alea de parcă ar fi fost oameni adevăraţi.
- Păi chiar sunt, îi spuse Bess şi luă în furculiţă un crevete. O oră pe zi, cinci zile pe săptămână. Tu nu ai crezut niciodată în Batman sau Sam Spade1? Scarlett O'Hara, Indiana Jones?
- E doar ficţiune.
-Dar o ficţiune bună îşi creează propria realitate. Şi asta înseamnă divertisment de calitate. Luă solniţa şi rânji. Haide, Alex, chiar şi un poliţist are nevoie de un pic de ficţiune din când în când.
El se uită spre ea, suficient de intens încât să-i facă pulsul să se accelereze şi sângele să-i danseze pe vene.
- Am şi eu destule.

Bess dădu pe gât păhărelul de tequila, dar înţepătura ei pălea aproape complet prin comparaţie cu reacţia pe care o stârni în ea afirmaţia scurtă şi şoptită a lui Alex.
-Va trebui să-mi povesteşti despre ele la un moment dat.
Se uită apoi în jur, când îi pluti la urechi o muzică frumoasă de pian.
Pe peretele de vizavi se afla un pian mare cu coadă. Un tânăr suplu, cu părul de culoarea nisipului, mângâia clapele, făcându-le să suspine pe acorduri de blues.
1 Detectiv particular ficţional, care a apărut prima dată în romanul Şoi-mul maltez (1930) al lui Dashiell Hammett şi apoi în filmul omonim în anul 1941 (unde era interpretat de Humphrey Bogart) (n.tr.)

- El e Nick, îi spuse Alex.
- Serios? Bess înclină capul şi îşi întoarse scaunul ca să vadă mai bine. E foarte bun!
-Da, este. L-a convins pe Zack să aducă pianul în bar cam acum un an. Rachel şi Muldoon au încercat să-l convingă să se ducă înapoi la şcoală ca să-şi termine studiile, dar n-au reuşit.
- Unele lucruri nu se pot învăţa, murmură Bess.
-Aşa se pare. In orice caz, încă mai lucrează în bucătărie cu Rio şi iese şi cântă oricând îi vine cheful.
- Şi face toate femeile din bar să suspine după el...
- E doar un puşti, zise Alex repede... prea repede. Bess îşi împinse limba în interiorul obrazului şi se întoarse spre el.
- Păi şi bărbaţii mai tineri au farmecul lor pentru o femeie experimentată. De fapt, acum că Jessica s-a an-grenat într-o aventură amoroasă pasională cu Tod,

care e cu zece ani mai mic decât ea, cotele sunt cinci la unu în favoarea lor.
- Vorbeam despre tine.
Dar ea doar zâmbi.
- Ah, da?
Zack se apropie de masa lor şi-l plesni prieteneşte pe spate pe Alex.
- Cum e mâncarea?
-Este absolut fantastică! răspunse Bess şi-i întinse mâna, pentru a face cunoştinţă. Tu eşti Zack, nu? Eu sunt Bess.
- încântat de cunoştinţă. După ce îi strânse rapid mâna lui Bess, Zack îşi puse mâna înapoi pe spatele lui Alex. Tu trebui să fii acea Bess cu care s-a întâlnit Rachel jos la secţie...
- Eu trebuie să fiu. Ai un loc grozav aici. Şi acum că l-am descoperit, sigur o să mă mai întorc.
-Asta ne place să auzim, spuse el şi ochii lui albaştri străluciră de o curiozitate prietenească. Alex nu-şi aduce prea des doamnele pe aici. îi place să ne ţină în ceaţă.

Iar Bess nu se putu abţine să nu răspundă amuzamentului pe care îl citea în ochii lui.
- Serios?
- Hei, uşurel, Muldoon, murmură Alex.
-încă mai este supărat pe mine că i-am furat sora mai mică.
Alex îi aruncă o privire piezişă.
- Credeam doar că are gusturi mai bune. Ridică halba de bere şi adăugă, făcând semn în spate cu ea: Şi că tot veni vorba....
Bess văzu cum ochii lui Zack se schimbară şi inima ei aproape că oftă când recunoscu iubirea din ei. Nu o surprinse deloc când Rachel veni la masa lor.

- Ce se întâmplă aici? ceru să ştie Rachel. Daţi o pe-trecere şi pe mine nu m-a invitat nimeni?
- Stai jos, îi spuseră ferm Zack şi Alex, la unison.
- M-am săturat să stau jos. Se întoarse apoi spre Bess, ignorându-i pe amândoi. îmi pare bine să te revăd. In- hală apoi adânc şi plină de apreciere. Mmm! Paella lui Rio! Incredibilă, nu-i aşa?
-Oh, da, fabuloasă. Alex tocmai îmi povestea cum v-aţi cunoscut voi doi.
- Oh? se miră Rachel şi ridică dintr-o sprânceană.
- N-ai vrea să ni te alături şi să-mi spui şi varianta ta?

Douăzeci de minute mai târziu, Alex nu putea să nu recunoască faptul că prin atitudinea ei prietenoasă şi relaxată, Bess o convinsese pe Rachel să ia loc şi să se relaxeze într-un fel în care el şi Zack nu ar fi reuşit nici-odată prin îngrijorarea lor acaparatoare.

Cugetă apoi că pentru o femeie care era atât de ener-gică şi plină de vervă, cu siguranţă avea un mod anume - foarte interesant, de altfel - de a linişti oamenii şi de a-i face să se simtă în largul lor.

Şi avea un dar de a asculta toate detaliile şi de a pune mereu toate întrebările potrivite. Dar şi pentru a întreţine atmosfera, ba chiar fără nici cel mai mic efort.

Nu îl surprindea deloc că putea să vorbească nestin-gherită şi despre muzică cu Nick, când fu şi el chemat să li se alăture, sau despre mâncare cu Rio, când îi rugă să o lase să meargă în spate în bucătărie pentru a-l corn- plimenta pe bucătar pentru mâncarea delicioasă. Şi nu fu surprins nici când ea şi Rachel stabiliră să se întâlnească să ia prânzul împreună săptămâna care urma.

- îmi place familia ta, afirmă Bess, urcând în taxi.

-Ai cunoscut abia o parte din ea.
- Ei bine, chiar îmi plac cei pe care i-am cunoscut. Dar mai exact cât de o parte? Adică cine-ar mai fi?
- Părinţii mei. O soră, soţul ei şi cei trei copii ai lor. Un frate, soţia lui şi copiii lor. Dar tu?
- Hmmm?
- Cum stai la capitolul familie?
-Ah... eu am fost singură la părinţi. Şi locuiesc cu toţii în New York?
-Toţi mai puţin Natasha, răspunse el, jucându-se cu buclele de la ceafa ei. Nu vorbeşti prea mult despre tine.
- Glumeşti? replică şi izbucni în râs, de parcă şi-ar fi dorit să se ghemuiască precum o pisică sub degetele lui calde care îi atingeau pielea. Nu mă opresc niciodată din vorbit.
-Pui întrebări. Vorbeşti despre lucruri, evenimente, despre alte persoane, despre personajele tale. Dar nu prea vorbeşti despre Bess.
Ea îşi zise că ar fi trebuit să se gândească la faptul că un poliţist va observa ce nu observau ceilalţi oameni în general.
- Păi nici nu am avut atât de multe conversaţii până acum, sublinie ea.
Iar când întoarse capul, gura ei se afla dintr-odată extrem de aproape de a lui. Şi se pomeni dorindu-şi foarte mult să îl sărute. Şi nu doar ca să-i distragă atenţia de la ce vorbeau. La urma urmei, nu avea nimic de ascuns. Cu toate acestea, nu vorbi, ci se întinse şi-şi lipi buzele de ale lui.

Degetele lui se încordară pe ceafa ei, când schimbă unghiul sărutului şi starea acestuia fu uşor, relaxat şi prietenos doar o fracţiune de secundă. Pentru că apoi se întunecă de pasiune, devenind mai adânc şi mai

pre-lung. Şi presărate printre arome şi texturi se simţeau indiciile fierbinţi a ceea ce va urma.
„Se porneşte o furtună!11, îşi zise Bess. Oh, Doamne, Dumnezeule! Nu putuse rezista niciodată unei furtuni! Inima deja îi bubuia în piept, când el îşi mută buzele pe tâmpla ei.
- Chiar că ştii cum să schimbi subiectul, McNee...
- Ce subiect?
Mâna lui alunecă în jos pe gâtul ei, cuprinzând-o uşor. Alex îi putea simţi pulsul accelerat precum bă-tăile aripilor unui porumbel. Iar ritmul acela i se părea la fel de seducător precum nişte tobe care răsunau într-o junglă.
-Tu. Şi n-ai reuşit decât să mă faci şi mai curios.
- Păi nu sunt prea multe de zis.
Neliniştită şi confuză din cauza acelor senzaţii, se retrase când taxiul trase pe dreapta şi opri.
- Se pare că am ajuns.
Alunecă uşor pe banchetă şi se dădu jos, în timp ce Alex îl plătea pe şofer. Realiză cu stupoare că i se înmuia- seră un pic genunchii. încă o primă dată. Mda, în mod cert trebuia să se gândească serios la Alexi Stanislaski.
-Nu trebuie să mă conduci, continuă ea, surprinsă să-şi dea seama că o neliniştea un pic să vadă taxiul plecând şi lăsându-i singuri pe trotuarul întunecat.
- Şi asta înseamnă că n-o să mă inviţi înăuntru.
- Nu, răspunse ea şi afişă un zâmbet mic, trecându-şi degetele în sus şi în jos pe breteaua genţii. Dar şi-ar fi dorit să-l invite. Ba chiar o uimea şi pe ea cât de mult şi-ar fi dorit s-o facă. Cred că ar fi mai înţelept să nu.
El acceptă asta, pentru că alegerea trebuia să fie a ei. Iar perspectiva că s-ar fi putut răzgândi pe parcurs i se părea de o mie de ori mai îngrozitoare.

- Curând.
Şi în clipa aceea, Bess simţi ceva, o durere vagă şi aproape insesizabilă în inimă. O nedumerea foarte mult apariţia ei, aşa că îşi retrase mâna.
- Bine. Curând. Noapte bună.
- Stai. Şi înainte să apuce să se întoarcă de la el, Alex îi cuprinse faţa în palme şi o ţinu aşa câteva secunde, studiind-o, înainte de a-şi coborî gura spre a ei.
Urmă un sărut ca o şoaptă, dar presiunea buzelor lui era atât invadatoare, cât şi convingătoare. Iar când îi răspunse, se pomeni că sărutul făcea acea durere stranie să crească, să se înteţească şi să se împrăştie. Se simţea complet neajutorată, aşa că se prinse tare cu mâinile de încheieturile lui, luptându-se să-şi menţină echilibrul. Pentru că, în ciuda faptului că gura lui rămânea incredibil de blândă, pulsul pe care îl simţea sub degete alerga în acelaşi ritm cu al ei.
O eliberă apoi şi făcu un pas în spate. Şi se uita în ochii ei cu o asemenea intensitate, încât avu o clipă senzaţia că putea vedea ce se ascundea în sufletul ei.
- Noapte bună.
Bess reuşi să încuviinţeze din cap scurt, înainte de a pleca în grabă.
Era ceva cu Bess, se gândi Alex, în timp ce aştepta răbdător să se aprindă lumina în apartamentul ei de la ultimul etaj. Era ceva nedefinit şi greu de descris în cuvinte. Şi va trebui să descopere exact despre ce era vorba.
capitolul 5
Ultima persoană pe care se aştepta să o vadă Bess, când pleca de la birou câteva zile mai târziu, era Rosalie. Femeia aceea ieşea în evidenţă chiar şi în mulţimile grăbite şi zumzăitoare care împânzeau centrul oraşului. Bess rămase o clipă blocată de uimire, după care zâmbi şi traversă strada.

- Bună. Pe mine mă aşteptai?
-Da.
-Păi ar fi trebuit să vii înăuntru atunci, zise Bess, schimbând în cealaltă mână greutatea genţii şi a servi- etei sale.
- M-am gândit că ar fi mai bine pentru tine să te aş-tept aici.
-Nu fi prostuţă...
Dar cuvintele i se stinseră imediat, când încercă să se uite în jurul lentilelor fumurii ale ochelarilor mari de soare pe care îi purta Rosalie. Curcubeul acela de culori din jurul ochiului ei stâng nu se datora întru totul produselor cosmetice. Şi atunci dispăru şi zâmbetul ei prietenos.
- Ce-ai păţit?
Rosalie ridică din umeri.
- Bobby. S-a înfuriat un pic în legătură cu seara aceea.
- Dar e josnic!
- Am păţit-o şi mai urât de atât.
-Nemernicul! mârâi Bess printre dinţii încleştaţi.
Dar pe sub furia aceea se ascundea un sentiment îngro-zitor de vinovăţie. îmi pare rău. îmi pare îngrozitor de rău. A fost vina mea.
-Nu-i vina nimănui, soro. Pur şi simplu aşa stau lucrurile.

era ca intr-un scenariu - nu te puteai întoarce în trecut ca să schimbi ceva. Vrei să mergi la poliţie? Vin cu tine... şi am putea să...
- La naiba, nu! exclamă Rosalie şi scoase un sunet gâtuit, care era un fel de râs. Dacă aş încerca asta, aş păţi mult mai rău decât un ochi vânăt. Şi dacă ai senzaţia că e vreun poliţist pe lumea asta căruia să-i pese măcar cât negru sub unghie de o prostituată cu

un ochi vânăt, atunci chiar eşti la fel de proastă pe cât pari.
Bess se gândi imediat că lui Alex i-ar fi păsat. Refuza să creadă altceva.
- Facem oricum vrei tu...
Rosalie îşi scoase o ţigară şi ţuguie buzele, când o aprinse.
- Ascultă, ai zis că o să mă plăteşti ca să vorbesc. M-am gândit că mi-ar prinde bine banii ăia în plus. Şi acum sunt în timpul meu liber.
- Bine. Deja începuseră să i se învârtă rotiţele în cap. Cât faci de obicei într-o noapte?
Din obişnuinţă, Rosalie dădu să umfle suma, dar descoperi că minciuna aceea îi stătea în gât.
-După ce-şi ia şi Bobby partea lui, îmi mai rămân cam şaptezeci şi cinci. Poate o sută în nopţile bune. Afacerile nu mai merg la fel de bine ca înainte.
-Vorbim. Neatentă, Bess se uită după un taxi. N-o să găsim niciodată un taxi la ora asta, murmură ea. Eu stau cam la douăzeci de străzi de aici. Te deranjează să mergem pe jos?
Odată ce ajunseră la apartamentul lui Bess, Rosalie îşi lăsă ochelarii mai jos pe nas şi fluieră. Nu se putu abţine, aşa că se duse la una dintre ferestrele mari laterale. Printre alte clădiri, putea vedea şi o parte a East River. Zgomotul traficului era atât de silenţios, încât aproape căpăta o rezonanţă muzicală. Era complet diferit de vacarmul şi haosul în care îşi ducea ea zilele.

- Oh, Doamne! Chiar că locuieşti sus!
- Ce zici să luăm cina? o întrebă Bess, descălţându-se din automatism. Putem comanda ceva.
„Carne roşie“, gândi Bess. Şi în clipa aceea ar fi putut

să o mănânce şi crudă. Ia loc, te rog, mă duc să aduc nişte vin.
„Vin!“, repetă în minte Rosalie, în timp ce se întin-dea pe pernele moi şi luxuriante ale canapelei din mij-locul camerei. Oh, da! Un pahar de vin suna absolut minunat.
- Şi ai bani să plăteşti toate astea numai din ce scrii?
- In mare parte, da. Dintr-un impuls, Bess alese una dintre cele mai hune sticle de vin pe care le avea în bar. Nu eşti vegetariană, nu?
Rosalie pufni imediat.
- Fii serioasă!
- Bun, pentru că am poftă de friptură.
După ce îi întinse lui Rosalie un pahar cu vin, ridică receptorul şi sună să comande cina.
- Nu am atâţia bani să plătesc asta.
- Fac eu cinste, o asigură Bess şi apoi se ghemui pe canapea. Am nevoie de un consultant, Rosalie. Se gândi că ceea ce voia să facă însemna să-şi asume un risc destul de mare, dar se hotărî că la fel era şi respiratul. Iţi dau cinci sute de dolari pe săptămână.
Rosalie mai că se înecă cu vinul.
- Cinci sute de dolari numai ca să-ţi spun despre cum e să faci trotuarul?
-Nu. Vreau mai mult de atât. Vreau să ştiu de ce. Vreau să-mi spui şi despre celelalte femei. Ce le-a făcut să se apuce de prostituţie. Şi când îţi pun o întrebare, o să mă aştept la un răspuns. Acum vocea ei era fermă şi energică şi vorbea strict afaceri. Şi o să-mi dau seama dacă mă minţi.
Ochii lui Rosalie erau aprigi şi intenşi.
- Ai nevoie de toate astea pentru un serial la TV?
-Ai fi surprinsă. In realitate, lucrurile mergeau cu mult dincolo de miza serialului. O înfuria la culme Pasiunea lui Alexi

vânătaia lui Rosalie. Mai cu seamă că ea fusese de vină, cugetă Bess. Aşa că va găsi o cale de a rezolva lucrurile şi de a se revanşa faţă de femeia aceasta. Dar să ştii că o să cumpăr mult din timpul tău pentru cinci sute de do-lari pe săptămână, Rosalie. Poate ai vrea să-ţi iei o mică vacanţă de la Bobby.
-Eu decid ce fac cu timpul meu după ce vorbesc cu tine.
-Absolut. Dar dacă te-ai hotărî că ai vrea să iei o pauză de la străzi şi dacă ai avea nevoie de un loc în care să stai în timpul ăsta, aş putea să te ajut.
- De ce?
Bess zâmbi.
- De ce nu? Nu m-ar costa nimic în plus.
Rosalie cugetă o clipă asupra ofertei sale. I se părea cel puţin curios.
- O să mă gândesc la asta.
- Bine. Putem să începem imediat, atunci. Se ridică apoi ca să-şi adune carneţelele, creioanele şi reportofo-nul. Ţine minte că vorbim de un serial care e difuzat în timpul zilei şi asta ne îngrădeşte în anumite aspecte. Va trebui să filtrez foarte multe dintre informaţiile pe care mi le spui. Ce-ar fi să te pun puţin la curent cu firul narativ?
Rosalie doar ridică din umeri.
- Cum vrei. Sunt banii tăi.
-Da, sunt. Se aşează înapoi pe canapea şi tocmai îi povestea despre pânza de păianjen complicată din Mill- brook - spre uimirea şi confuzia lui Rosalie -, când auzi interfonul liftului ei privat. Fără a se opri din vorbit, se duse şi descuie uşa. Aşa... şi una peste alta, personalitatea Josie este complet opusă lui Jade. Şi cu cât devine mai puternică, cu atât mai confuză şi mai speriată este Jade. Şi nu-şi mai aminteşte unde a

fost sau ce-a făcut, când intră în peisaj Josie. Şi pierderile de timp şi de memorie devin tot mai lungi.
-Sună ca şi când doamna are nevoie de-un psihiatru.

- De fapt, chiar o să se ducă la consultaţii la Elana - care este medic psihiatru dar asta ceva mai încolo. Şi apoi sub hipnoză... Ah! A venit mâncarea. Când se auzi liftul oprind la etajul ei, Bess deschise uşa. Doar că în secunda imediat următoare îi încremeni zâmbetul pe buze. Alexi...
- Chiar nu te oboseşti să întrebi cine e înainte să deschizi uşa şi să laşi pe oricine să intre?
Clătină din cap, cu dezaprobare, dar apoi o prinse de bărbie şi o sărută.
-Nu... adică... nu atunci când aştept pe cineva. Ce faci aici?
- Te sărut?
In clipa aceea nu era deloc la fel de afectuoasă cum se obişnuise el să fie. Şi abia atunci realiză că îi spusese că aştepta pe cineva. „Dar pe cine? Un bărbat? Oare are o întâlnire? Sau un amant?" Ochii lui deveniră brusc reci şi făcu un pas în spate.
- Cred că ar fi trebuit să sun mai întâi.
-Nu. Adică, da. Adică... eşti liber în seara asta?
- Mă întorc la muncă în câteva ore.
-A, bine...
Interfonul sună atunci din nou.
- Ai putea foarte uşor să-i spui că sunt instalatorul.
Uimită şi nedumerită de afirmaţia lui, Bess intră înapoi ca să deschidă.
- Cui să-i spun?
-Tipului care urcă acum.
- De ce i-aş spune băiatului de la livrări că eşti instalator?

-Băiatului de la livrări? Se auzi un sunet din inte-riorul apartamentului ei, şi Alex se apropie de uşă. Nu era gelos, la naiba! Ci era doar curios. Dar cred că ai deja companie, nu? zise el şi deschise mai larg uşa de la intrare.

- De fapt, da... începu ea, dar apoi se dădu bătută şi-i făcu semn să intre. Tocmai ne pregăteam să luăm cina.

- Ai chemat poliţia, zise Rosalie, pe un ton acuzator, înainte ca Bess să aibă timp să răspundă. Ai chemat blestemaţii de gabori!

- Nu, n-am chemat nici o poliţie.

Dar Rosalie deja traversa încăperea cu paşi mari. Bess îşi dădu seama imediat că dacă femeia ajungea la uşă, şi-ar fi pierdut orice ocazie.

- Rosalie! zise ea şi o prinse de braţ. Nu l-am chemat eu.

- Şi de ce naiba nu? izbucni atunci Alex.

- Pentru că nu e treaba ta. Bess se răsuci spre el furtunos, încă strângând-o de braţ de Rosalie. E casa mea şi ea e invitata mea.

- Şi tu eşti mai nebună decât credeam!

Analizând situaţia din zbor, Rosalie se mai relaxâ un pic.

- Voi doi aveţi o chestie, nu?

- Da, mârâi Alex.

-Nu! izbucni Bess, dar apoi oftă. Să zicem că suntem undeva pe la mijloc, mormăi. îşi scoase portofelul din geantă, când auzi liftul sosind. Scuzaţi-mă, dar a venit mâncarea.

In timp ce îl zorea pe băiatul de la livrări înăuntru ca să aşeze masa, Alex şi Rosalie rămaseră uitându-se unul la altul cu antipatie şi suspiciune reciprocă.

- Ce joc încerci să faci aici, Rosalie?

-Nici un joc, zise şi apoi îi aruncă un zâmbet, la fel de sălbatic şi ameninţător ca al unui rechin. Sunt consultant plătit. Doamna ta m-a angajat.
- La naiba cu asta! Tăcu apoi o clipă, studiindu-i ochiul vânăt. Bobby ţi-a făcut aia?
Rosalie ridică bărbia sfidătoare.
- M-am lovit de o uşă.

- Sigur că da.
Chiar îi păsa. Şi probabil Bess ar fi fost surprinsă să afle exact cât de mult îi păsa. Iar Rosalie mai mult ca si-gur ar fi fost absolut uluită. Dar în acelaşi timp ştia foarte bine că existau lucruri care nu puteau fi reparate.
- Păi atunci poate vrei să fii mai atentă pe unde calci.
- Nu fac aceeaşi greşeală de două ori.
Alex se întoarse dinspre ea, cu mâinile încleştate în pumni în buzunare.
-Vreau să vorbesc cu tine, McNee.
-Oh, mai taci odată, zise ea şi nici nu se obosi să ridice privirea în timp ce număra banii pe care avea să i-i dea curierului. Nu vezi că încerc să-mi dau seama ce bacşiş trebuie să las? Poftim... zise apoi amabilă, întin-zându-i plata şi un bacşiş generos.
-Mulţumesc, doamnă, spuse băiatul de la livrări, îndesând bancnotele în buzunar. Să aveţi poftă bună.
- E suficientă mâncare aici pentru trei persoane, spuse Bess, întorcându-se spre Alex. Dar nu rămâi la masă dacă ai de gând să fii mojic.
-Mojic? Cuvântul acela îl făcu să-i sară muştarul. Ajunse lângă ea din doi paşi mari. Crezi că e mojic din partea mea să te întreb dacă ţi-ai pierdut minţile, când vin aici şi aflu că ai invitat o prostituată la cină?

Bess miji ochii.
- Afară!
- La naiba, Bess!
-Am zis afară! exclamă ea şi-l împinse spre uşă. Am ieşit la o singură întâlnire, îi aminti ea. Una singură! repetă apăsat. Poate că mi-a plăcut ideea că ar putea fi ceva mai mult între noi, dar asta nu-ţi dă nici un drept să vii în casa mea şi să-mi spui ce să fac sau cu cine să vorbesc.
El o apucă de mână înainte ca ea să apuce să-l împingă din nou.
- N-are nimic de-a face una cu altă!

-Ai dreptate! Ai perfectă dreptate. Ceea ce ar fi trebuit să spun, domnule detectiv, e că îmi conduc viaţa aşa cum consider eu de cuviinţă! îşi smuci mâna dintr-a lui şi îl împunse cu degetul în piept. Eu şi numai eu! Singură! Ai prins ideea?
- Da. Se întrebă cum i-ar fi plăcut să-şi ia una peste bărbia aceea mică şi ascuţită. Am eu o idee pentru tine...
O prinse în braţe, o trase spre el şi o sărută apăsat şi pasional. De data asta fără atingeri blânde sau fineţuri. Numai pasiune fierbinte. Sărutul dură numai câteva secunde, dar tot reuşi să-şi facă treaba şi o şocă de rămase mută de uimire.
- Lucrurile se mai schimbă, McNee. îi dădu drumul, dar ochii lui întunecaţi şi furioşi o ţintuiau în loc. Obiş- nuite-te cu asta!
După aceea ieşi furtunos din apartamentul ei, trântind uşa în urma lui.
- Ca să vezi! murmură Bess şi inspiră adânc. Şi apoi încă o dată. îşi simţea gâtul ars şi uscat. Ce tupeu nemaipomenit poate să aibă! Cine naiba se crede să

măr- şăluiască aici aşa? Puse mâinile în şolduri şi se răsuci furioasă spre Rosalie. Ai văzut?
- Era şi greu să nu văd.
Rânjind, Rosalie luă un cartof prăjit proaspăt şi fierbinte de pe farfurie.
-Dacă el are senzaţia că îl las să scape cu asta... cu... cu atitudinea aia.... atunci se înşală amarnic!
-Tipul e nebun după tine.
- Poftim?!
- Soro, în caz că nu te-ai prins, este ca un căţeluş îndrăgostit.
Bess apucă paharul ei cu vin şi luă o înghiţitură mare.
- Nu fi ridicolă! Doar se dădea mare!
- Mhmmm! Eu, dacă aş avea un bărbat care să se uite la mine aşa, aş face unul din două lucruri.

- Ce lucruri?
- Ori aş sta pe spate şi aş savura fiecare clipă, ori aş fugi mâncând pământul.
Bess se încruntă, după care se aşează la masă şi luă furculiţa.
-Nu-mi place să o facă cineva pe şeful cu mine.
- Eu aş spune că depinde şi cine o face. Se aşează şi ea şi se repezi direct în friptura din faţa ei. Dar sigur este un bărbat extrem de atrăgător... pentru un gabor, vreau să zic.
Bess îşi înfipse furculiţa în salată.
-Nu vreau să vorbesc despre el.
- Cum vrei, tu plăteşti nota... îi aminti Rosalie.
Bess mârâi aprobator, după care încercă să mănânce. Al naibii poliţist! gândi apoi. li pierise complet pofta de mâncare.
Cu siguranţă îţi oferea un sentiment de nedescris să baţi măr un obiect inanimat. Alex considerase mereu extrem de prolifică terapia de genul acesta, care

implica o pereche de mănuşi şi un sac de box. Şi din moment ce aceste lucruri erau atât de accesibile oricui, nu-şi putuse da seama niciodată de ce mulţi oameni simţeau nevoia să se întindă pe canapeaua unui psihiatru.
Cel puţin până de curând.
Pentru că acum, douăzeci de minute de transpiraţie şi de izbit sacul de box nu-i mai alinau aproape deloc frustrarea principală. Folosise mereu metoda sălii şi a refulării prin box - când se afla în mijlocul unui caz dificil, când unul mergea prost sau când un caz care părea solid se ducea pe apa sâmbetei în instanţă. Şi aceleaşi ingrediente funcţionaseră de minune pentru el ori de câte ori se certase cu familia sau cu prietenii - sau când avusese probleme cu femeile.
Dar nu şi de data asta.

Pentru că indiferent cu ce îi intrase pe sub piele McNee, nu părea să se poată elibera de asta aruncând pumni la sala se sport.
-Aşa de multă energie, aşa de dimineaţă....
Vocea aceea familiară îl făcu pe Alex să clipească ca să-şi îndepărteze din ochi sudoarea care i se strecurase în ochi pe sub bandana pe care o purta. Fratele lui, Mikhail, şi nepotul său de doar zece luni - Griff - stă-teau acolo ţinându-se de mână, uitându-se la el şi afi-şând rânjete identice.
- L-ai scos din casă pe taică-tu cu noaptea în cap, nu, durule? întrebă Alex şi îl săltă în braţe pe Griff ca să-l sărute.
Iar Griff gânguri ceva, mulţumit. Singurul cuvânt pe care-l putu descifra Alex din limba aceea străină foarte ciudată pe care o vorbea copilul fu „mama".
-Sydney e obosită, îi explică Mikhail. O ţin trează noaptea anumite ţipete şi urlete. Ăsta mic se trezeşte

cu noaptea-n cap, zise şi-i ciufuli afectuos părul fiului său. Aşa că m-am gândit să venim până la sală ca să ridicăm nişte greutăţi. Nu?
Griff rânji şi flexă braţele.
- Tata.
- Muşchii tăi sunt mai mari, îl asigură Alex.
-Hei! Ia te uită! A sosit Giff-man! exclamă Rocky, fostul campion de la categoria uşoară, care deţinea sala aceea, după care fluieră şi întinse braţele cu muşchi zvelţi. Hai la mine, campionule!
Griff chiţăi de plăcere, se zvârcoli să scape din braţele lui Alex şi înaintă legănat pe picioarele mici şi nesigure.
-Mai bine ai grijă, Rock, îi strigă Mikhail. E foarte alunecos!
Mă descurc eu cu el, zise Rocky, cu toată încrederea unui om care fusese deja bunic de patru ori şi-l ridică în braţe pe Griff. Noi avem treabă, îi spuse apoi lui Mikhail. De ce nu vorbeşti cu fratele tău aici de faţă100

ca să-l întrebi de ce săptămâna asta a venit de trei ori să-mi trosnească echipamentele?
- Băgăciosule, murmură Alex. E mai rău decât o babă curioasă.
Mikhail ridică dintr-o sprânceană, când Alex reîncepu să care pumni în sac.
- Că tot veni vorba despre femei...
- Nu vorbeam de femei.
- De ce ar veni bărbaţii în astfel de locuri, dacă nu să vorbească despre femei?
Muzicalitatea limbii ucrainene se rostogolea melo-dios de pe buzele lui Mikhail.
Alex se întrebă dacă fratele său îşi dădea seama cât de mult suna ca tatăl lor.

- Ca să pocnească lucruri, replică Alex, tăios. Ca să înjure şi să transpire.
- Mda, şi de-asta. Deci zi aşa, e vorba de o femeie, ei?
- Mereu e vorba de o afurisită de femeie, zise Alex, printre dinţii încleştaţi.
-Şi din câte am înţeles, pe asta o cheamă Bess....
Deşi tocmai ce se pregătea pentru o nouă lovitură, pumnul lui Alex se opri în aer de şoc. Se răsuci şi îşi şterse cu antebraţul transpiraţia de pe frunte.
- De unde ştii despre Bess?
- Mi-a zis Rachel, răspunse Mikhail, mulţumit şi afişă un rânjet larg. Şi mi-a mai zis şi că această Bess nu-i neapărat frumoasă, cât e unică. Şi că-i deşteaptă. Ăsta nu-i genul tău obişnuit de femei, Alexi.
- Bess nu e genul nimănui. Alex se întoarse din nou spre sac, simulă un croşeu de dreapta şi apoi izbi sacul cu pumnul stâng. Unică... repetă şi pufni. Oh, da, exact aşa e. Faţa ei arată de parcă Dumnezeu a fost neatent în ziua aia şi a amestecat trăsăturile a cinci femei diferite. Are ochii prea mari, bărbia prea ascuţită şi nasul strâmb. Pumnul lui înmănuşat întâlni din nou sacul. Şi are o piele ca de înger. îmi lasă gura apă ori de câte ori o ating...

- Hmm... Va trebui să o văd şi eu, atunci.
-Am jurat să renunţ la femei, îi spuse Alex, prin- tre mârâituri. N-am nevoie de bătăi de cap. Lui Bess chiar nu-i funcţionează toate sinapsele în acelaşi timp. Poate Rachel crede că-i deşteaptă pentru că a făcut o facultate.
- La Radcliffe, îi oferi Mikhail. A luat prânzul cu Rachel şi a întrebat-o ea.

-La Radcliffe? Alex scoase o expiraţie prelungă şi exasperată şi apoi se sprijini de sac. Mda, atunci se înţelege.
- Şi i-a mai zis lui Rachel şi că voi doi aţi avut o... o mică neînţelegere.
- Eu am înţeles perfect. Uite ce e, o fi făcut ea o facultate de-asta scumpă şi de fiţe, dar n-are minte nici cât să umpli o lingură. Şi n-am nevoie să mă bag într-o relaţie cu o ţipă aşa de aeriană.
Hohotul de râs al lui Mikhail răsună cu ecou prin sala de sport.
- Asta vine de la un bărbat care odată ieşea cu Miss Cheie Tubulară....
- Era Miss Carburator.
- Oh, da... asta-i complet diferit.
Buzele lui Alex zvâcniră de amuzament şi trase un pumn sacului fără entuziasm. Să transpire la sală nu reuşise să-l relaxeze deloc, însă cinci minute cu Mikhail sigur îşi făceau treaba de minune.
- In orice caz, am încheiat-o înainte să începem. Şi ne e mai bine la amândoi aşa.
- Fără îndoială ai dreptate.
-Ştiu că am dreptate. Am fi privit mereu lucrurile din perspective diferite. Şi ea se uită la totul cruciş. Nu vede nimic aşa cum ar trebui.
-Sună ca o femeie foarte dificilă...
- Dificilă, repetă Alex, după care întinse mâinile pentru ca Mikhail să-i dezlege mănuşile. Cuvântul ăsta nu o descrie nici măcar pe jumătate. Se poartă mereu aşa

amabil şi relaxat, că ai zice că nu ai putea s-o enervezi cu nimic. Şi apoi îi subliniezi o greşeală - tot pentru binele ei, desigur - şi îţi sare la jugulară. Te dă afară din casă!

Mikhail îşi muşcă obrazul pe interior, gânditor.
- Mda, ţi-e mai bine fără ea.
-Mie-mi spui?! zise Alex, aruncând deoparte mănu-şile şi îndoindu-şi braţele. Cine are nevoie de femei ne-bune?
- Bărbaţii!
- Mda, mârâi Alex, după care oftă din greu şi-i aruncă fratelui său o privire plină de amărăciune. O vreau aşa de mult că nu mai pot nici să respir…
- Cunosc sentimentul, zise şi îi trase un pumn amical în umărul transpirat. Păi şi atunci du-te şi ia-o.
- Să mă duc s-o iau, repetă Alex.
- Pune-o un pic la locul ei.
In ochii lui Alex apăru o strălucire periculoasă, pe care Mikhail o cunoştea mult prea bine.
- S-o pun la locul ei… da.
- Hei! îi strigă Mikhail, când fratele său mărşălui furtunos. Duşurile sunt în partea ailaltă!
- O să fac un duş la secţie. Ne vedem mai târziu.
-Mai târziu, da, aprobă Mikhail.
Plecă apoi să-l caute pe fiul său, întrebându-se cât de curând o va cunoaşte pe femeia aceea unică, nebună şi fără minte.
Din tot ce auzise, părea perfectă pentru fratele lui.
Bess nu era niciodată în cea mai bună formă dimineaţa şi bănuia că era ceva ce se aplica în cazul tuturor oamenilor. Tocmai îi suna alarma de deşteptare, când auzi nişte bubuituri puternice în uşa ei. Sunetul alarmei îl ignora deja de mai bine de zece minute, dar ciocănitul acela insistent o făcu să se târască jos din pat.
Cheaună, îşi trase un halat subţire de mătase peste o cămaşă de noapte la fel de subţire şi se împletici spre uşă.

-Ce naiba se întâmplă? ceru ea să ştie. E incendiu sau ceva?
- Sau ceva, îi spuse Alex, când deschise uşa cu forţă.
Bess îşi trecu mâna prin păr, străduindu-se să se trezească şi să se concentreze. Halatul îi alunecă de pe un umăr.
- Cum ai ajuns aici?
- I-am fluturat insigna paznicului de jos. închise uşa în spatele lui şi o sorbi din priviri. Ar fi fost multe de spus despre o femeie somnoroasă, îmbrăcată în mătase şifonată. Te-am trezit, McNee?
-Cât e ceasul? întrebă ea, după care se întoarse şi se duse după mirosul cafetierei, care era setată să pornească în fiecare zi, dimineaţa la ora şapte şi douăzeci. Ce zi e?
-Joi.
O urmă în timp ce-şi croia drum buimacă prin living şi înspre bucătăria mare, decorată în alb şi albastru-închis. în centrul insulei din bucătărie se afla un aranjament imens de orhidee proaspete. Cine şi-ar fi pus orhidee în bucătărie? cugetă el. Numai Bess!
-Vreo şapte şi jumătate.
-Dimineaţa? se miră ea şi întinse orbeşte după o cană. Şi ce cauţi aici la şapte şi jumătate într-o joi dimineaţă?
-Asta... zise şi o răsuci spre el.
Gustul gurii ei - caldă şi moale, după somn - îl făcu să mârâie de plăcere. Şi înainte ca ea să aibă timp să gândească - pentru că nu voia ca nici unul din ei să aibă timp să se gândească prea mult - îşi strecură limba printre buzele ei şi o seduse. Corpul ei se încorda o clipă de la invazia neaşteptată, dar apoi se relaxă, topindu-se lângă el precum ceara unei lumânări atinse de flacără.

Prin vâjâitul puternic al sângelui, care îi asurzea urechile, auzi pocnetul căniі de porţelan, care îi alunecă dintre degete şi se sparse de gresie.

Oare încă mai visa? se întreba Bess. Visele ei fuseseră mereu extrem de vii, dar asta... nu, cu siguranţă nu ar fi fost posibil să simtă atât de multe şi o asemenea dorinţă disperată intr-un vis.
Şi îi putea simţi gustul. Chiar îi simţea gustul. Un amestec ameţitor de masculinitate, dorinţă şi sudoare sărată. Absolut delicios! Gura lui era atât de fierbinte şi nestăvilită, la fel cum îi simţea şi mâinile prin mătasea subţire pe care o purta.
Putea simţi plăcile reci de gresie sub tălpi, care veneau ca un contrast izbitor şi exaltant cu explozia de fierbinţeală în care se pomenea învăluită. Obrajii lui erau aspri sub mâinile ei, excitant de aspri. Şi apoi îşi auzi vocea, ca un sunet înăbuşit şi confuz, când încercă să-i rostească numele.
- Trebuie să mă trezesc, reuşi ea să articuleze, când buzele lui le părăsiră pe ale ei ca să îşi croiască, în schimb, cărare de sărutări pe gâtul ei.
- Eşti trează.
Trebuia să o atingă... măcar o dată. Trebuia să o facă, indiferent cât de incorect ar fi părut avantajul său. Aşa că îi cuprinse sânii în palme, luându-le forma fermă prin mătase şi atingându-şi extrem de uşor degetele mari de sfârcurile ei întărite.
-Vezi? continuă el, pe jumătate ameţit.
Bess nu fusese niciodată genul de femeie care să leşine de emoţie, dar se temea că era posibil ca aceasta să fie prima dată.
-Trebuie să... începu ea, dar i se tăie imediat respiraţia, pentru că, atunci când dădu să facă un pas în spate, el o ridică în braţe. Un fior de panică, total

nefamiliar şi necaracteristic, îi traversă şira spinării. Alexi... nu...
Dar el îi cuceri din nou gura cu a lui şi îi simţi tremurul de abandon. Şi atunci înţelese că ar fi putut... iar asta îl opri.
- Eşti în picioarele goale, zise el şi o aşează pe tejgheaua de la bucătărie. Şi te-am făcut să spargi cana.
Pasiunea lui Alexi
105
Tulburată, Bess se uită în jos la cioburile de porţelan, împrăştiate.
-Oh!
- Ai o mătură?
-O mătură... Acum deja era complet trează. Dar mintea ei era încă înceţoşată. Undeva, da. De ce? Alex se gândi imediat că o făcea să nu mai poată gândi limpede, aşa că rânji, mulţumit.
- Ca să pot să curăţ aici înainte să te tai la picioare. Stai aici. Se duse la o uşă care părea să fie un fel de cămară şi găsi acolo o mătură şi un făraş. Şi pentru că era un bărbat a cărui mamă îl instruise bine în astfel de chestiuni, mătură repede şi foarte priceput. Şi zi... ţi-a fost dor de mine?
- Nu m-am gândit la tine nici măcar o dată, răspunse Bess şi-şi suflă din ochi o şuviţă răzleaţă. Absolut deloc.
-Nici eu la tine. Aruncă cioburile în coşul de gunoi şi puse la loc mătura şi făraşul. Vrei nişte cafea?
- Sigur, răspunse ea, gândindu-se că poate asta ar fi ajutat-o să-şi recapete stăpânirea de sine obişnuită. Şi în timp ce el turna cafeaua, Bess îi simţi mirosul pe deasupra aromei familiare de cafea. Miroşi a vestiar.
- Scuze. Am fost la sală azi-dimineaţă.
Ii înmână cafeaua şi ea rămase unde era şi sorbi.

Iar după ce dădu pe gât o jumătate de cană, reuşi într-un final să se uite la el şi să-l vadă limpede şi clar. Arăta fabulos! Dur, transpirat şi gata de acţiune. Părul acela negru şi des i se revărsa peste o bandană gri uzată şi decolorată. Era nebărbierit, tricoul cu NYPD pe care îl purta era rupt şi avea un V întunecat de tran-spiraţie pe piept, iar pantalonii de trening erau largi şi franjuraţi la tiv. Când ridică apoi privirea şi-i întâlni ochii, Alexi îi zâmbi.

- Bună dimineaţa, McNee.
- Bună dimineaţa.

îşi trecu un deget pe coapsa ei şi înţelese imediat că era o zonă sensibilă pentru ea. îşi putea da seama după

felul în care i se întunecară ochii şi după cum i se acce-leră pulsul la baza gâtului.

- De data asta nu-mi mai cer scuze.

-Ar trebui...

-Nu. Am dreptate în privinţa asta, zise el şi îşi lipi un deget de buzele ei, înainte să apuce să spună ceva. Ai încredere în mine. Sunt poliţist.

In clipa aceea simţea că ar fi putut şi s-o seducă în propria ei bucătărie fără să protesteze în vreun fel, dar acum chiar trebuia să sublinieze o idee, ca să se facă înţeleasă. II prinse de încheietură şi îi îndepărtă mâna.

-Deciziile mele personale, indiferent dacă au de-a face cu viaţa mea profesională sau privată, sunt exact asta. Personale. Şi iau aceste decizii, fie ele corecte sau greşite, de foarte mult timp. Şi nu am nici cea mai mică intenţie să mă opresc acum!

-Nu am de gând să stau cu mâinile în sân şi să te văd rănită.

-Asta e foarte drăguţ din partea ta, Alexi. Se mai îmbună un pic şi-şi trecu mâna prin părul lui. Dar nu intenţionez să fiu rănită.
-Nu ştii cu ce ai de-a face. Oh, da, crezi că ştii foarte bine, continuă el, recunoscând expresia din ochii ei. Dar nu ştii decât ce e la suprafaţă. Zi şi noapte se întâmplă lucruri pe străzi, despre care n-ai nici măcar cea mai mică idee. Şi nici nu vei avea vreodată...
Bess se gândi că nu se putea contrazice cu el, nu când avea întipărită pe chip această expresie în timp ce îi spunea toate lucrurile astea.
- Poate că nu. Nu văd ce vezi tu şi nici nu ştiu ce ştii tu. Dar poate că nici nu vreau. Iar prietenia mea cu Rosalie....
- Prietenie?
- Da, rosti ea fermă şi cu o expresie de înverşunare care mai că îl provoca să o contrazică. Simt ceva pentru ea... în legătură cu ea. Bess făcu un gest de neputinţă şi lăsă cana deoparte. Nu aş putea să-ţi explic în cuvinte,

Alexi. Tu nu eşti femeie. Pot so ajut... şi să nu-mi spui că este o poveste siropoasă să cred că pot s-o salvez de pe străzi şi de la ce a ales să fie. Am mai primit deja sfatul acesta.
- De la cineva care avea un pic de minte, concluziona el. Habar nu aveam că situaţia a scăpat de sub control în halul ăsta. Ai zis că vrei să vorbeşti cu ea ca să afli detalii despre trecutul ei pentru serialul tău....
- Şi e adevărat, zise Bess, amintindu-şi apoi mult prea clar de ochiul învineţit al lui Rosalie. Chiar e imposibil de conceput că aş putea să îi schimb cumva viaţa în bine? Viaţa de poliţist te-a înrăit într-atât,

încât nu eşti dispus să mai acorzi cuiva şansa de a se schimba?
Alex o prinse de mâini, ferm.
-Nu e vorba despre mine aici, Bess.
- Nu, nu este, confirmă ea şi zâmbi.
El înjură, îi dădu drumul şi se duse la cafetieră.
- Bine, am înţeles ideea. Nu e treaba mea. Dar vreau să-ţi cer să-mi promiţi ceva.
- Poţi să-mi ceri...
- Nu ieşi pe stradă cu ea. Şi nu te apropia măcar de teritoriul lui Bobby.
Ea se gândi la bărbatul cu păr argintiu şi cu ochi răi şi fioroşi.
-Asta pot să-ţi promit. Mai bine acum?
- Nu am terminat. Nu o lăsa să urce la tine, dacă nu eşti absolut sigură că e singură. Intâlneşte-te cu ea la biroul tău sau într-un loc public.
-Serios, Alexi...
- Te rog.
Bess nu zise nimic o clipă şi apoi, pentru că îşi dădea seama cât de greu îi fusese lui să rostească acele cuvinte, se îmbună şi se lăsă înduplecată.
- Bine... Se dădu jos de pe tejghea şi se duse la cutia cu pâine. Vrei o chiflă?
- Sigur.

Băgă două chifle la cuptorul cu microunde, după care se duse la frigider să ia nişte cremă de brânză.
- Dar cred că ar trebui să-ţi mai spun ceva.
- Sper că multe lucruri.
Ea se întoarse spre el, cu un zâmbet nedumerit.
- Poftim? Cum adică?
-Vreau să ştiu mai multe despre viaţa ta personală, McNee. Vreau să aflu totul despre tine şi apoi vreau

să te duc în pat şi să fac dragoste cu tine până când uităm amândoi cum ne cheamă.
-Ah... Aparent nu era nevoie de mai mult de o privire din aceea lungă şi intensă de-a lui ca să o facă să uite mult mai multe lucruri decât numele ei. In orice caz...
- In orice caz? repetă el, ca s-o ajute să-şi clarifice ideile, în timp ce cuptorul cu microunde scoase un clinchet.
-Voiam să-ţi spun ceva despre Angie Horowitz.
Zâmbetul lui leneş şi languros dispăru şi ochii lui deveniră reci şi tăioşi.
- Ce ştii tu despre ea?
- Frate, dar chiar că treci de la una la alta într-o clipită, murmură Bess. Mă simt de parcă tocmai am intrat într-una din sălile alea cu oglinzi duble şi cu furtunuri de cauciuc....
- Angie Horowitz, repetă el. Ce ştii despre ea?
- Ca să fiu sinceră, nu ştiu prea multe, dar m-am gândit că ar fi bine să-ţi spun ce mi-a zis Rosalie.
Scoase două farfurii, după care începu să ungă chiflele cu cremă de brânză din abundenţă. A zis că Angie era foarte bucuroasă că pusese mâna pe un tip. O angajase de câteva ori şi îi mai lăsase şi ceva bani în plus. Cică se purta frumos cu ea şi îi promisese nu ştiu ce cadouri. De fapt, chiar i-a şi dat la un moment dat un pandantiv mic. O inimă de aur, frântă la mijloc.
Chipul lui Alex rămase impasibil. Atunci când găsiseră cadavrul lui Angie, avusese înfăşurat în jurul mâinii un lănţişor rupt de aur. Şi la fel şi prima victimă. Un mic

detaliu, care nu fusese dat publicităţii. Cu toate acestea nu găsiseră nici o inimioară de aur, cugeta acum. Dar cineya rupsese lanţul acela cu un motiv.
- îl purta tot timpul, din ce mi-a zis Rosalie, continuă Bess. Şi tot Rosalie mi-a spus că şi Mary

Rodell avea un pandantiv identic. Ea e cealaltă victimă, nu? îl întrebă pe Alex. îl purta la gât ultima dată când a văzut-o în viaţă.
- Asta e tot?
Bess era dezamăgită că Alex nu era mai mulţumit de informaţiile acelea.
-Ar mai fi ceva. Muşcă din chiflă, un pic îmbufnată. Angie zicea că pe tip îl cheamă Jack şi s-a îăudat la Rosalie că era un adevărat gentleman şi că era dotat ca un... Nu-şi mai termină ideea şi îşi drese glasul, dar ochii îi străluceau de amuzament, mai degrabă decât de ruşine. Ei, ce vrei? Şi femeile vorbesc despre astfel de lucruri, la fel de colorat precum bărbaţii.
- Mda, am prins ideea.
-Mă rog... ideea e că tipul avea o cicatrice.
- Ce fel de cicatrice?
-Nu ştiu. O cicatrice pe şold. Dar Angie i-a zis lui Rosalie că s-a enervat când l-a întrebat despre ea. Asta e tot ce mi-a zis, Alexi, dar ţinând cont de coincidenţa cu pandantivele, m-am gândit că ai vrea să ştii.
- Ceva informaţii în plus nu strică niciodată, spuse el şi îi aruncă un zâmbet relaxat, în ciuda faptului că toate instinctele lui de poliţist erau în alertă. Probabil nu-i nimic, dar o să mă interesez. O trase uşor de o şuviţă de păr. Fă-ţi o favoare şi nu-i spune lui Rosalie că ai dat mai departe informaţia asta, da?
- Ştii că sunt bună la suflet, domnule detectiv. Dar nu-s şi prostănacă. A... şi crede că ai un fund tare miş-to... dar tot gabor rămâi în ochii ei.
El se strâmbă.
-Nu cred că-mi place să discuţi despre anatomia mea cu o...

- Prietenă, oferi Bess, ridicând dintr-o sprânceană cu subînţeles. A, şi am ieşit şi cu sora ta să luăm prânzul.
Şi am discutat despre temperamentul tău oribil.
-Mda, am auzit, murmură el şi-i fură chifla. Rad- cliffe, ei?
-Aşa şi?
- Şi nimic. Auzi, vrei să ieşim la dans?
Bess cugetă asupra întrebării lui aproape o secundă întreagă.
- Bine. Diseară?
-Nu pot diseară. Mâine?
Asta însemna că trebuia să îşi anuleze ieşirea la cină la Le Cirque cu L.D. Strater. Şi de data asta îi luă aproximativ o jumătate de secundă ca să se hotărască.
- E OK. Mă îmbrac sexy sau serios?
- Sexy. Clar sexy!
-Foarte bine. Ce-ar fi să vii să mă iei pe la... Dar apoi se uită la ceas, tresări şi icni. La naiba! Acum o să întârzii! O să-i datorez lui Lori douăzeci de dolari, dacă mai întârzii o dată luna asta! începu apoi să-l împingă pe Alex afară din bucătăria ei. E numai vina ta! Şi acum cară-te ca să pot să arunc ceva pe mine şi să fug.
- Din moment ce ai întârziat deja...
„în mod sigur are nişte manevre foarte iscusite", reflectă Bess. Pentru că în timp ce ea îl împingea spre uşă, Alex se răsuci şi o strânse în braţe.
-... Să ştii că pot să aranjez astfel încât să întârzii şi mai des...
- Linguşitorule! zise ea şi izbucni în râs. Şi acum cară-te!
-Ai irosit deja douăzeci de minute. Mă ofer doar să fac să merite şi pentru tine să întârzii...

-Nu ştiu cum aş putea să rezist unui gest atât de incredibil de romantic, totuşi cumva, se pare că găsesc puterea.

capitolul 6

După ce îşi petrecu cea mai mare parte a dimineţii aşteptând mult şi bine la tribunal ca să depună mărturie într-un caz de atac la persoană, Alex se întoarse la secţie şi îl găsi pe partenerul său îngropat până la gât în hârţoage.

- Şeful vrea să te vadă, zise Judd, cu gura plină de ciocolată.

-OK.

Alex îşi scoase haina şi îşi dădu jos de la gât cravata pe care era obligat să o poarte pentru o apariţie la tribu-nal. Şi apoi, cu mâna liberă, luă şi teancul de hârtii pe care erau notate mesajele pe care le primise.

-Cred că se referea gen... acum, adăugă Judd, binevoitor.

-M-am prins. Alex trecu pe lângă biroul lui Judd şi se uită peste umărul său la raportul pe care îl scria. Ai mâncat un „n“ din „delincvent11, Einstein.

Judd apăsă pe tasta de spaţiu şi se încruntă.

- Eşti sigur că aia e forma corectă?

-Crede-mă pe cuvânt. Traversă apoi biroul detectivilor şi bătu la uşa de sticlă a biroului căpitanului Trilwalter.

- Intră, îi spuse acesta, după care ridică privirea.

Dacă Alex considera că el era de obicei îngropat până la gât în hârţoage, ei bine, ce avea el era o nimica toată comparativ cu toate dosarele din jurul căpitanului. Biroul lui Trilwalter era încărcat cu teancuri de hârtii şi dosare şi cu maldăre de rapoarte şi corespondenţă. Se gândi că toate îi dădeau lui Trilwalter un aspect de intelectual, dar ca de contabil.

Iar imaginea aceea era sporită de ochelarii cu lentile sub formă de semilună

pe care îi avea proptiţi pe nasul lung şi îngust, de înce-putul de calviţie şi de cravata cu nod sever şi impecabil.
Dar Alex ştia că nu era deloc aşa. Trilwalter era poli-ţist până în măduva oaselor şi probabil ar fi mai fost şi acum pe străzi, făcându-şi datoria, dacă nu ar fi încasat acel glonţ în plămânul stâng.
- Voiai să mă vezi, domnule căpitan?
- Stanislaski. Trilwalter ridică un deget, arătă spre el şi-i făcu semn să intre şi să încuie uşa. Se lăsă apoi pe spate în scaun, încrucişându-şi braţele peste abdomenul său plat, şi se încruntă.
- Ce naiba sunt prostiile astea pe care le-am auzit despre telenovele?
- Domnule?
-Telenovele, repetă Trilwalter, apăsat. Tocmai am primit un telefon de la primar.
Alex încuviinţă uşor din cap, testând terenul.
- Primarul te-a sunat ca să vorbiţi despre telenovele?
-Pari confuz, detective. Un zâmbet rar şi destul de amuzat îşi făcu loc pe buzele lui Trilwalter. Ei bine, află că suntem doi. Aşa că ia zi... numele McNee îţi spune ceva? Bess McNee?
Alex închise ochii o clipă, exasperat.
- Oh, frate.
- Deci îţi spune ceva, nu?
- Da, domnule, răspunse Alex şi-şi luă câteva clipe în care se gândi cum ar fi fost să comită o crimă. Eu şi domnişoara McNee avem o relaţie personală... într-un fel.

-Nu mă interesează relaţiile tale personale, nici într-un fel, nici în altul. Asta dacă nu cumva apar ca subiecte de interes pe biroul meu.
- Când am arestat-o...
-Ai arestat-o? Dar apoi Trilwalter ridică mâna şi-i făcu semn să tacă şi-şi scoase ochelarii. După aceea, lent şi metodic, îşi masă puntea nazală pentru a se calma.

Nu cred că am nevoie să ştiu despre asta. Nu. De fapt sigur că n-am nevoie să ştiu... şi nici nu vreau!
Chiar dacă nu ar fi vrut, Alex începea să înţeleagă amuzamentul întregii situaţii.
-Dacă îmi permiţi să spun aşa, domnule căpitan... Bess cam are tendinţa de a stârni astfel de reacţii intr-un bărbat.
- E scriitoare?
- Da, domnule. E scenarista serialului Păcate secrete.
Trilwalter îşi înălţă capul şi-i întâlni privirea cu ochi obosiţi.
- Păcate secrete... Mda, se pare că primarul e mare fan al serialului. De fapt nu doar „fan“, ci un vechi prieten de-al acestei Bess McNee a ta. Şi „vechi prieten*1 a fost exact cum s-a exprimat el...
Considerând că tăcerea era un semn de discreţie, Alex nu zise nimic, în timp ce Trilwalter se ridică de la birou şi se duse la dozatorul de apă înghesuit între două fişete de dosare din colţul biroului. îşi turnă un pahar mare de apă şi-l dădu pe gât pe tot.
- Domnia sa, primarul, ne-a rugat ca domnişoarei McNee să i se permită să observe o zi din viaţa ta, detective.
Alex făcu un comentariu de obicei rezervat vestiarelor şi sălilor de biliard. Trilwalter încuviinţă din cap cu înţelepciune.

- Mda, exact asta este şi părerea mea. Cu toate aces-tea, unele dintre aspectele mai puţin plăcute ale acestei slujbe este că trebuie să fac şi jocuri politice. Aşa că se pare că aici intervine pierderea ta, detective.
- Căpitane, ne apropiem de a-i găsi pe cei vinovaţi de jaful de la Lexington. Am o pistă nouă în cazul uciderii prostituatelor şi un mesaj pe biroul meu de la un informator care zice că ştie ceva despre cadavrul descoperit în East Twenty-third. Cum ar trebui să lucrez la toate astea cu o femeie ameţită ţinându-se de capul meu?

-Vorbim despre aceeaşi femeie ameţită cu care ai o relaţie personală?

Alex dădu să zică ceva, dar se opri. Cum ar fi putut să explice ce era cu el şi Bess?

- Intr-un fel, zise el, tărăgănat. Uite ce e, căpitane, am fost deja de acord să vorbesc din când în când cu McNee despre ce înseamnă munca poliţienească în ge-neral. Dar n-am stabilit şi n-am fost de acord cu nimic specific. Şi al naibii de sigur n-o vreau pe locul din dreapta mea când ies pe teren.
- O zi din viaţa ta, Stanislaski. Cu acelaşi rânjet în-verşunat întipărit pe chip, Trilwalter strivi în pumn paharul de plastic şi-l aruncă în coşul de gunoi. Lunea viitoare, mai exact.
- Dar, căpitane...
- Impacă-te cu ideea, îi spuse Trilwalter, ferm. Şi ai grijă să nu se bage în belele.

Ii dădu apoi permisiunea să plece, şi Alex mărşălui înapoi la biroul său, fumegând. încă mai bălmăjea în şoaptă pentru sine, când veni Judd cu două căni de cafea.

- Probleme?

- Femeile, răspunse Alex, încruntat.
-Mie-mi spui?! Pentru că aşteptase toată dimineaţa ocazia aceea, Judd se aşează pe colţul biroului lui Alex şi continuă să trăncănească: Şi că tot veni vorba de femei, ştiai că Bess a fost logodită cu L.D. Strater?
Alex îşi înălţă rapid capul.
-Ce?!
-A fost... adică mai de mult, îi explică Judd. Una dintre profesoarele de la şcoala unde lucrează Holly e avidă după toate bârfele sociale. Citeşte toate tabloidele şi revistele de scandal de pe piaţă. Şi ea i-a zis lui Holly că Strater şi Bess au fost un cuplu de interes până acum câteva luni.
-Serios? mormăi Alex, amintindu-şi cum îi văzuse dansând, destul de apropiaţi, la petrecerea aceea pe care o dăduse Bess.

Şi cum se sărutaseră. Buzele lui se strânseră intr-o linie severă, când ridică paharul de cafea.
- Se pare că logodna lor că a făcut mari furori, con-form surselor mele, adică. Şi înainte de asta a fost logo-dită cu Charles Stutman.
- Cine naiba mai e şi ăsta?
-Ştii tu, dramaturgul acela renumit. Acum are o piesă foarte tare care se joacă pe Broadway. Ţărână din ţărână, sau cam aşa ceva. Holly mă bate de mult la cap că vrea s-o vadă. Mă gândeam dacă Bess ar putea să ne facă rost de nişte bilete...
In clipa aceea, Alex scoase un sunet, care nu era nici o negare, nici o aprobare. Ci mai degrabă un mârâit nemulţumit.
-Şi înainte a mai fost şi George Collaway, ştii tu, fiul redactorului ăluia renumit?! Dar asta s-a întâmplat acum mai bine de trei ani şi acum tipul este căsătorit cu altcineva.

- Frate, doamna chiar că s-a învârtit mult, murmură Alex.
- Mda. Şi numai prin cercuri înalte. A, şi apropo de asta, Holly a fost foarte impresionată şi când a aflat că Bess este fiica lui Roger K. McNee. Ştii tu, tipul ăla cu camere de filmat.
- Cu camere de filmat? repetă Alex şi simţi cum i se puse un gol în stomac. Adică te referi la McNee-Holden?
- Exact. Ştii că prima camera de filmat pe care am avut-o vreodată a fost un Holden 500? Şi încă mai folo-sesc tot timpul filmele produse de ei. Ce naiba... şi de-partamentul de poliţie le foloseşte tot pe-astea. îţi vine să crezi? Se îndreptă apoi de spate. Dacă ai ocazia, poa-te o întrebi pe Bess de biletele alea. Ar însemna super mult pentru Holly.

McNee-Holden.

Alex tot repeta numele acestea în minte, în timp ce zumzetul secţiei de poliţie bâzâia peste tot în jurul său. Pentru numele lui Dumnezeu! Avea şi el unul dintre

aparatele acelea de fotografiat! Şi de-a lungul anilor cumpărase de sute de ori cutiuţele lor roşii cu filme pentru aparate de fotografiat! Iar departamentul de po-liţie folosea hârtie de developat făcută de ei. Şi era des-tul de sigur că acelaşi lucru era valabil şi pentru cei de la NASA.

Aparent, Bess era plină de secrete!

Şi mai era şi bogată. Putred de bogată, de fapt. Luă din nou hârtiile pe care avea notate mesajele primite şi în timp ce le frunzărea se gândi că nu era chiar aşa de mare brânză. Sau n-ar fi fost, se corectă în gând, dacă i-ar fi spus chiar ea toate lucrurile astea.

„ Logodită! “, cugetă apoi, încruntându-se. Ba chiar fusese logodită de trei ori. Ridică din umeri şi luă receptorul din furcă. Nu era în nici un fel treaba - sau problema - lui, îşi aminti, în timp ce forma numărul. Şi nu ar fi fost în nici un fel treaba lui nici dacă ar fi fost căsătorită de trei ori. In fond o scotea doar la dans, nu o ducea în luna de miere.
Doar că trecu mult timp înainte s-o poată exila într-unul din cotloanele minţii şi să se întoarcă la muncă.
„Sexy.“ Aşa îi spusese să se îmbrace, îşi amintea Bess, în timp ce făcea o piruetă în faţa oglinzii. Şi aparent avea să-i facă pe plac.
Mătasea suplă de culoarea turcoazului îi învelea frumos fiecare curbă şi se oprea brusc pe la mijlocul coap-sei. Pe deasupra corsajului simplu şi fără bretele purta o jachetă scurtă, fucsia. Din urechi îi atârnau cristale lungi, sub formă de baghetă. Se încălţă cu pantofii cu toc şi îşi mai răvăşi părul o ultimă dată. Chiar avea chef de dans.
Când auzi interfonul sunând, rânji la imaginea ei din oglindă. Normal că un poliţist venea mereu la fix. îşi luă geanta - una foarte mică, dar plină până la refuz de toate lucrurile pe care le considera ca fiind esenţiale - şi se grăbi la interfon.

- Cobor acum. Numai o clipă.
11 găsi pe Alexi aşteptând-o pe trotuarul din faţa scării blocului ei şi arătând absolut perfect într-o pereche de pantaloni gri eleganţi şi cu o cămaşă albastru-închis. îşi ţinea mâinile în buzunarele gecii lui de piele.
- Bună, zise ea şi-l sărută uşor, după care îşi strecură braţul printr-al lui. Unde mergem?
îl şoca un pic felul în care gurile şi ochii lor erau la acelaşi nivel... la fel şi dacă ar fi fost în pat.

- în centru, îi zise scurt şi o conduse spre colţul străzii ca să caute un taxi.
Iar alegerea clubului zgomotos şi aglomerat i se părea perfectă. De îndată ce intră, lui Bess începu să îi clocotească sângele în vene. Muzica bubuia în boxe, iar dansul era în toi. îşi croiră cu greu drum spre bar prin aglomeraţie, ca să aştepte o masă.

- O votcă cu gheaţă, comandă Alex, ridicând vocea ca să acopere tot zgomotul.
- Două, se hotărî Bess şi îi zâmbi. Cred că am mai fost aici acum câteva luni...
- Nu m-ar mira.
„Nu e treaba ta!“, îşi aminti Alex. Dar trecutul ei... foştii bărbaţi din viaţa ei... nu, nimic din toate astea nu era treaba lui.
Ba pe naiba că nu!
-Nu pare tocmai genul de loc în care să te aducă Strater.
- L.D.? se miră ea, cu ochii amuzaţi. Nu, clubul ăsta nu este deloc genul lui. Se răsuci. îmi place la nebunie să privesc oamenii dansând, ţie nu? Este una dintre pu-ţinele forme de exhibiţionism permise în ţara asta. li mulţumi apoi în şoaptă, după ce el îi înmână băutura. Uite-te la tipul ăla de acolo, de exemplu, zise Bess şi gesticula cu paharul în direcţia unui individ care traversa ringul de dans cu degetele mari agăţate de curea şi mişcând excesiv din şolduri. Cu siguranţă ce face este

unul din dansurile de împerechere de standard urban ale masculului caucazian.
-Ieşeai des la dans cu Stutman? se pomeni Alex întrebând.

-Cu Charlie? se miră ea, sorbind din băutură şi apoi ţuguie buzele. Nu chiar. Lui îi plăcea mai mult să stea într-un club plin de fum şi să asculte muzică din aia ezoterică, obsedantă. încă cercetând mulţimea, îi întâl-ni privirea unui bărbat îmbrăcat în piele neagră. Omul ridică dintr-o sprânceană şi porni spre ea... Dar apoi devie repede de la traseu, de îndată ce Alex îi aruncă o privire ucigătoare.
Bess chicoti în pahar.
-Asta sigur l-a pus la locul lui. Rânji în sus la el, amestecând gheaţa în pahar. Te-ai născut cu acest talent? Sau ţi l-ai dezvoltat în timp?
Alex îi luă paharul din mână şi îl aşează pe bar.
- Hai să dansăm.
Bess avea mereu chef de dans, aşa că îl lăsă să o conducă spre ringul. Doar că în loc să se mişte în ritmul muzicii care bubuia, el o strânse în braţe. Peste tot în jurul lor zburau haotic braţe şi picioare, într-un dans nebunesc şi muzica urla în difuzoare, iar ei... ei se legă-nau uşor.
-Drăguţ. Bess ridică uşor ochii şi-i întâlni privirea, după care îşi încolăci braţele în jurul gâtului său. Acum înţeleg de ce îţi place să faci tu manevrele, domnule detectiv.
-Păi dacă îmi amintesc bine, ţi-am promis roman-tism, zise şi-şi alunecă buzele peste maxilarul ei până la ureche.
- Da, zise ea, suspinând uşor şi dulce, în timp ce în-chidea ochii. Aşa mi-ai promis....
-Nu sunt sigur ce consideră romantic o femeie ca tine.
Bess simţea cum i se înfiora pielea sub buzele lui.
-Ăsta e un început bun.

- Hm! E greu! Se retrase de lângă ea, astfel încât bu-zele lor să fie la numai câţiva centimetri distanţă. E

greu pentru un poliţist să concureze cu mari mahări şi cu dramaturgi.
Ţinea pleoapele întredeschise şi avea ochii blânzi şi visători...
- Despre ce vorbeşti?
- Despre câţiva din foştii tăi logodnici.
Bess deschise pleoapele un pic mai mult.
- Păi ce-i cu ei?
-Mă întrebam când aveai de gând să-mi vorbeşti despre ei. Sau despre faptul că tatăl tău conduce unul dintre cele mai mari imperii din lume. Sau despre acel mic detaliu că „vechiul tău amic“, primarul, l-a sunat pe căpitanul meu.
Continuară să danseze în timp ce el vorbea, dar Bess îşi putea da seama clar că mânia începea să clocotească în ochii lui.
- Vrei să le tratez pe rând ca pe probleme separate sau ca pe o singură chestiune?
Alex se gândi că femeia aceasta avea mult sânge-rece. Cât despre el... era oricum altfel decât rece.
-Ce-ar fi să începem cu primarul? Nu aveai nici un drept!
-Nu l-am rugat eu, Alexi. Vorbea cu prudenţă, cântărindu-şi vorbele, întrucât îi simţea deja degetele strângându-se pe talia ei. Doar că luam cina şi...
- Şi iei deseori cina cu primarul?
- E un vechi prieten de familie, îi spuse ea, răbdătoare. îi spuneam cât de mult mi-ai fost de ajutor şi una a dus la alta şi aia a fost. Nu am ştiut că are de gând să-l sune pe căpitanul tău... am aflat abia după aceea. Trebuie să recunosc că mi-a plăcut ideea, dar îmi pare rău dacă ţi-a cauzat probleme.
- Mda, grozav.
- Munca mea e la fel de importantă pentru mine, cum e a ta pentru tine, contracară ea, tăios, străduindu-se

să îşi ţină propriul temperament sub control. Şi dacă preferi, pot să aranjez să petrec ziua de luni observând la treabă un alt poliţist.
- O să petreci ziua de luni unde să pot să fiu cu ochii pe tine.
- Bine. Scuză-mă, te rog. Se îndepărtă de lângă el şi îşi croi drum prin mulţime spre toaletă. Muzica făcea pereţii să vibreze, în timp ce Bess se învârtea de colo-co- lo prin încăperea mică, ignorând ude cu desăvârşire pe cele două femei care pălăvrăgeau şi îşi împrospătau ru-jul în oglindă. îşi aminti cu stoicism că ar fi fost complet neproductiv să-şi piardă cumpătul. Era mai bine - de fapt mult mai bine - să gestioneze situaţia cu calm şi cu răceală.
Iar când era aproape sigură că putea face asta, ieşi din nou în club.
Alex o aştepta. O luă de braţ şi o conduse spre o masă din colţ, unde se puteau înţelege fără să trebuiască să ţipe.
-Cred că ar trebui să mergem. N-are sens să mai stăm, când eşti atât de supărat pe mine, începu ea, dar nu apucă să facă mai mult decât să dea scaunul mai în spate.
- Stai jos.
Şi se aşeză la loc.
- Când aveai de gând să-mi spui despre familia ta?
- Nu văd de ce ar fi asta o problemă. Şi asta era com-plet corect şi adevărat. De ce ar trebui să fie o problemă? E doar a doua noastră întâlnire.
In clipa aceea el îi aruncă o privire care o făcu să înceapă să bată din picior pe sub masă, agitată.
- Ştii foarte bine că e ceva mai mult între noi decât două întâlniri...

- Bine, da, aici ai dreptate. Ridică paharul, după care îl lăsă înapoi pe masă fără să se atingă de el. Dar nu asta e ideea. Te comporţi de parcă ţi-am ascuns ceva intenţionat sau ca şi când te-am minţit. Şi nu-i deloc adevărat.

Alex sorbi din băutura nouă pe care şi-o comandase.

- Atunci spune-mi acum.
- Ce anume? Nu m-ai verificat deja? El miji ochii, şi asta îi dădu cumva putere şi un mic sentiment de satis-facţie. Bine, domnule detectiv, o să-ţi spun, dacă eşti aşa de interesat. Familia mea deţine McNee-Holden, care încă de la începuturile sale din 1873 s-a extins de la camere de fotografiat şi producţie de film pentru aparate, la filme, televiziune, sateliţi şi tot felul de astfel de lucruri. Vrei să-i rog să-ţi trimită un catalog?
- Nu face pe deşteaptă cu mine.
- Abia am început, zise ea şi aruncă un braţ peste spătarul scaunului ei. Tata conduce compania, iar mama dă petreceri şi organizează evenimente de caritate. Eu sunt sigură la părinţi şi am apărut destul de târziu în vieţile lor. Pe tata îl cheamă Roger şi îi place oricând un joc bun de polo. Pe mama o cheamă Susan - niciodată Sue sau Susie - şi preferă o partidă complexă şi provocatoare de bridge. Ce altceva vrei să mai ştii?

în ciuda faptului că era furios, şi-ar fi dorit să o ia de mână şi să o aline.

- La naiba, Bess, nu e un interogatoriu!

-Nu? Bine, atunci dă-mi voie să-ţi uşurez lucrurile, Alexi. M-am născut în New York şi mi-am petrecut prima parte a copilăriei la o moşie în Long Island, în grija unei doici englezoaice la care am ţinut foarte mult, înainte de fi trimisă la un internat. Nu mi-a

plăcut deloc acolo. Dar aşa, mama avea libertatea să se ocupe de cauzele ei caritabile şi tata de afacerile lui. Nu suntem apropiaţi. Din când în când mai călătoream împreună în vacanţe, dar eu nu am fost nici un copil drăguţ, nici ascultător, şi de obicei părinţii mei mă lăsau în grija servitorilor.
-Bess...
- Nu am terminat. Ochii ei străluceau tăioşi şi duri. Asta nu e povestea unei biete fete bogate, Alexi. Nu am fost nici neglijată, nici nefericită. Şi din moment ce nu aveam mai multe în comun cu ei, decât aveau

ei cu mine, am fost fericită să stau pe cont propriu. Nu se bagă în viaţa mea şi ne înţelegem foarte bine. Şi pen-tru că prefer să-mi fac singură un rost în viaţă şi să fiu pe picioarele mele, nu trâmbiţez în gura mare că sunt fetiţa lui Roger K. McNee. Nici nu ascund asta, desigur, altfel ar trebui să-mi schimb numele. Dar pur şi simplu aşa stau lucrurile. Mulţumit acum?
El o luă de mână, înainte ca ea să apuce să se ridice. Vocea lui redevenise calmă şi aproape prea blândă ca să-i poată rezista.
-Voiam să te cunosc mai bine. Am sentimente pen-tru tine şi chiar contează....
Mâna ei se relaxă treptat sub a lui şi îi mai dispăru o parte din duritatea din privire.
- înţeleg că pentru cineva ca tine, cu trecutul şi cu familia ta, e important să afli despre familia cuiva şi să ştii de unde vine... că tu consideri că spune ceva despre cine este omul respectiv. Dar eu nu văd lucrurile aşa.
- înseamnă foarte mult de unde vii, Bess...
- Unde te afli contează mai mult. Tatăl tău cu ce se ocupă?

- E tâmplar.
-Şi tu de ce nu eşti tâmplar?
- Pentru că nu era ce-mi doream, zise el, bătând din degete pe masă în timp ce o studia. Bine, am înţeles ce vrei să zici, recunoscu el. Şi... îmi pare rău că am devenit insistent. Doar că nu mi-a picat prea bine... adică a fost ciudat să aud toate astea de la Judd.
- De la Judd?
-Mda, el a auzit de la Holly, care a aflat de la nu ştiu ce colegă de-a ei profesoară care e înnebunită după tabloide.
Şi în timp ce rostea aceste cuvinte, îşi dădea seama şi el cât de ridicol suna ceea ce spunea. Aşa că rânji apoi, un pic stânjenit.
- Vezi? Bess era din nou relaxată, aşa că se aplecă spre el. Viaţa chiar e o telenovelă.

- A ta, da. Trei foşti logodnici?
-Păi depinde cum numeri, zise ea şi-l luă de mână pe Alex, pentru că îi plăcea să o simtă intr-a ei. Cu L.D. nu am fost logodită propriu-zis. Mi-a dat intr-adevăr un inel şi nu m-a lăsat inima să-i spun că mi se pare exagerat de ostentativ. Dar nici măcar nu a intrat în discuţie o căsătorie.
-Unul dintre cei mai bogaţi bărbaţi din ţară ţi-a dat un inel ostentativ, dar nu s-a discutat niciodată subiec-tul căsătoriei?
-Exact. E un om foarte dulce şi amabil... poate un pic extravagant şi înfumurat uneori, dar cine n-ar fi când are atâţia oameni care încearcă să se dea bine pe lângă el? Auzi, putem să luăm nişte chipsuri sau ceva?
-Sigur, zise el şi-i făcu semn unei chelneriţe. Deci n-ai vrut să te căsătoreşti cu el.

-Nu m-am gândit nici măcar o secundă la asta. Dar din moment ce o întrebase, cugetă câteva clipe asupra problemei. Nu, nu cred că mi-ar fi plăcut deloc. Şi nici lui. L.D. mă consideră amuzantă şi un pic neconvenţională. Să fii un mare mahăr nu e numai lapte şi miere, să ştii.

- Dacă zici tu...

Ea chicoti scurt.

- Dar ar prefera un alt gen de femeie pentru următoarea lui soţie, zise ea şi se înfipse în chipsuri şi covrigei, imediat ce chelneriţa puse coşuleţele pe masă. Mi-a plăcut să fiu îndrăgostită de el câteva săptămâni, dar ca să fiu sinceră, nu a fost povestea de dragoste a secolului.

- Şi cu celălalt? Dramaturgul?

-Ah, Charlie... zise ea şi în vocea ei se infiltră o notă de nostalgie. Mda, de Charlie chiar am fost foarte îndră-gostită. Avea un fel de strălucire anume... şi este foarte interesat de oameni şi de emoţii şi ce anume îi motivea-ză în viaţă. Gesticulă cu un covrigei şi adăugă: Faza cu Charlie e că e un om bun. Ştii tu, în adâncul sufletului. Cu mult prea bun pentru mine, spuse Bess şi termină

covrigelul. Vezi tu, eu fac chestii de genul cum ar fi să mă înscriu în Greenpeace. Charlie zboară în Alaska pentru a curăţa reversări de petrol. E foarte implicat. Şi tocmai de-aia Gabrielle e perfectă pentru el.

- Gabrielle?

-Soţia lui. S-au cunoscut la un miting care milita pentru salvarea balenelor. Şi acum sunt căsătoriţi deja de aproape doi ani.

Alex era foarte hotărât să treacă direct la subiect.

-Ai fost logodită cu un bărbat însurat?

-Nu! exclamă ea şi se bosumflă, insultată. Sigur că nu. S-a căsătorit după ce ne-am logodit noi... adică, după ce n-am mai fost logodiţi. Charlie n-ar înşela-o niciodată pe Gabrielle. E un om prea bun şi decent ca să facă asta.

- A, scuze, atunci. Greşeala mea. Cugetă câteva clipe că poate ar fi fost cazul să schimbe subiectul, dar discuţia asta era pur şi simplu mult prea fascinantă ca să îi poată rezista. Şi cum rămâne cu George? El a fost între Charlie şi Strater?

- Nu, George a fost înainte de Charlie şi după Troy. Aproape că dintr-o altă viaţă.

- Troy? Adică a mai fost încă unul?

-A, despre el nu ştiai! zise ea şi-şi propti bărbia în palmă. Bănuiesc că sursa ta nu a săpat foarte mult în trecut. Troy a fost când eram încă la colegiu... şi nici n-am fost logodiţi foarte mult. Doar vreo câteva săptămâni. Nu prea se pune la socoteală.

Alex luă paharul şi sorbi.

- Mda, nu se pune.

- In fine... revenind, George a fost o greşeală... chiar dacă nu aş recunoaşte niciodată asta în faţa lui Lori. îi cam place să se umfle în pene...

- George a fost o greşeală? Adică ceilalţi nu?

Ea clătină din cap, serioasă.

- Au fost experienţe din care am avut de învăţat câte ceva. Dar George... ei bine... cred că m-am cam pripit

cu el. Mi-a fost milă de el că era mereu extrem de sigur că se îmbolnăvea de mai ştiu eu ce maladie terminală şi rară... în plus cred că făcea terapie de pe vremea când era la grădiniţă. N-ar fi trebuit niciodată să avem o legătură romantică. Am fost extraordinar de

uşurată când s-a hotărât să se însoare cu Nancy în schimb.
- Ăsta e un fel de hobby pentru tine, sau cum? o în-trebă Alex după o clipă de gândire.
-Nu. De obicei oamenii îşi planifică hobby-urile. Eu nu plănuiesc niciodată să mă îndrăgostesc. Se întâm-plă pur şi simplu, zise ea şi afişă un zâmbet amuzat şi îngăduitor. E plăcut şi frumos, iar când se termină, nu are nimeni de suferit. Nu e o chestie pur fizică, cum are Vicki. Ea schimbă bărbaţii ca pe şosete pentru că asta îi oferă un soi de putere sexuală asupra lor. Ştiu că majoritatea oamenilor cred că dacă ai o relaţie cu un bărbat, şi mai ales dacă mai eşti şi logodită cu el, trebuie automat să te şi culci cu el. Dar asta nu e întotdeauna adevărat.
- Şi dacă nu eşti logodită cu el?
Pentru că întrebarea lui cerea asta, Bess îl fixă cu privirea ca de la egal la egal şi zise:
- Fiecare situaţie în parte are regulile ei. Şi încă nu ştiu care sunt regulile pentru asta.
- S-ar putea ca lucrurile să devină serioase.
Bess simţi o presiune stranie în jurul inimii.
- Da, asta e mereu o posibilitate.
- Şi pentru mine e o posibilitate suficient de serioasă în momentul acesta, încât să te întreb dacă te mai vezi şi cu altcineva.
Bess ştia că se întâmpla. Nu putuse niciodată să previnăalunecarea aceea lentă şi nedureroasă spre îndră- gostealã.
- Mă întrebi dacă mă văd şi cu altcineva sau mă rogi să nu o fac?
Pentru Alex întreaga situaţie nu era însă complet nedureroasă. Ci ceea ce se întâmplă i se părea absolut înfricoşător. Făcu un efort de voinţă aproape supraomenesc

şi se stăpâni să rămână pe sârma aceea alunecoasă pe care se urcase singur.
-Te rog să n-o faci. Şi îţi spun şi că eu nu vreau pe nimeni altcineva. Nici măcar nu mai pot să mă gândesc la altcineva.
Cu ochii moi şi calzi, Bess se aplecă şi-şi atinse uşor buzele de ale lui.
- Nu există nimeni altcineva.
El îi cuprinse obrazul, ca să-i mai ţină gura lipită de a lui o clipă în plus. Doar că în timp ce o săruta, nu se putu abţine să nu se gândească câţi alţi bărbaţi nu mai o auziseră rostind acele cuvinte.
îşi spuse că era un mare idiot gelos! Se strădui să înăbuşe sentimentul acela nefamiliar şi enervant.
După aceea se ridică, o prinse de mâini şi o trase şi pe ea în picioare.
-Noi parcă trebuia să dansăm...
- Mda, aşa mi s-a zis şi mie. Alexi... murmură ea şi se lăsă învăluită în sentimentul ameţitor al îndrăgostirii, la fel cum s-ar fi cuibărit într-un halat foarte moale şi confortabil şi îi cuprinse faţa în palme.
-Ce e?
-Doar mă uitam la tine. Vreau să mă asigur că nu mai eşti supărat pe mine...
- Nu sunt deloc supărat pe tine. Ca să-i demonstreze că spunea adevărul, o sărută pe vârful nasului ei adorabil şi strâmb.
Nu... nu era supărat, cugeta ea, în timp ce îi cerceta ochii. Dar cu siguranţă exista o umbră de... de ceva aco-lo în ei. Ceva ce nu prea putea identifica sau defini.
- Celălalt prenume al meu e Louisa.
Alex afişă un zâmbet mic şi înclină uşor capul într-o parte.

- Bine...
- încercam să-mi dau seama dacă mai este şi altceva ce ai vrea să ştii despre mine şi nu ţi-am spus. Simţi dintr-odată o nevoie acută de a fi mai aproape de el, aşa

că se apropie şi îşi lipi obrazul de al lui. Să ştii că nu am secrete.
Alex întoarse capul şi-şi cuibări faţa în părul ei. Doamne, Dumnezeule! Ce naiba îi făcea femeia asta de devenea atât de dependent de ea? O trase la piept şi o îmbrăţişă strâns.
- Ştiu tot ce am nevoie să ştiu, rosti el, încet. Dar ştii că va trebui să ne dăm seama de regulile alea, Bess... şi va trebui să o facem destul de repede.
-Bine.
Nu era sigură ce anume o făcea să se abţină. Ar fi fost atât de uşor să plece din clubul acela şi să se ducă acasă cu el. Corpul ei deja gemea de nevoia de el. Şi totuşi...
Primul tremur de panică o şocă atât de mult, încât o făcu să se retragă de lângă el şi să îi arunce un zâmbet mare şi strălucitor. „Nu mi-e teamă!“, se asigură în sinea ei. Şi nici nu avea nevoie să analizeze totul şi să despice firul în patru. Va şti instinctiv atunci când va veni momentul să meargă mai departe. Asta era tot.
- Haide, acum, domnule detectiv, zise ea, continuând să zâmbească şi trăgându-l de lângă masă. Hai să vedem dacă poţi să ţii pasul cu mine pe ringul de dans.

capitolul 7

Alex citea un raport de la autopsie deosebit de înfiorător, de la un caz de crimă şi sinucidere, încercând

să ignore faptul că Bess stătea pe un scaun din dreapta lui, mâzgălind ceva în carneţelul ei. Şi nu putea să nu recunoască faptul că se ţinea cu totul de cuvânt. în afa-ră de faptul că mai murmura din când în când pentru sine, era complet tăcută, cuminte şi la locul ei. Şi odată ce îşi dăduse seama că el nu avea de gând să-i răspundă la întrebări - darămite să îi accepte prezenţa acolo - i le adresase pe toate lui Judd.
Nu ar fi putut spune că prezenta o problemă. Dar, desigur, era o problemă. Prin simplu fapt că era acolo. Şi pentru că se afla acolo, nu se putea abţine să nu se gândească la ea.
Până şi îmbrăcămintea ei era foarte cuminte în ziua aceea. Purta nişte pantaloni cenuşii şi un taior albastru-în- chis. Cugetă că era aproape ca şi când ar fi crezut că hainele acelea conservatoare ar fi ajutat-o să se piardă în mulţime şi să îl facă pe el să uite că îl deranja prezenţa ei. Dar slabe şanse să se întâmpla asta, când fiecare celulă din corpul lui era perfect conştientă de apropierea^ ei.
In fond, îi putea simţi şi mirosul, nu? îşi zise el, clocotind de indignare. Parfumul ei proaspăt şi seducător îi tachinase simţurile toată dimineaţa. Ii invada nările şi i se strecura în creier, la fel de uşor şi de sigur, precum un hoţ pe o fereastră deschisă de la etaj.
Şi o putea simţi şi pe ea. Nu avea nevoie de instinctele de poliţist ca să ştie că era în spatele lui sau ca să-şi imagineze ochii aceia mari şi verzi ai ei, sorbindu-i fiecare mişcare. Ca să-şi închipuie mâinile acelea neobosite

luând notiţe sau felul în care i se curbau buzele acelea delicioase, atunci când îi venea vreo idee.

S-ar fi putut îmbrăca şi intr-un sac şi tot l-ar fi făcut să o dorească.
Era atât de incredibil de drăguţ! gândea Bess, zâmbind la ceafa lui Alexi. îi plăcea foarte mult să îl privească la lucru - felul în care îşi trecerea mâna prin părul des şi negru, când încerca să gândească. Sau cum schimba receptorul de la o ureche la alta, atunci când voia să ia notiţe. Sau tonul vocii lui, care varia de la scurt şi tăios la mieros şi convingător, în funcţie de ce voia să obţină de la omul de la celălalt capăt al liniei.
Şi îi plăcea în mod deosebit felul în care îşi mişca umerii, agitat, tensionat şi emanând prin toţi porii irita-re, atunci când devenea prea conştient de prezenţa ei.
Bess simţea o dorinţă cumplită şi chinuitoare de a-i depune un sărut pe ceafă - dar şi de a arunca o privire să vadă ce anume citea.
După ce se încruntase la ea de mai multe ori, Bess îşi împinsese scaunul mai în spate şi încetase să se mai uite peste umărul lui.
Alex era obligat să recunoască faptul că era complet cooperantă. Şi asta nu făcea altceva decât să înrăutăţească şi mai mult lucrurile. Voia ca ea să plece de acolo. Şi cum i-ar fi putut explica faptul că îi era absolut imposibil să se concentreze pe munca lui, când femeia de care se îndrăgostea îl privise citind un raport de la autopsie?
- Poftim, zise Bess, înmânându-i un pahar de cafea şi aruncându-i un zâmbet prietenos. Pari că ţi-ar prinde bine.
- Mersi.
„Cu lapte şi fără zahăr11, observă el în timp ce lua prima înghiţitură. Ţinuse minte. Se întrebă dacă poate şi asta făcea parte din farmecul ei. Faptul că reţinea tot felul de mici detalii despre oameni?

- Probabil te-ai cam plictisit.

Bess se hotărî să rişte şi se aşeză pe marginea biroului său.

- De ce.7
- Nu e prea multă agitaţie azi, zise el şi-i făcu semn spre maldărul de hârtii de pe biroul său. Spera că poate exista o şansă cât de mică să o poată convinge că îşi pierdea timpul. Dacă-l pui pe poliţistul tău de la televizor să facă asta, probabil n-o să aveţi prea multă audienţă....
- Mda, păi o să vrem să arătăm diferite aspecte ale slujbei de poliţist. Rupse un baton de ciocolată şi-i oferi o jumătate lui Alex. Cum ar fi că trebuie să se ocupe de tot felul de hârţogării şi detalii enervante, în mijlocul haosului obişnuit.

Alex muşcă din baton.

- Ce haos?

Ea îi zâmbi din nou, luând în continuare notiţe şi gândindu-se că el deja nici nu mai observa. Şi nici nu mai auzea. Toate zgomotele, mişcarea şi zumzăiala continuă şi agitaţia aceea făceau parte din rutina lui de zi cu zi. Zeci de mici drame avuseseră loc în dimineaţa aceea - şi ei i se păreau fascinate, în timp ce pentru el treceau neobservate.

- Au adus un traficant de droguri pe aici mai devreme, zise Bess şi gesticula scurt, în timp ce continua să scrie. Un tip slăbănog cu o pălărie albă şi o haină în dungi, care se dăduse cu mult prea multă colonie de firmă.
- Pasquale, zise Alex, prinzându-se după descriere despre cine era vorba. Aşa şi?
- L-ai văzut?
- L-am mirosit şi a fost suficient, răspunse el şi ridică din umeri. Nu era pe gustul meu.

Chicotind pentru sine, Bess încrucişa picioarele şi se făcu comodă.
-Un proprietar coreean a venit urlând şi ţipând despre vandalizarea magazinului său. Era aşa de agitat că aproape a uitat toată engleza. Au trebui să cheme un interpret.

- Mda, se mai întâmplă, zise el şi se întrebă unde voia să ajungă cu asta.
Dar ea doar îi zâmbi şi îşi termină ciocolata.
- Şi imediat după aceea au adus o femeie care a fost bătută de iubitul ei. Şi stătea chiar acolo... luându-i apărarea, chiar dacă avea faţa vânătă şi umflată. Iar de- tectivul de la biroul din colţul cel mai îndepărtat s-a certat cu soţia lui la telefon, pentru că a uitat de aniver-sarea lor.
- Probabil era Rogers. El se ceartă mereu cu nevas- tă-sa. Se simţea din ce în mai agitat şi neliniştit. Dar ce legătură are asta cu orice?
- Atmosferă, îi spuse ea. Tu nu o mai observi şi deja e ceva firesc pentru tine. Dar e foarte interesant de privit. Şi eşti foarte organizat, adăugă ea, lingându-şi un pic de ciocolată de pe degetul mare. Nu chiar ca Judd aici de faţă, care pune totul în teancuri ordonate milimetric, dar în sensul că împrăştii totul pe birou şi ştii mereu unde să găseşti hârtia potrivită la momentul potrivit.
-Nu-mi place deloc să te holbezi la mine în timp ce lucrez, zise şi-o plesni peste mână, când se întinse după raportul de la autopsie.
- Ştiu, răspunse ea şi rânji, fără a se simţi jignită. Şi apoi se aplecă un pic mai mult spre el.
Alex observă că în ochii ei se ascundea ceva mai mult decât umor. Şi nu era deloc sigur că mai văzuse vreodată dorinţa şi amuzamentul amestecate intr-o

asemenea expresie. Şi cu siguranţă nu-şi dăduse seama ce efect putea avea asta asupra unui bărbat - deja îi clocotea sângele în vene, pentru numele lui Dumnezeu!

- Arăţi foarte sexy, umblând aşa cu hârtiile astea, cu arma pe talie şi cu părul răvăşit de la faptul că ţi-ai trecut mâna prin el prea des. Şi cu privirea aceea ageră şi periculoasă strălucindu-ţi în ochi...

Şocat şi un pic stânjenit, Alex îşi schimbă poziţia în scaun.

- încetează cu prostiile, McNee!

- îmi place cum ţi se întunecă ochii şi devin intenşi atunci când storci informaţii interesante la telefon....
- Hm! Nu ai de unde să ştii că nu vorbeam la spălătorie...
- Hmm... sigur, zise ea şi sorbi din cafeaua lui ca să-şi clătească un pic gâtul după ciocolată. Ia spune-mi, Alexi, eşti nervos că sunt aici sau mai degrabă agitat?
- Şi una, şi alta, răspunse el şi se ridică.

Sigur avea ceva de făcut în altă parte, îşi zise.

- Aşa mă gândeam şi eu, şopti ea şi prinse cu degetul breteaua tocului armei lui.

Nu îi era teamă de pistolul pe care îl purta. De fapt, miza pe faptul că îl va convinge s-o lase să-l ţină în mână într-o zi, ca să vadă cum se simţea. Să înţeleagă cum se simţea el, atunci când era nevoit să-l scoată.

- Ştii că nici măcar nu m-ai sărutat azi?
- Şi nici nu o să te sărut. Nu aici.

Ea îşi ridică privirea, uşor. Exista o provocare subtilă în ochii ei.

- De ce nu?

- Pentru că data viitoare când o să te sărut, zise el, privind-o intens, în timp ce-şi strecura mâna pe după gâtul ei şi mângâindu-i clavicula cu degetul mare, până când îi dispăru rânjetul acela îngâmfat, când o să te sărut de-adevăratelea, o să fim doar noi doi. Singuri. Şi o să te tot sărut şi o să-ţi fac tot felul de lucruri, până când nu o să mai existe reguli. Sau motive...

Oare asta îşi dorea? se gândi Bess. Credea că da. Acum când pielea ei febrilă se înfiora sub degetele lui, credea că exact asta îşi dorea. Dar mai exista şi altceva, un amestec ciudat de dor şi teamă, atât de familiar că o făcu să se retragă un pas.

-Ce s-a întâmplat, McNee? încântat de reacţia ei, îşi lăsă mâna să alunece în jos pe umărul ei şi înapoi pe lângă corp. Cine face pe cine să se simtă agitat, acum?

-Ar trebui să lucrăm, îi aminti ea. Nu să ne agităm unul pe altul.

-Astăzi când ies eu din tură, termini şi tu programul.

-Stanislaski.

Privirea lui Alex mai rămase o clipă aţintită asupra ei, după care zbură peste umărul ei.

- Căpitane.
- îmi pare rău că îţi întrerup ora de socializare, zise el, pe un ton tăios şi acru. Dar am nevoie de raportul ăla.
- Aici e.

Şi în timp ce Alex se întorcea să ia raportul cu pricina, Bess îi întinse mâna lui Trilwalter.

-Mă bucur mult să vă cunosc, domnule căpitan. Eu sunt Bess McNee. Voiam doar să spun că apreciez extrem de mult cooperarea departamentului azi.

Trilwalter se încruntă la ea o clipă, după care îşi aminti de legătura ei personală cu primarul şi oftă, obosit.
-Mda. Dumneata eşti scriitoarea, zise bărbatul şi apoi rânji un pic dispreţuitor. Telenovele, parcă, nu?
- Da, aşa este, răspunse ea şi zâmbetul ei făcu lumi-nile de deasupra să pălească aproape complet. Mă în-trebam... aş putea să răpesc un moment din timpul dumneavoastră? Ştiu că sunteţi foarte ocupat, aşa că n-o să vă reţin mult.
Nu voia absolut deloc să aibă de-a face cu ea. El ştia asta, ea ştia asta şi toţi poliţişti de pe lângă ei care erau suficient de aproape să audă discuţia ştiau asta. Dar faptul că se afla la conducerea unui birou de ceva timp îl învăţase că uneori diplomaţia era cea mai bună armă. în plus, odată ce se făcea clar înţeles, el avea să scape de ea şi ea avea să se ducă să bată la cap pe altcineva.
- Ce-ar fi să vii în biroul meu, domnişoară McNee?
- Mulţumesc, zise ea şi-i aruncă un rânjet peste umăr lui Alex, în timp ce îl urma pe Trilwalter.
- O laşi să se ducă acolo singură? murmură Judd.
- Da, zise Alex şi îşi reprimă un chicotit mulţumit, când auzi sticla uşii biroului Trilwalter vibrând. Oh, da. Şi chiar o să-mi placă la nebunie.

însă zece minute mai târziu, Alex fu surprins de un hohot de râs. Se răsuci în scaun şi îl văzu pe Trilwalter conducând-o pe Bess afară din biroul său. Cei doi chi-coteau împreună ca doi vechi prieteni pe seama unei glume private.
- O să ţin minte asta, Bess.
- Doar să nu-i spui primarului de unde ai auzit-o.
- Stai liniştită, ştiu cum să respect o sursă.
Continu-ând să zâmbească, se întoarse apoi şi se uită

spre Alex, care rămăsese cu gura căscată. Detective, să ai grijă de domnişoara McNee aici de faţă. Ai grijă să primească orice are nevoie.
- Da, domnule, spuse el şi îi aruncă lui Bess o privire ucigătoare.
Dar ea doar flutură din gene, reuşind să pară cam la fel de inocentă precum un pistol fumegând.
- Intenţionez pe deplin să mă asigur că domnişoara McNee primeşte exact ce are nevoie.
Bess îşi aşează mâna într-a lui Trilwalter.
- Mulţumesc încă o dată, Donald.
- A fost plăcerea mea. Şi pe curând, da?
- Donald? mormăi Alex, de îndată ce căpitanul ieşi din raza auditivă.
- Da, zise Bess şi apoi făcu un întreg spectacol din a-şi curăţa mâneca de praf, ostentativ. Aşa îl cheamă.
-Ei bine, poate nu ştiai, dar noi îi spunem în mai multe feluri pe aici, zise el cu subînţeles. Ce naiba aţi făcut acolo?
- Păi am stat de vorbă, ce altceva?
Uitându-se peste umărul ei, Alex observă cum nişte bani treceau dintr-o mână în alta. Fuseseră şanse egale ca Trilwalter să o ronţăie cu fulgi cu tot şi apoi s-o scuipe înapoi, în zece minute. Şi nu era tocmai mulţu-mit, din moment ce pierduse şi el douăzeci de dolari pe pariul acesta.
- Stai jos şi taci din gură, îi spuse apoi. Am de lucru.
- Desigur.

Dar înainte să apuce să ia loc, lui Alex îi sună telefonul.
- Stanislaski. Da. Ascultă un moment, după care îşi scoase carnetul de notiţe şi mâzgăli ceva în grabă. Da, te aud. Ştii cum funcţionează lucrurile, Boomer.

Depin-de de valoare, normal. încuviinţă apoi din cap pentru sine şi puse la loc carneţelul. Da, da, vorbim. Ne vedem acolo. în zece.
Alex închise apoi şi se întinse să-şi ia geaca. Şi Bess era chiar lângă el.
- Ce s-a întâmplat?
-Trebuie să mă duc undeva. Judd, hai să ne mişcăm.
-Vin cu voi.
Alex nici măcar nu se uită în urmă, când porni spre uşă. Deja se chinuia să o închidă într-un colţişor al minţii sale.
- Nici să nu te gândeşti.
-Vin cu voi, repetă ea şi-l apucă de braţ. Şi cu asta, basta.
Fu surprins când încercă să îşi scuture braţul ca să scape de ea şi nu reuşi. Şi nu putu să nu observe că doamna chiar avea o strânsoare destul de puternică.
-Nu aşa ne-am înţeles.
Şi ea putea să aibă tot la fel de mult sânge-rece ca el, cugeta Bess. îşi ancoră ferm picioarele în podea şi ridică bărbia sfidătoare.
- Ba aşa a zis căpitanul tău. Vin cu tine, detectiv! Indiferent unde te duci! O zi din viaţa ta, ai uitat?
- Bine, mârâi el, emanând frustrare prin toţi porii, în timp ce o ţintuia cu privirea. Vii cu noi, da, dar stai în maşină. Nu cumva să-l sperii pe informatorul meu.
- Vrei să conduc eu? se oferi Judd, în timp ce coborau scările spre garaj.
- Nu, răspunse Alex ferm şi sec, nemailăsând loc de alte replici.
Judd ridică din umeri spre Bess fără să se supere. Şi apoi, din moment ce Alex nu făcuse nici o mişcare să-i

deschidă portiera, se întinse el şi deschise pentru ea uşa maşinii lor fără însemne.

- Unde mergem? întrebă Bess, hotărâtă să fie amabilă.
-Să vorbim cu scursurile societăţii, mârâi Alex, în timp ce ieşea din garaj.
- Sună fascinant, zise Bess.
Şi chiar vorbea serios.
Nu credea că mai fusese vreodată în acea parte a oraşului. Aproape toate vitrinele magazinelor erau acoperite cu scânduri. Iar cele care încă mai erau funcţionale arătau ca nişte dărăpănături. Oamenii se grăbeau pe trotuar, de parcă ar fi trebuit să ajungă undeva, când de fapt nu aveau nici un loc anume unde să fie.
I se părea amuzant şi în acelaşi timp fascinant cum Alex părea să se contopească cu peisajul. Şi nu era doar din cauza blugilor şi a gecii de piele uzate pe care o purta. Sau a părului pe care şi-l ciufulise intenţionat. Nu... era ceva mai mult de-atât. Era expresia din ochii lui, postura corpului şi rânjetul strâmb de pe buze. Se gândi că nimeni nu s-ar fi uitat de două ori la el cu vreo suspiciune. Şi chiar dacă s-ar fi uitat, cu siguranţă n-ar fi văzut un poliţist, ci un alt golan de pe stradă, părăsit de noroc.
Luându-se după el, Bess îşi scoase gentuţa de cosmetice, îşi înroşi buzele şi îşi îngroşă un pic mai mult linia de tuş de la ochi, adăugând fard. Testă câteva expresii blazate şi plictisite în oglinjoara cutiuţei de pudră, după care se hotărî să-şi răvăşească părul.
Alex se uită spre ea şi se încruntă.
- Ce naiba îţi faci la faţă?
- Intru în pielea personajului, zise ea, voioasă. La fel ca tine. Că ne pregătim să săltăm pe cineva, nu?
Dar el doar se întoarse de la ea şi înjură în şoaptă. „Exact norocul meu!“, gândi el. Voia să se strecoare neobservat în localul lui Boomer şi acum se pomenise

pe cap cu o roşcată care credea că se jucau de-a hoţii şi vardiştii.
Fără să se lase ofensată, Bess băgă înapoi în geantă oglinda şi cercetă un pic zona. Pe aici nu exista nici o problemă cu parcarea. Bess hotărî apoi că dacă cineva şi-ar fi lăsat maşina nepăzită chiar şi zece minute în cartierul acesta, ar fi fost norocos să mai găsească chiar şi un capac de roată, când s-ar fi întors.
Alex trase pe dreapta şi înjură. Nu o putea lăsa singură în maşină aici, la naiba. Oricare dintre borfaşii sau drogaţii de pe stradă ar fi aruncat o singură privire spre ea şi apoi ar fi mâncat-o de vie.
- Ascultă-mă bine. Se întoarse şi se aplecă peste spătar ca să se facă clar înţeles. Stai aproape de mine şi ţine-ţi gura. Fără întrebări şi fără comentarii.
- Bine, dar unde...
-Fără întrebări, am zis. Coborî şi trânti portiera, după care o aşteptă şi pe ea. O apucă strâns de braţ şi o târî spre trotuar. Şi dacă nu faci ce-ţi zic, îţi jur că-ţi pun cătuşele imediat.
- E foarte romantic, nu-i aşa? îi zise ea lui Judd. Pur şi simplu îmi trimite fiori pe şira spinării.
-Tacă-ţi fleanca, McNee! îi zise Alex, refuzând să se lase amuzat.
O smuci de braţ şi o trase pe o uşă cu un aspect dubios direct într-un magazin lipsit de aer.
Lui Bess îi luă ceva timp până i se obişnuiră ochii cu lumina aceea slabă. întreaga încăpere era plină de rafturi pe care erau îngrămădite mărfuri prăfuite. Radiouri, rame de tablouri şi ustensile de bucătărie. Şi o tubă. Şi o vitrină de sticlă imensă, cu o crăpătură diagonală pe geamul principal. Până sus erau geamuri de securitate. Şi undeva pe la mijloc se afla un fel de ghişeu, precum cel de la o bancă, fixat cu gratii.

- Un amanet, zise Bess, atât de vădit încântată, încât Alex mârâi la ea.
- Dacă zici ceva de atmosferă, îţi dau cu ceva în cap.

Dar ea deja îşi scotea carneţelul de notiţe.
- Hai, du-te şi fă ce-ai de făcut. Nici măcar n-o să ştii că sunt aici.
„Sunt sigur!", gândi el, ironic. Cum ar fi putut cineva să-şi dea seama că era acolo, doar pentru că împrăştia peste tot în jur miros de soare, acoperind duhoarea de mizerie şi mucegai? Inaintă spre ghişeul acela, chiar când din biroul din spate ieşea un individ slăbănog, care purta o cămaşă albă largă.
- Stanislaski.
- Boomer. Ce ai pentru mine?
Rânjind, Boomer îşi strecură degetele prin părul său negru şi dat cu gel din belşug.
- Ei, haide, omule. Am ceva bun pentru tine şi ştii că-mi place mereu să cooperez cu organul. Dar un om tot trebuie să-şi câştige şi el traiul cumva, nu?
-Faci asta jecmănind fiecare biet om care intră pe uşa ta.
-Au! Mă răneşti cu asta, zise Boomer, cu ochii de culoare albastru-deschis strălucind de viclenie. Biban? întrebă apoi, încuviinţând din cap spre Judd.
- Nu mai e.
După ce-i aruncă acestuia din urmă o privire plină de apreciere, Boomer îşi mută privirea spre Bess. Ea era ocupată să se uite pe rafturile pline cu mărfuri.
- Hm! Se pare că am o clientă. Stai o clipă.
- E cu mine, mârâi Alex, aruncându-i o privire ame-ninţătoare care îl descurajă imediat de la a pune orice alte întrebări. Uită că-i aici.

Boomer evaluase deja din ochi cele trei inele pe care le purta Bess pe mâna dreaptă, precum şi cerceii de to-paz care îi atârnau din urechi, aşa că oftă dezamăgit.
-Tu eşti şeful, Stanislaski. Dar ascultă... îmi place să fiu discret.
Alex se aplecă peste ghişeu, ca un om care se pregătea să stea la taclale ore în şir. Vocea lui era moale, dar ameninţătoare şi letală.

- Dacă îţi baţi joc de mine, Boomer, va trebui să mă întorc aici şi să mă uit foarte atent la ce ţii pe acolo prin depozit....
-Marfă. Doar marfă, omule, zise el şi râânji.
Nmşi făcea deloc iluzii în privinţa lui Alex. Bcorner ştia când era detestat, dar înţelegea foarte bine şi ce însemna când avea un fel de înţelegere cu cineva. Şi până acum, această înţelegere fusese avantajoasă pen-tru amândoi.
-Am ceva despre prostituatele alea care au fost feliate.
Deşi expresia de pe chipul lui nu se schimbă deloc şi nu mişcă nici un muşchi, Alex era complet alert.
- Ce fel de ceva?
Boomer doar zâmbi şi îşi frecă degetul mare şi cel arătător. Alex scoase apoi o bancnotă de douăzeci de dolari, care dispăru într-o clipită în spatele gratiilor.
- Şi încă douăzeci după, dacă îţi place ce am de zis.
- Dacă merită, o să primeşti mai mult.
- Ştii că am încredere-n tine. Boomer se aplecă spre el, duhnind a unsoare şi transpiraţie. Umblă vorba pe stradă că ăl' de-l cauţi e unu' cu mulţi bani. Cică îl cheamă Jack.
- Până acum nu-s deloc impresionat.

- O iau uşor, amice. Prima fată de-a fost tăiată? Era una din soţiile lui Big Ed. Am recunoscut-o din poza din ziar. Mda, aia da damă bine. Nu că io aş fi apelat vreodată la serviciile ei...
- Dă-i mai departe, Boomer.
-Bine, bine, zise acesta şi-i aruncă un rânjet lui Judd. Nu-i prea plac conversaţiile. Şi-am mai auzit şi că ambele alea doamne nefericite se aflau în posesia unei anumite bijuterii...
-Mda, ai urechi bune, ce să zic?
- Păi un om în poziţia mea aude lucruri. Şi întâmplarea face că mi-a venit pe aici o domnişoară chiar ieri... o domnişoară de avea o anumită mică bijuterie pe care

voia s-o dea la amanet. Boomer deschise un sertar şi scoase un lănţişor subţire de aur. Şi agăţată pe lanţ se afla o inimioară mică şi frântă pe mijloc. Alex întinse mâna, dar Boomer clătină din cap. I-am dat douăzeci de dolari pe ea.
Fără să spună nimic, Alex mai scoase o bancnotă din portofel.
- Hm! Aş cam zice că mi-am câştigat dreptul de a face un pic de profit aici...
Cu privirea aţintită spre el, Alex trase înapoi bancm> ta câţiva centimetri.
-Şi ţi-ai câştigat dreptul şi să vii jos la secţie şi să răspunzi la multe întrebări nasoale.
Boomer ridică din umeri şi se grăbi să facă schimbul. Bancnota pe medalionul în formă de inimioară. Oricum, dăduse numai zece dolari pentru ea.
- Era doar o copilă, adăugă Boomer. Avea vreo opt- şpe... maxim douăzeci de ani. Dar tot era frumoasă tare. Blondă vopsită şi ochi albaştri. Şi avea

o aluniţă mică chiar aici, zise el şi se bătu uşor cu degetul lângă sprân-ceana stângă.
- Ai şi vreo adresă?
- Ei, acum tu...
- Douăzeci pentru adresă, Boomer. Şi tonul vocii lui Alex îi dădea foarte clar omului de înţeles să accepte oferta. Altceva nu mai vezi.
Mulţumit de afacerea făcută, Boomer îi dădu numele unui hotel din apropiere.
- S-a semnat Crystal, adăugă el, dorindu-şi să mai păstreze „parteneriatul" acela şi pe viitor. Crystal LaRue. Mă gândeam io că-i un nume fals.
-Hai să vedem care-i treaba, îi zise lui Judd, după care o bătu pe umăr pe Bess, care aparent era complet absorbită de o lampă urâtă de alamă, de forma unui cal ridicat pe două picioare. Hai să mergem.
-O clipă. Bess se întoarse şi îi zâmbi lui Boomer. Cât face?

-Ăh, pentru tine...
- Las-o baltă, zise Alex şi o târî spre uşă.
- Dar vreau să cumpăr...
- E oribilă.
Iritată că pierdea o asemenea afacere, dar mulţumită că înregistrase întreaga lor conversaţie, oftă încet.
- Asta era şi ideea. Dar apoi se urcă în maşină ascultătoare şi începu să-şi noteze impresiile în carneţel.
Magazin înghesuit. Absolut împuţit. Mai mult prostii la vânzare. Un loc excelent pentru a găsi recuzită. Proprietarul e un mare jegos. Alex controlează complet tranzacţia - un fel de joc foarte subtil. Vizibil dezgustat de om, dar dispus să folosească orice unelte are la îndemână.

Până când termină să-şi noteze ideile, Alex trăgea din nou pe dreapta.
- Ce mai respecţi regulile, îi zise lui Bess, în timp ce se dădea jos din maşină.
-Absolut. Cu buzele ţuguiate, Bess studie hotelul dărăpănat şi recunoscu că era genul acela care se închiria cu ora. Aici stă?
-Cine?
- Fata despre care vorbeaţi. Ridică dintr-o sprânceană şi adăugă: Da, am şi urechi, dacă nu ştiai, Alexi.
Ar fi trebuit să-şi dea seama.
- E în regulă, câtă vreme îţi ţii gura.
- Nu e nevoie să fii aşa nepoliticos, îi zise în timp ce intrau. Hai să-ţi spun cum facem... doar ca să-ţi arăt că nu există resentimente, o să fac cinste cu prânzul.
- Grozav, zise Judd şi-i deschise uşa, galant.
- Eşti aşa de uşor de dus de nas, îi mârâi Alex partenerului său în timp ce intrau în holul mizerabil.
- Hei, trebuie să mai şi mâncăm cândva, nu?
Alex realiză dintr-odată că ura că trebuia să o aducă aici. în acest loc care duhnea a gunoi şi a visuri

putrezite. Cum ar fi putut să nu fie deloc afectată de ceea ce o înconjura? se întrebă, dar apoi îşi reveni şi alungă din minte orice gând la ea, în timp ce se apropia de recepţioner.
-Ai aici o ţipă Crystal LaRue?
Omul se uită pe deasupra ziarului pe care îl citea. Din colţul gurii îi atârna o ţigară fără filtru şi în ochi i se citea un dezinteres total.
-Nu cer nume.
Şi atunci Alex îşi scoase insigna şi io flutură pe sub nas.

-Blondă, în jur de optşpe ani. Frumoasă. Are un semn de frumuseţe lângă sprânceană. Prostituată.
-Nu le întreb nici cu se ocupă, zise omul, ridicând din umeri şi îşi întoarse atenţia înapoi la ziarul său. Două sute doişpe.
- E aici?
- N-am văzuto să plece.
Porniră apoi în sus pe scări, cu Bess chiar în spatele lor. Ca să se amuze, ea citea diversele sugestii şi păreri ale chiriaşilor scrijelite pe pereţi.
In spatele uneia dintre uşile de la etajul unu avea loc un scandal de proporţii. Şi unul dintre vecini bătea tare în perete, cerând - pe un limbaj extrem de colorat - ca cei doi scandalagii să tacă.
Pe scările dintre etajul unu şi doi se vărsase un sac de gunoi. Şi deja începuse să pută.
Alex bătu la uşa cu numărul două sute doisprezece şi aşteptă. Nu veni nici un răspuns, aşa că mai ciocăni o dată şi strigă:
- Crystal! Tre' să vorbim!
Alex aruncă o privire spre Judd şi încercă prudent clanţa. Aceasta se deschise foarte uşor.
- Ai crede că ar încuia uşa intr-un loc ca ăsta, comentă Judd.

-Şi s-o asigure cu explozibil, adăugă Alex. Scoase apoi pistolul şi Judd făcu acelaşi lucru. Rămâi pe hol! îi ordonă lui Bess, fără să se uite la ea.
Şi apoi dădură buzna pe uşă, cu armele pregătite.
Bess făcu întocmai ce i se spuse. Dar asta nu o oprea şi să nu vadă. Crystal nu plecase intr-adevăr şi nici nu avea să mai facă trotuarul vreodată. Uşa stătea deschisă larg, şi Bess se uita şocată la ceea ce era împrăştiat pe salteaua îmbibată dinăuntru. Duhoarea

de sânge - şi a ceva mult mai rău de atât - se revărsa pe uşă.
Un miros de moarte. Moarte violentă. Scrisese despre asta şi discutase despre asta. Ba chiar privise veselă cum fusese pusă în scenă şi interpretată în faţa camerelor.
De la distanţă, îl auzea pe Alex înjurând, iar şi iar şi iar. Dar nu putu face altceva decât să se holbeze încremenită la imaginea aceea înfricoşătoare, până când corpul lui Alex îi blocă raza vizuală. îşi pusese mâinile pe umerii ei şi o strângea. „Doamne, Dumnezeule!11, gândea Bess. îi era îngrozitor de frig. De fapt, nu-i mai fusese niciodată în viaţa sa atât de frig.
-Vreau să te duci jos.
Cu un efort de voinţă aproape supraomenesc, Bess reuşi să-şi smulgă privirea de la bărbia lui şi să o îndrepte spre ochii lui. Iar furia de gheaţă pe care o văzu acolo îi trimise instantaneu fiori prin tot corpul.
-Cum?
Şi Alex aproape că înjură din nou. Era albă ca varul şi i se contractaseră atât de tare pupilele, încât irisurile ochilor ei ajunseseră aproape de mărimea gămăliilor unor ace.
- Du-te jos, Bess, zise el şi o frecă pe umeri, încercând să o mai încălzească şi să-i pună sângele în mişcare, chiar dacă ştia deja că era inutil. Mă asculţi? continuă el, pe o voce blândă şi şoptită.
- Da. Ea îşi umezi buzele şi apoi le strânse tare. Îmi pare rău. Da.

- Du-te jos şi stai în hol. Nu zici nimic şi nu faci nimic, până nu coborâm eu sau Judd. Da? O scutură cu blândeţe şi se întrebă în sinea lui ce ar fi făcut dacă ar fi leşinat. Bine?

Ea inspiră cutremurându-se, după care încuviinţă din cap.
- E... era... aşa de tânără... Mai făcu un efort ca să înghită nodul de greaţă care ameninţa să i se ridice în gât. Sunt bine. Nu-ţi face griji pentru mine. Sunt bine, repetă ea şi apoi se întoarse ca să coboare.
-Nu ar fi trebuit să vadă asta, spuse Judd.
Şi el simţea că i se întorsese stomacul pe dos.
-Nimeni nu trebui să vadă asta.
Alex îşi împietri atunci orice emoţie şi închise uşa în urma lui.
Bess îndură totul cu stoicism, refuzând să se mişte din loc, când Judd coborî ca să o conducă acasă. Găsi în schimb un scaun vechi şi se aşeză într-un colţ, în timp ce în jurul ei se derulau activităţi legate de moarte. Din punctul în care stătea aşezată, îi putea vedea pe toţi venind şi plecând - medici legişti, fotograful poliţiei şi echipa de la morgă.
Privea detaşată cum oamenii se îngrămădeau în jur, punând întrebări, făcând afirmaţii şi comentarii şi apoi fiind alungaţi de acolo de poliţişti cu expresii goale înti-părite pe chipuri.
In sufletul ei simţea o suferinţă profundă pentru tânăra fată pe care nu o cunoscuse vreodată şi o mare furie la adresa acelei vieţi irosite. Şi totuşi rămase. Nu din cauza profesiei sale. Ci din cauza lui Alex.
Era furios pe ea. înţelegea asta şi nu întreba de ce.
După ce echipa de criminalişti termină de procesat scena crimei, călători în tăcere pe bancheta din spate a maşinii de poliţie. Iar când ajunseră înapoi la secţie, se aşeză pe acelaşi scaun pe care stătuse toată dimineaţa.

Trecură multe ore. Lungi şi nesfârşite. La un moment dat ieşi un pic, ca să le cumpere sendvişuri lui Alex şi

lui Judd de la un magazin din apropiere. După o vreme, Alex intră în altă încăpere. Ea îl urmă - în continuare tăcută - şi observă un panou mare pe care erau prinse fotografii. Cadre absolut înfiorătoare.
îşi mută privirea de la ele, îşi trase un scaun şi ascultă cât Alex şi alţi detectivi discutau despre cea mai recentă crimă şi ancheta în derulare.
Şi mai târziu se duse cu ei înapoi la magazinul de amanet. Aşteptă răbdătoare încă o dată, cât Alex îl inte-rogă pe Boomer. Şi aşteptă şi mai mult de atât, cât timp Alex şi Judd se întoarseră la motelul acela ca să vorbească din nou cu recepţionerul şi cu chiriaşii. La fel ca ei, află foarte puţine lucruri despre Crystal LaRue. Numele ei adevărat fusese Kathy Segal şi locuise cândva în Wisconsin. îi fusese greu, de fapt extrem de dificil, să asculte cum Alex îi contactă telefonic pe părinţii ei şi îi anunţă de moartea fiicei lor. Şi îi veni la fel de greu şi să înţeleagă - din ce îl auzise pe Alex spunând - că nu le păsa deloc. Pentru ei, fiica lor era de mult moartă.
Fusese fata nimănui. Lucrase pe străzi pe cont propriu. Şi la două luni după ce se mutase în camera aceea mică şi dărăpănată şi cu saltea lăsată, murise tot acolo. Nu o cunoscuse nimeni. Şi nimeni cu voise s-o cunoască.
- Nu-i păsase nimănui de ea.
Alex nu putea vorbi cu Bess. îi era absolut imposibil. Pentru că era absolut inadmisibil. Nu împărţea această parte a vieţii lui cu nici o persoană care conta pentru el. Poate că era adevărat că sora lui, Rachel, mai vedea câteva ceva din toate ororile astea ca avocat din oficiu, dar după părerea lui Alex, şi asta era prea mult. Şi poate că tocmai de asta şi ţinea cât putea de multe cât mai departe de familia sa şi de cei pe care îi iubea.
Pasiunea lui Alexi

Ura să-şi amintească de expresia de pe chipul lui Bess în clipa în care stătuse încremenită în pragul uşii. Ar fi trebuit să existe o modalitate să o protejeze de asta, să o apere de propria ei încăpăţânare.
Dar nu o protejase şi nici nu o apărase, în ciuda faptului că exact asta jurase să facă pentru oameni necunoscuţi, din prima zi în care îşi primise insigna. Cât despre ea... cât despre femeia de care era... Oh, Doamne, Dumnezeule! femeia de care era îndrăgostit... el însuşi deschisese uşa şi o lăsase să intre.
Aşa că nu vorbi cu ea. Nici măcar atunci când veni timpul să îşi încheie programul, să lase totul şi să plece acasă. Şi în tăcerea aceea apăsătoare, furia lui sporea şi clocotea, arzându-i măruntaiele ca un fier încins. îşi găsi cuvintele abia atunci când păşi în apartamentul ei şi închise uşa.
-Ţi-a ajuns acum?
Bess nu avea deloc chef de ceartă. Emoţiile ei - mereu aproape de suprafaţă - erau complet secătuite după tot ce văzuse şi auzise în ziua aceea. Urma să-l lase să urle la ea, dacă de asta avea nevoie, dar ea, una, era prea epuizată şi îndurerată, şi i se rupea inima pentru el.
- Stai să-mi iau ceva de băut, zise ea, încet, dar el o apucă de braţ şi o răsuci spre el.
- Ai notat totul? Zi! Şi atunci furia aceea rece şi furtunoasă explodă înspre ea. Poţi găsi o cale să foloseşti asta ca să_ distrezi milioane de spectatori?
- îmi pare rău. Altceva nu ştia ce altceva să spună. Alexi, îmi pare foarte, foarte rău. Inspiră adânc apoi, încercând să îşi revină. Vreau un coniac. Aduc câte un pahar pentru amândoi.
- Da. Bine. Foarte bine! Un coniac fin şi civilizat e exact ce avem nevoie!

Bess se duse să aleagă o sticlă dintr-un bar vechi, lăcuit.
-Nu ştiu ce vrei să zic. Cu mare grijă, turnă două pahare de coniac. Dacă asta ajută, pot să-mi cer scuze

că am ales tocmai ziua de azi să facem asta. Şi îmi cer scuze şi că ţi-am făcut totul şi mai dificil, fiind acolo când s-a întâmplat asta. Ii duse paharul, dar el nu îl luă. în clipa asta aş fi dispusă să spun orice vrei să auzi.
Dar el nu putea depăşi momentul, indiferent ce spunea ea. Nu putea să treacă peste faptul că deschisese uşa spre o crimă de o oroare înfiorătoare, pe care ştia că ea nu o va putea uita vreodată.
-Nu aveai ce să cauţi acolo. Nu aveai ce să cauţi să vezi scena aia.
Bess oftă prelung şi din greu şi lăsă deoparte ambele pahare. Poate că la urma urmei coniacul chiar nu avea cum să ajute.
-Tu ai fost acolo. Tu ai văzuto.
în ochii lui apăru imediat o strălfulgerare fierbinte de furie.
- E slujba mea, la dracu'!
- Ştiu, zise şi ridică uşor mâna ca să-i mângâie obrazul, ca să-l aline. Ştiu...
Nervos, el o apucă de încheietură şi o ţinu strâns câteva clipe, înainte de a se întoarce de la ea.
- Nu vreau să fii atinsă de asta. Nu vreau să mai fii niciodată mânjită aşa.
- Nu-ţi pot promite asta. Şi pentru că era felul ei de a-l alina, îşi încolăci braţele în jurul taliei lui şi-şi lipi obrazul de spatele său. Era la fel de rigid precum oţelul şi la fel de neclintit precum granitul. Nu şi dacă vrei să fie ceva între noi....

- Ba e tocmai pentru că vreau să fie ceva între noi.
- Alexi... începu ea, dar se opri, cugetând asupra multitudinii de emoţii care se învolburau în ea. Până acum îi venise mereu uşor să le sorteze pe toate, să le împartă pe categorii. Doar că de data asta... îşi aminti că fusese o zi foarte lungă şi obositoare. Va avea timp de gândire mai târziu. Dacă îţi doreşti o femeie pe care s-o ascunzi intr-un colţişor sigur, cald şi confortabil, atunci nu sunt eu aceea. Ceea ce faci este parte din ceea ce eşti. Când

el se răsuci spre ea, Bess îi mângâie obrazul din nou, refuzând să-l lase să se retragă. Vrei să-ţi spun că m-a îngrozit ce am văzut în camera aia azi? Aşa e! M-a înspăimântat până în măduva oaselor. M-a îngrozit cruzimea şi m-a îngreţoşat teribil risipa asta de viaţă... Afirmaţia aceea îi spintecă inima lent şi prelung, precum lama unui cuţit ascuţit.
- Nu trebuia să te las să vii cu mine! Pentru că acea parte a vieţii mele n-o să fie niciodată parte din viaţa ta.
-Opreşte-te! Suferinţa şi groaza care o albiseră mai devreme îi împietreau acum trăsăturile într-o hotărâre de neclintit. Crezi că nu ştiu nimic despre lumea reală, doar pentru că-s scriitoare de ficţiune? Ei bine, te înşeli! Ştiu! Doar că nu las asta să-mi inunde viaţa, refuz să mă las copleşită de asta! Şi ştiu că e foarte posibil să dai piept şi mâine cu ce ai văzut azi. Sau poate chiar cu ceva mai rău. Ştiu că de fiecare când ieşi pe uşa aia e posibil să nu te mai întorci. Şi chiar în clipa în care rosti aceste cuvinte, o străbătu o teamă cumplită, care îi dădu de înţeles că trebuia să o lase mai moale şi să îşi cântărească vorbele cu mai multă atenţie. Pentru că ceea ce faci transformă asta într-o

posibilitate foarte reală. Dar nu vreau să mă las copleşită nici de asta. Pentru că nu te pot schimba.
Timp de o clipă, Alex rămase acolo, aproape încremenit, holbându-se la ea. In interiorul său se învolburau sute de sentimente diferite, luptându-se să preia controlul. Şi apoi, extrem de încet, înclină capul, îşi lipi fruntea de a ei şi închise ochii strâns.
- Nu ştiu ce să-ţi spun.
- Nu trebuie să-mi spui nimic. Nu trebuie să vorbim deloc.
Alex ştia ce anume îi oferea, chiar înainte ca Bess să ridice capul şi să-şi atingă buzele de ale lui. Şi voia ceea ce îi oferea. O voia pe ea. Dar mai mult decât orice îşi dorea să se cufunde şi să se piardă în ea, până când dispărea cu totul restul lumii.

îşi trecu mâinile prin părul ei, lăsându-şi degetele să se joace cu buclele ei lejere şi vii.
- încă nu am pus la punct setul ăla de reguli.
Bess îşi arcui buzele intr-un zâmbet mic lângă ale lui.
- O să le elaborăm mai târziu.
El murmură ceva aprobator şi o trase în braţele lui.
-Te vreau. Am nevoie să fiu cu tine. Şi cred că aş înnebuni, dacă n-aş putea fi cu tine în noaptea asta!
- Sunt aici. Sunt chiar aici.
- Oh, Bess... Gura lui se mută de pe buze spre pometii ei înalţi. Sunt îndrăgostit de tine!
Şi în clipa aceea simţi cum inima ei sări peste o bătaie. Aceasta era sigura modalitate de a descrie această senzaţie pe care nu o mai trăise niciodată.
-Oh! Alexi....
- Nu! îi zise ferm şi o sărută ca să-i închidă gura. Nu o spune. Ţie îţi vine prea uşor să o spui. Doar hai în pat, zise Alex şi îşi cuibări faţa în curha gâtului ei.

Pentru numele lui Dumnezeu! Lasă-mă să mă culc cu tine.

capitolul 8

Durere. Oh, da, citise toate poveştile şi poeziile şi văzuse toate filmele. Ba chiar scrisese ea însăşi multe din-tre scene. Dar nu crezuse niciodată că iubirea şi durerea puteau exista concomitent şi că se puteau preschimba într-un nod chinuitor care putea mistui sufletul.

Şi totuşi cuvintele lui o duruseră - incredibil de mult -, chiar dacă inima lui se deschidea să ofere şi să accepte ceea ce primea.

De data asta ceva era diferit. Cum ar fi putut să-i explice asta lui, când încă nici ea nu înţelegea pe deplin? Şi la ce ar mai fi fost bune cuvintele acum, când exista atât de multă dorinţă?

O atingere va fi suficientă, îşi promise sieşi, în timp ce se deplasau spre scări. Noaptea aceasta va fi suficientă şi a doua zi toate acele dureri stranii vor fi doar nişte amintiri.

Gura lui se întoarse peste a ei, neliniştită şi insistentă, în timp ce porneau în sus pe scări. Primul geamăt neajutorat i se blocă în gât, atunci când o trase aproape de el şi o stârni insuportabil de mult cu o întâlnire pre-lungă şi somptuoasă a buzelor.

Deja îi tremurau degetele când îi trase geaca de pe umeri. Oare îi mai tremuraseră vreodată mâinile de do-rinţă cu vreun bărbat? se întrebă. Nu. Iar după ce haina de piele alunecă, lăsându-i libertatea să-i strângă umerii aceia magnifici, ştiu că nimic din toate astea nu se mai întâmplase vreodată. Nici tremurul degetelor, nici vârtejul acela de senzaţii primare, nici ochii care o usturau de lacrimi fierbinţi abia reprimate şi nici clocotul dulce şi lent al sângelui.

Erau atât de multe lucruri pe care le trăia pentru prima dată.

Alex nu ştia cât mai putea îndura să execute actul simplu de a inspira şi expira. Nu când îi simţea trupul tremurând, lipit de al lui. Nu când auzea sunetele acelea mici şi disperate de dorinţă care scăpau din gâtul ei. Iar scara aceea părea să nu se mai termine. înjură în şoaptă şi o ridică în braţe.
Ochii ei îi întâlniră pe ai lui şi reuşi să-i zâmbească, tremurător, chiar dacă simţea că inima stătea să îi explodeze. Ştia că avea nevoie să zâmbească în seara asta.
- Şi eu care am zis că nu eşti romantic.
- Am şi eu momentele mele.
Tremurând, Bess îşi cuibări faţa în curbura gâtului său.
- Mă bucur foarte mult că sunt de faţă să văd asta.
-Ţine-o tot aşa, îi zise el, pe o voce încordată, în timp ce-i împrăştia sărutări mici de pe gât până la ureche, şi s-ar putea să fac ceva şi mai romantic... cum ar fi să mă împiedic, să cad şi să te scap.
- Oh, am încredere în tine, domnule detectiv. îi cu-prinse lobul urechii între dinţi şi simţi tremurai slab al reacţiei sale. Complet...
Inima deja îi bubuia tare în piept, asurzindu-1, când ajunse în capătul scării. Acum Bess îi tachina maxilarul cu buzele, scoţând sunete mici de aprobare, în timp ce îi gusta pielea. El porni în grabă spre prima uşă.
- Ar fi bine să fie dormitorul aici.

- Mmmm-hmmm, murmură ea, în timp ce gura ei îşi croia drum spre a lui, iar degetele ei erau ocupate să îi descheie cămaşa.
Primul lucru pe care îl recunoscu fu parfumul ei, care îşi învălui degetele lungi şi feminine de aromă în jurul lui, de cum călcă pragul. Mireasma aceea veselă şi sexy atârna în aer, fără îndoială ca rezultat al vreunei cutii de pudră vărsată şi al unei sticluţe de parfum lăsate fără dop. Hainele ei erau un maldăr dezordonat de bluze de mătase, pantaloni coloraţi de bumbac şi ciorapi încurcaţi. Privirea lui observatoare de poliţist trecu fugar peste un struţ de pluş în mărime naturală, doi ficuşi

viguroşi care flancau fereastra de o parte şi de alta şi o colecţie de sticluţe antice în culori strălucitoare, înainte de a se concentra asupra patului.
Era ca un ocean lung şi lat de cearşafuri albastre, aa> perit de un munte de pernuţe colorate în nuanţe vii. Şi totul era numai satin şi mătase.
Şi pentru că deja îi lăsa gura apă îngrozitor, Alex inspiră lent şi prelung. Doar că aerul acela parfumat aproape că îi ardea plămânii.
-Ăsta pare suficient de mare pentru tine şi şase prieteni apropiaţi.
- îmi place să am mult spaţiu, zise ea şi continuă apoi, în timp ce lui i se punea un nod în stomac: Când eram mică, obişnuiam să cad mai mereu din pat.
- Aşa ţi-ai spart nasul?
-Nu. Dar mi-am ciobit un dinte o dată.
Alex o lăsă jos lângă pat, mulţumit că braţele ei rămăseseră încolăcite în jurul gâtului său.
- Cred că vom reuşi să nu cădem din ăsta. Dar va trebui să ne străduim un pic.

Bess se ridică pe vârfuri, suficient cât să se poată uita în ochii lui.
-Sunt dispusă să risc...
Hotărât să se controleze şi să o ia uşor, o sărută pe frunte şi pe obraji.
- Dă-mi voie să-mi scot arma.
îşi scoase apoi tocul pistolului şi-l aşează pe podea. Cu degetele deja tremurânde, amorţite şi stângace, Bess dădu să-şi descheie jacheta.
- Nu. în ochii ei apăru atunci o sclipire de emoţie, care îl mai linişti pe Alex. O strânse uşor de mâini. Lasă-mă pe mine... îi descheie nasturii jachetei, după care îşi plimbă uşor mâinile în sus pe lateralele corpului ei şi abia atingându-i sânii cu degetele mari. Tremuri...
-Ştiu.
Cu privirea aţintită asupra ei, Alex îi coborî uşor jacheta de pe umeri.

- Ţi-e frică de mine?
- Nu, răspunse ea şi simţi că nu putea înghiţi. De asta poate... un pic. Ştiu că e o prostie...
El se jucă o clipă cu primul nasture al bluzei ei, după care cu al doilea. Pielea ei se înfioră când o atinse uşor cu încheieturile degetelor.
- îmi place...
- Asta e bine, spuse ea şi încercă să râdă, doar că nu îi ieşi altceva decât o expiraţie tremurătoare. Pentru că se pare că nu mă pot opri.
- E suficient timp de relaxare... Bluza ei alunecă de pe umeri, şi dorinţa i se încleştă în stomac ca un pumn puternic. Mătasea de culoare albastru-închis strălucea în lumina aceea difuză pe pielea ei de culoarea fildeşului. Nu e nici o grabă.

- Eu... începu ea, dar apoi îşi lăsă uşor capul pe spate, când el atinse uşor mătasea cu degetul, alunecând lent, extrem de lent, peste sânii ei, de parcă trupul ei era primul corp de femeie pe care îl atingea vreodată. Singurul pe care îşi dorea să îl atingă. Doamne, Alexi...
-Mi-am petrecut mult timp imaginându-mi asta. Descalţă-te, îi ceru, în timp ce îi descheia uşor pantalo-nii. Am de gând să petrec mult mai mult timp savurând asta. Te vreau toată.
Şi apoi tachinând-o leneş, îşi strecură un deget pe sub dantela prinsă sus pe coapsa ei. Ah! Pielea ei era precum petalele de trandafir umezite de rouă dimineţii. Bess făcu ochii mari şi irisurile i se întunecară, în timp ce trupul i se înfiora.
-Te vreau toată... îi repetă el.
Bess simţea că nu se mai putea mişca. Avea senzaţia că fiecare muşchi din trupul ei se lichefiase. Era precum o cascadă fierbinte şi învolburată. Şi nici nu mai putea vorbi, când în interiorul ei se descătuşă un vârtej de emoţii. în timp ce stătea acolo, legănându-se uşor şi fiind sedusă fără nici o speranţă de salvare, el o studia cu ochii săi intenşi şi întunecaţi. Şi o atingea. Degetele

lui iscusite mângâiau, savurau şi explorau. îşi lăsă mâinile să călătorească încet în sus pe braţele ei şi peste umerii ei, şi apoi iar la mătase, până când trupul ei ar-dea parcă de febră.
Iar ochii lui nu-i părăsiră nici o clipă pe ai ei. Şi chiar şi atunci când o sărută uşor, torturându-i buzele flămânde cu atingeri subtile şi degustându-i aroma, ochii lui rămaseră deschişi şi conştienţi.
-Mă înnebuneşti... zise ea pe o voce subţire şi cu buze tremurânde.

- Ştiu. Şi vreau să o fac...
O prinse de încheieturi când se întinse după el şi lăsă să alunece degetele lor unite peste pielea ei, astfel încât să poată simţi şi ea cum îi răspundea, pe interior şi pe exterior, în timp ce gura lui o găsea din nou pe a ei. Apoi răbdător şi extrem de senzual, adânci sărutul, până când simţi cum lui Bess i se înmuiară mâinile şi cum i se accelera pulsul. Şi după aceea îi ridică mâinile şi i le aşeză pe pieptul lui, şi împreună îi desfăcură cămaşa. Se dezbrăcă apoi, cu buzele încă lipite de ale ei. Inima îi tresări scurt şi puternic, când simţi mâinile ei plimbându-se pe pieptul lui, fierbinţi şi dornice.
O trase în braţele lui şi se descălţă. Pielea lui era deja umedă atunci când bâjbâi cu nasturii blugilor.
-Vreau să te simt sub mine. îşi dezlipi gura de a ei, ca să-i poată savura gâtul. Vreau să te simt cum te mişti sub mine.
Se lăsară împreună pe pat şi se rostogoliră o dată, apoi de două ori pe mătasea rece. Alex se folosea de fiecare dram de control şi de fiecare frântură de voinţă ca să se abţină să n-o pătrundă cu putere imediat şi să caute eliberarea la care tânjea cu disperare corpul lui. Mintea şi sufletul lui îşi doreau ceva mai mult decât o tăvăleală rapidă.
Se gândi că părea mult mai mică şi mai vulnerabilă aşa. Mai fragilă. Iar asta îl făcu să-şi amintească faptul că pasiunea putea înghiţi cu totul tandreţea. Aşa că o iubi

lent şi cu blândeţe, în ciuda sângelui care îi clocotea în vene, arzându-l pe dinăuntru.
Bess descoperea că o femeie se putea lăsa înecată de bunăvoie în tandreţe. Ştia că lângă ei pe podea se afla un pistol în ham şi că îl folosise cel puţin o dată

pentru a ucide. Dar mâinile care îi mângâiau trupul erau cele ale unui om blând. Ale unui bărbat căruia îi păsa. Ii cuprinse uşor obrazul în palmă, în timp ce se lăsa pur-tată pe valul ameţitor al sărutului.... Se comporta ca un bărbat care iubea.
Care o iubea pe ea.
Uluită de înţelegerea aceea, depuse tot ce avea şi tot ce putea în sărutul acela, dorindu-şi şi având nevoie să-i arate că tot ce simţea era reciproc. Şi apoi gura lui alu-necă de pe a ei, pentru a-i degusta gâtul şi umerii. Iar în clipa aceea, orice gând şi orice raţiune se mistui.
Intr-un ocean cald şi alunecos de mătase şi satin, Alex îi arăta ce însemna să doară dorinţa pe care o simţi pentru cineva. Cum era să tânjească după acea săgeată ascuţită a durerii, pe care poeţii o numeau extaz. Şoldurile ei se arcuiră sub ale lui, oferindu-i-se cu disperare. Dar el doar continuă acea călătorie chinuitoare de explorare a trupului ei, tachinând-o cu buze dornice şi mâini blânde.
Când limba lui alunecă uşor pe sub dantela care îi stătea agăţată de sâni, Bess gemu încet şi îl apăsă pe ceafă, cu nerăbdare. Iar gustul de acolo - miere, umezită de excitarea ei - aproape că îl făcu să-şi piardă orice control. Aşa că le aduse plăcere amândurora, închizându-şi buzele lacome peste movila aceea fermă şi parfumată.
Ea icni de plăcere şi se zvârcoli sub el, cerând mai mult şi înfigându-şi unghiile în spatele lui, în timp ce gemea şi se lupta să obţină ceva ce nu putea încă avea. înnebunit de răspunsul ei pasional, Alex îi găsi din nou gura şi îi strivi buzele sub ale lui, în timp ce una dintre mâinile lui se întindea în jos ca să cuprindă fierbinţeala

umedă dintre coapse. Rugăminţi şi rugăciuni i se formau pe limbă la unison, dar înainte ca acestea să aibă timp să i se rostogolească de pe buze, mâna lui alunecă sub mătase, ca s-o mângâie.
Iar în clipa aceea plăcerea insuportabilă explodă prin ea precum un vulcan. Fulgere de lumină şi vârtejuri de culori se învârteau în spatele pleoapelor ei, aproape orbind-o. Se auzi apoi ţipând... numele lui era aproape ca un bocet de jale. Şi apoi răsună geamătul lui, un sunet de dulce de satisfacţie glorioasă, când trupul ei se relaxă şi se înmuie sub imperiul eliberării violente.
Nu mai simţise niciodată ceva asemănător! Mâinile ei alunecară de pe trupul lui, moi şi fără vlagă. Sfinte Dumnezeule! Nu mai trăise niciodată aşa ceva. Se sim-ţea vlăguită, tulburată şi emoţională. Răsuflă adânc şi pleoapele i se închiseră în dulce abandon şi atunci în-ţeleseră amândoi că mintea şi trupul ei erau ale lui să le ia.
Alex nu se simţise niciodată mai puternic. Răspunsul ei sălbatic şi nestăvilit şi abandonul ei absolut îl umpleau cu un soi de forţă intensă pe care nu o mai simţise vreodată. Mătasea foşni pe mătase când apucă jucăria de pluş şi o aruncă pe podea. Pielea ei, umedă de pasiune, strălucea între umbre. O atingea oriunde dorea, privind, fascinat, cum mâinile lui se mulau perfect pe trupul ei. Precum aurul topit pe fildeş. O gusta oriunde dorea şi îi simţea muşchii înfiorându-se incontrola- bil, în timp ce îi împrăştia sărutări umede şi pline de dorinţă pe coaste şi apoi mai jos pe abdomen. Fierbinţeală pe fierbinţeală.
Şi apoi, dorindu-şi să simtă încă o dată acel fior de plăcere pură, o excită încă o dată, cutremurându-se şi el odată cu trupul ei, care se zguduia şi se tensiona în ritm cu urcarea spre culmile extazului.

Şi apoi, nemaiputând să aştepte nici măcar o clipită în plus, pătrunse atent în tunelul ei fierbinte şi umed.

Geamătul ei de încântare uimită reverberă cu ecou prin el.
Uşor, ca intr-un vis, ea ridică braţele şi le încolăci în jurul lui. Se ridică apoi ca să-l întâlnească şi să-l primească şi mai adânc în ea. Se mişcară încet la început, savurând intimitatea aceea nou-descoperită şi dorindu-şi parcă să o prelungească la infinit. Doar că până la urmă dorinţa învinse şi-i convinse să se mişte tot mai repede... iar şi iar şi iar. Repede şi tare, zoreau într-o goană disperată spre explozia mult dorită şi extaziantă.
Mâinile lui se încleştară în părul ei, când îşi pierdu şi ultima fărâmă de stăpânire de sine. Şi numele ei explodă de pe buzele lui ca o înjurătură aprigă, în timp ce se elibera în înăuntrul ei.
Bess se întreba cum se putuse considera vreodată o femeie experimentată. Deşi nu fusese cu atât de mulţi bărbaţi la viaţa ei, precum credeau unii, nu era nici ca şi când venise la Alexi virgină.
Şi totuşi în noaptea aceea trăise lucruri pe care nu le mai experimentase niciodată. Şi pentru că era o femeie care se cunoştea şi se înţelegea bine, ştia că nimic din tot ce se întâmplase aici nu se va mai repeta vreodată. Dacă nu cumva era tot cu el...
Relaxată acum, îşi atinse obrazul de pieptul lui, mulţumită să rămână în aceeaşi poziţie în care stătuse de când el se rostogolise de pe ea şi o trăsese în braţele lui. Cuibărită confortabil în coconul protector al braţelor lui, se simţea la fel de languroasă precum o pisică, aşa că se întinse leneşă, când el îşi trecu mâna în jos pe spatele ei.
- îmi mai spui o dată? îl întrebă ea.

- Ce anume?
Bess îi lipi un sărut pe piept, simţindu-i inima bătând tare şi repede sub buzele ei.
- Ceea ce vrea să audă orice femeie.
-Te iubesc.

Când ea îşi înălţă capul, el îşi aşeză cu blândeţe degetul pe buzele ei. Ştia că l-ar fi durut să o audă spunând cuvintele acelea, când nu le simţea aşa cum le simţea el.
Dintr-odată, Bess se bucura foarte mult că era întuneric şi că Alexi nu putea vedea cum îi dispărea zâmbetul de pe buze.
-Şi chiar şi după ce s-a întâmplat între noi... începu ea, cu prudenţă. Tot nu vrei să te iubesc şi eu înapoi.
Ba îşi dorea asta mai mult decât orice! se gândi el. Mai mult decât însăşi viaţa.
- Hai mai bine să lăsăm lucrurile aşa, zise el şi îi trasă cu degetul contururile feţei, savurând unghiurile strâmbe şi ciudate. Spune-mi cum ţi-ai spart nasul.
Ea rămase tăcută o clipă, încercând să îşi revină. în fond^ nu îi putea oferi ceva ce el nu voia să primească.
- într-o încăierare.
El chicoti şi o trase înapoi în braţele lui, alinând instinctiv tensiunea pe care o simţea acumulată în corpul ei.
- Ar fi trebuit să-mi dau seama.
Bess făcu un efort să se relaxeze la pieptul lui. Avea suficient timp să-l convingă. în fond nu spusese chiar el că aveau suficient timp?
- Când eram la internat, adăugă ea. Aveam doisprezece ani şi eram la fel de urâtă precum răţuşca cea urâtă. Eram prea slabă, aveam un păr ciudat ca un mop şi o faţă dubioasă.

- Mie îmi place mult faţa ta. Şi părul tău, zise şi apoi palma lui îi cuprinse un sân, în mod plăcut. Şi întreg corpul tău...
- Pentru că nu mă cunoşteai când aveam doisprezece ani. Şi când eşti ciudat, în orice fel, devii o ţintă pentru ceilalţi.
- Ştiu.

Răspunsul lui îi stârni curiozitatea şi interesul, aşa că ridică din nou capul. 160

- Serios? Chiar ştii?
- Am învăţat engleza abia pe la cinci ani. Şi înainte ca afacerea tatălui meu să ajungă pe linia de plutire, am trăit vremuri grele. întoarse capul şi îşi îngropă faţa în părul ei, ca să-i inhaleze parfumul. Eram un puşti ucrainean mic şi slab, care purta haine la mâna a doua de la fratele lui. Şi pe vremea aia sovieticii nu erau tocmai populari sau priviţi cu ochi buni în America.
- Ei, bine, păi ce ai vrea, dacă aţi fost mereu perso-naje negative remarcabile, zise ea şi-l sărută pe obraz, alinându-l pe băieţelul care fusese cândva. Probabil nu ţi-a fost deloc uşor.
- Am avut familia aproape de mine. Şi ne aveam unul pe altul. La şcoală mi-a fost un pic mai greu, la început. Ceilalţi copii îmi puneau porecle urâte şi se încăie- rau cu mine pe terenul de joacă. Şi nici măcar tuturor părinţilor nu se convenea ca odraslele lor să se joace cu „pui de ruşi“. Şi nu avea nici un sens să încercăm să le explicăm că eram ucraineni. îşi schimbă poziţia şi îşi încolăci piciorul în jurul piciorului ei. Aşa că după ce am învineţit câţiva ochi şi am spart câteva nasuri, am căpătat reputaţia de a fi un dur. Şi după o vreme, am fost asimilaţi automat în cartier...
- Ce cartier?

- în Brooklyn. Părinţii mei încă mai locuiesc acolo, în aceeaşi casă, de fapt. Clătină uşor din cap şi se retra-se. O putea vedea chiar şi în întunericul ce se instalase în cameră şi îi putea distinge ochii, care îi zâmbeau cu căldură. Cum am ajuns să vorbim despre mine, când te-am întrebat pe tine ce-ai păţit la nas?
- îmi place să te ascult.
-Aşa.... deci a avut loc o încăierare, zise el, îndemnând-o să revină la subiect.
Bess oftă.
-Mda, eu cu un grup din ăla de fete.... sigur ştii genul. Copii populari, cu păr perfect şi dinţi perfecţi

şi o atitudine de superioritate. Şi eu eram tocilara de care le plăcea să se ia.
-Nu cred că ai fost vreodată o tocilară...
-Ba din contră, am fost regina tocilarilor. Ciudată şi stângace, prima la învăţătură şi complet inaptă din punct de vedere social.
-Tu?
Exista atâta neîncredere şi îndoială în tonul vocii lui, încât Bess izbucni în râs.
- Pe care din toate descrierile astea n-o crezi, Alexi?
El cugetă câteva clipe.
- Păi pe nici una.
-Cred că sunt două treimi flatată şi o treime in-sultată. Eram foarte înaltă pentru vârsta mea şi slabă moartă. Şi am înflorit foarte târziu în materie de sâni şi şolduri.
-Poate că ai înflorit târziu, începu el, întărindu-şi afirmaţia cu o atingere prelungă. Dar ai înflorit foarte bine...

- Mulţumesc. Cu toate acestea, m-am dezvoltat inte-lectual încă de timpuriu. Aveam numai zece pe linie.
- Serios? zise el şi rânji în întuneric. A! Deci erai co-pilul ăla care strica mereu media notelor, pentru noi ceilalţi, nu?
-Mda, să zicem... e o idee frumoasă. Una peste alta, mă simţeam mereu mult mai bine cu o carte în mână sau cugetând la ceva, decât pălăvrăgind cu ceilalţi. Şi fetele tind să pălăvrăgească şi să bârfească foarte mult, după cum ştii probabil. Şi pentru că eram roşcată, îmi displăcea automat orice era popular sau la modă în vremea aceea. Şi ca rezultat, s-a făcut foarte mult mişto de mine... „Bess Urâta“ şi tot felul de chestii de genul acesta.
Se opri din vorbit, cât să mute nişte perne.
- în orice caz, urma să avem un examen la istorie. Şi una dintre fetele populare - o chema Dawn Gallagher, o ţin minte şi acum, avea faţa în formă

de inimă, trăsături perfecte şi un păr blond lung şi ondulat... înţelegi tu...
- Genul de regina balului, nu?
-Da, exact. Mă rog... Ea cam rămânea corijentă la istorie şi voia s-o las să copieze de la mine. Mi-a făcut adolescenţa un iad şi apoi s-a gândit că dacă era drăguţă cu mine câteva zile şi mă lăsă să stau pe lângă ea, poate chiar şi la aceeaşi masă cu ea la prânz, uneori, voi fi atât de recunoscătoare, încât o s-o las să copieze.
- Dar tu te-ai ţinut tare.
- Eu nu trişez pentru nimeni. Ca urmare, ea a picat examenul şi părinţii ei au fost chemaţi la şcoală la o şe-dinţă. Şi Dawn s-a răzbunat ciupindu-mă tare, oricând mă apropiam prea mult de ea, furişându-se în

camera mea şi stricându-mi lucrurile şi furându-mi cărţile. Ştii tu... un fel de terorism la scală mai mică. în fine... într-o zi eram pe terenul de baschet şi...
-Joci baschet?
-Am fost căpitan de echipă. Eram o tocilară destul de atletică, îi explică ea. In orice caz, mi-a pus o piedică urâtă. Şi dacă asta nu era suficient, mai avea şi câteva prietene în echipa adversă. Care, desigur, mi-au dat coate şi m-au faultat de m-a luat naiba în timpul jocului. Aveam vânătăi peste tot.
Pe Alexi îl cuprinse brusc un val copleşitor de resentiment, care îl făcu să o strângă mai mult în braţe.
- Nemernice mici!
Bucuroasă că avea susţinerea lui, Bess se cuibări şi mai aproape.
-A fost o epifanie pentru mine. Atunci mi-am dat seama pentru prima dată că pacifismul, deşi reprezintă o gândire şi un principiu moral sănătoase, te poate face varză. Aşa că într-o zi am aşteptat-o pe Dawn în faţa laboratorului de chimie. Am început prin a ne adresa vorbe urâte... că şi eu am fost mereu foarte pricepută cu vorbele. Apoi am ajuns să ne împingem şi să se îm-pungem, lucru care a atras spectatori, desigur. Ea a dat

prima lovitură. Nu mă aşteptam la un pumn, aşa că m-a lovit direct în nas. Şi dă-mi voie să-ţi spun, domnule detectiv, că durerea poate fi un factor motivant foarte puternic.
- Mda, asta îi separă pe tocilari de duri...
- Exact. Şi a fost nevoie de trei fete ca să mă ia de pe ea... Dar înainte să reuşească, am apucat să-i învineţesc ochii ăia albaştri de păpuşă, i-am spart

buza de sus perfectă şi cred că i-am clintit şi vreo câţiva dinţi.
- Bravo ţie, McNee!
- Chiar m-am simţit bine, da, zise ea şi oftă. De fapt, m-am simţit aşa de bine, încât a trebuit să am grijă cu temperamentul mereu de atunci. Pentru că vezi tu, nu voiam doar s-o rănesc. Voiam s-o desfigurez...
El îi luă mâna, i-o strânse într-un pumn şi o ridică la buzele lui.
- în cazul acesta cred că va trebui să am grijă cum mă comport. Şi ai luat-o râu pe coajă?
-Am fost suspendate amândouă. Şi părinţii mei au fost atât de îngroziţi şi de ruşinaţi de comportamentul meu, încât au anulat orice planuri de vacanţă şi m-au transferat la altă şcoală.
- Dar... începu el, însă nu-şi mai termină ideea, gân- dindu-se că nu toate familiile erau la fel de dispuse să-şi sprijine odraslele, cum fusese a lui.
- Şi a fost cel mai bun lucru care mi se putea întâm-pla, îi spuse ea, fermă. Pentru că am luat-o de la zero şi am început o viaţă nouă. Eram tot urâtă, desigur... dar măcar acum ştiam cum să mă apăr.
Alex înţelegea foarte bine că Bess purta după ea nişte răni şi cicatrice emoţionale dureroase, chiar dacă poate nici ea nu conştientiza asta pe deplin. Aşa că se rostogoli deasupra ei şi îi cuprinse faţa în palme.
-Ascultă, McNee! Eşti superbă!
Ea râni, amuzată.
- Sigur că sunt.

Dar el nu zâmbi. în lumina aceea slabă şi difuză, ochii lui erau foarte intenşi, când adăugă:

-Am zis că eşti superbă! Altfel de ce naiba n-am putut să mi te mai scot din minte, de când te-am văzut prima dată?
-Sunt interesantă, îl corectă ea. Neobişnuită....
- Splendidă, murmură el şi o privi clipind uimită. Ai piele ca de fildeş, păr de foc şi ochi de jad. Şi mai sunt şi ăştia... zise el, alunecându-şi uşor degetul peste pistruii ei. Praf de stele.
-Ai reuşit deja să mă convingi să sar în pat cu tine, Alexi, zise ea, amuzată. Ştia că trebuia să ia totul în glumă, altfel s-ar fi umilit singură, izbucnind în plâns. Dar apreciez foarte mult că mă flatezi. Rânji şi îşi încolăci braţele în jurul gâtului său. Dar nu ai auzit că se spune că faptele vorbesc mai mult decât vorbele?
El ridică dintr-o sprânceană.
- Dacă insişti...
- Oh, da, insist! murmură ea, în timp ce gura lui o găsea pe a ei. Insist chiar foarte tare!
Cu geanta plesnind-o puternic peste şold, Bess se grăbi în biroul ei. întârziase deja zece minute.
- Am un motiv bun de data asta, îi strigă imediat lui Lori.
Partenera ei de scris, veşnic promptă, stătea lângă filtrul de cafea şi cu spatele la uşă.
- E în regulă. Oricum am cam întârziat şi eu azi.
-Tu? se miră Bess, aruncându-şi geanta pe un sca- ; un şi îndreptând umerii. Poate că în dimineaţa aceea sărise peste exerciţiile fizice obişnuite, dar se simţea la fel de sprintenă şi de agilă precum un şarpe. Cum aşa? Este sărbătoare naţională sau ceva? Se duse şi ea la fil-trul de cafea, turnându-şi o ceaşcă zdravănă, în timp ce continua să pălăvrăgească. Ei, bine, aş putea să-mi păs- j trez motivul ăsta pentru altă dată când întârzii, dar ard de nerăbdare să-ţi spun. Ridică privirea strălucitoare,
Pasiunea lui Alexi

dornică ca să îi povestească, dar se opri de îndată ce văzu expresia de pe chipul lui Lori. Ce s-a întâmplat, scumpo?
-Nimic. Lori se luptă să îşi revină şi sorbi din cafea. Doar că rn-am întâlnit cu Steven pe drum încoace.
- Şi a zis ceva care te-a supărat?
- A zis că mă iubeşte, spuse ea şi strânse din buze. Să fie a naibii dacă avea de gând să plângă din cauza lui. Ticălosul!
- Hai să stăm jos, zise Bess şi o luă de umeri pe Lori, încercând s-o aline. Ştiu că probabil nu vrei să auzi asta, dar cred că vorbeşte serios...
-Hm! pufni Lori, plină de dispreţ. Nici măcar nu ştie ce e aia iubire, continuă Lori şi îşi şterse o lacrimă, furioasă. N-o să-l las să-mi facă asta încă o dată... să mă facă să-l cred şi să mă entuziasmez şi apoi să dea bir cu fugiţii când lucrurile devin mai serioase. N-are decât să rămână cu fanteziile lui. Eu prefer realitatea.
Şi pentru că aştepta de mult o ocazie exact ca asta, Bess se lăsă pe vine în faţa ei.
- Şi care anume e realitatea?
-Să am o slujbă, să-mi plătesc facturile la timp... să...
-Să te plictiseşti teribil! termină Bess în locul ei, şi Lori îi aruncă o privire furioasă.
- Bine, atunci sunt plictisitoare! Şi ce dacă?
- Nu eşti plictisitoare. Bess oftă şi lăsă pe masă cana de cafea, ca să o ia de mână pe Lori, în schimb. Poate că ţi-e frică să-ţi asumi riscuri, dar asta nu te face plictisitoare. Şi ştiu că îţi doreşti mai mult de la viaţă decât o slujbă sigură şi stabilitate financiară.
- Păi ce e rău în lucrurile astea?
-Absolut nimic. Câtă vreme asta nu e tot ce ai. Lori, ştiu că încă mai eşti îndrăgostită de el.
- Asta e problema mea.
-A ta, dar şi a lui. E absolut nefericit fără tine.

Simţindu-se dintr-odată vlăguită, Lori îşi frecă fruntea cu degetele.

-El e cel care a pus capăt relaţiei. A zis că nu vrea complicaţii sau un angajament pe termen lung.
- Ei bine, se înşală. Şi pun pariu pe orice că ştie şi el asta. De ce nu stai un pic de vorbă cu el?
-Nu ştiu dacă pot, răspunse Lori şi închise ochii strâns. Doare prea tare....
O strălucire ciudată îi lumină atunci ochii lui Bess.
- Şi aşa ştii când e ceva adevărat, nu? Când te doare?
- E unul dintre simptome, da, confirmă Lori şi deschise din nou ochii. Doar că de data asta exista acolo şi o licărire mică de speranţă, printre lacrimi. Chiar crezi că e nefericit?
-Ştiu sigur că este. Doar stai de vorbă cu el, Lori. Ascultaţi fiecare ce are de spus celălalt.
- Poate... murmură ea, strângând-o uşor de mână pe Bess, după care se întinse după cana sa de cafea. Scuze, nu voiam să-ţi împuiez capul cu asta, aşa de la prima oră.
- Păi pentru ce sunt prietenii?
- Ei bine, prieteno, ar fi bine să ne apucăm de treabă, altfel o să rămână mulţi alţi oameni fără slujbă.
-Minunat. M-am jucat un pic cu dialogul din scena aia dintre Storm şi Jade. Vrem să creştem un pic tensiunea sexuală dintre ei.
Lori deja încuviinţa din cap şi dădea drumul calculatorului.
-Tu eşti campioana în materie de dialoguri, începu ea, după care ridică privirea, un pic confuză. Deci de ce ai întârziat?

-Nu mai contează. Bun... Deci Storm şi Jade s-au întâlnit întâmplător la secţie. Mai întâi se privesc înde-lung şi apoi....
-Bess, nu reuşeşti decât să mă faci şi mai curioasă. Spune odată ce ai de spus, altfel n-o să pot să mă concentrez să lucrez deloc!
- Bine! zise ea, pentru că oricum ardea de nerăbdare să-i spună. Am fost cu Alexi...

- Păi parcă asta a fost ieri.
- Da, aprobă Bess şi zâmbetul i se mări. Dar şi azi-noap- te. Şi în dimineaţa asta. Oh, Lori, e absolut incredibil! N-am mai simţit niciodată aşa ceva pentru nimeni!
- Mda, bine, murmură Lori şi dădu să-şi ia ochelarii de citit, dar apoi se opri şi îi studie îndelung chipul lui Bess. Ia stai... Mai spune asta o dată.
- N-am mai simţit niciodată aşa ceva pentru nimeni!
-Doamne, Dumnezeule! exclamă Lori şi se lăsă pe spate în scaun. Cred că vorbeşti serios cu adevărat!
- E altceva, zise Bess şi râse scurt, după care îşi apă-să obrazul. E înspăimântător şi mă doare, şi uneori, când mă gândesc la el, am senzaţia că nu mai pot nici să respir. Şi mi-e îngrozitor de teamă că o să se uite mai bine la mine şi o să-şi dea seama ce greşeală mare a fă-cut, spuse Bess şi îşi lăsă mâna să cadă. Parcă trebuia să fie uşor...
- Nu, afirmă Lori, fermă şi clătină încet din cap. Asta a fost mereu greşeala ta. Chiar trebuie să fie greu şi înspăimântător, şi real.
- Simt aşa un fel de junghi în inimă....
-Da.

-Şi... şi... Frustrată, Bess se răsuci şi se duse în spatele unui scaun, ca să se poate învârti de colo-colo pe toată lungimea mesei. Şi într-o clipă simt că am un mare ghem în stomac şi în următoarea mă simt aşa de fericită, că nu mai ştiu de capul meu. Şi când am fost împreună azi-noapte... Dar se opri din vorbit, gândindu-se că nu existau cuvinte care să descrie ceea ce simţise. Nu exista nici o modalitate posibilă de a exprima în cuvinte ceea ce trăise. Lori, îţi jur... nimeni nu m-a mai făcut niciodată să mă simt aşa. Iar azi-dimineaţă, când m-am trezit lângă el, nu ştiam dacă să râd sau să plâng.
Lori se ridică în picioare şi îi întinse mâna.
- In cazul acesta, felicitări, McNee! Ai reuşit în sfârşit să te îndrăgosteşti cu adevărat!

- Aşa se pare, nu? zise ea şi izbucni în râs, după care o strânse tare în braţe pe Lori. De ce nu mi-ai spus niciodată cum se simte?
- Pentru că e ceva ce trebuie să trăieşti pe propria pielea. Aşa... şi el?
-El mă iubeşte. Dintr-odată se simţea prostuţă şi emoţională şi gata-gata să izbucnească în plâns. Scotoci repede prin geantă şi scoase un şerveţel rupt. Mi-a zis-o. S-a uitat la mine şi mi-a zis-o. Dar...
-O, uau!
- Dar nu vrea să-i spun şi eu ce simt. Şuieră printre dinţii încleştaţi şi-şi lipi palma de stomac. Oh, Doamne, ce tare doare! Mă doare tot corpul când îmi dau seama că încă nu are suficientă încredere în mine. Crede că e la fel ca în toate celelalte dăţi. Şi în fond, de ce nu ar crede asta? Dar vreau să ştie că nu-i aşa... vreau să îi spun ce simt... şi nu ştiu cum.
- Nu trebuie decât să se uite la tine ca să-şi dea seama.

- Nu e suficient, zise Bess şi îşi suflă nasul, mai calmă acum. Totul e diferit de data asta. Cred că va trebui să îi dovedesc asta. Oh, şi chiar îl iubesc, Lori!
-Văd asta. Şi sinceră să fiu, nu eram sigură că o voi vedea vreodată. Emoţionată, ridică mâna şi o mângâie pe păr. Ai putea să-ţi urmezi propriul sfat şi să vorbeşti cu el...
- Păi am vorbit deja. Dar nu vrea să audă asta. Cel puţin nu acum. Vrea să lăsăm lucruri aşa cum sunt.
Lori ridică din sprâncene, mirată.
- Păi şi tu ce-ţi doreşti?
- Vreau să fie fericit. Chicoti şi îndesă şerveţelul mototolit înapoi în geantă. Doamne! Vorbesc ca o prostănacă! Dar tu ştii că nu sunt.
- Cine să te cunoască mai bine decât mine? Dar stai liniştită, vorbeşti doar ca o femeie care este în primele stadii ameţitoare ale îndrăgostirii.
Bess îi aruncă un zâmbet sec.
- Păi şi devine mai bine sau mai rău?

-Şi una, şi alta.
- Astea chiar sunt veşti bune. Ei, bine, presupun că în timp ce devine mai bine şi mai rău, o să am suficient timp să-i arăt ce simt pentru el. Ridică repede cana de cafea, dar apoi o lăsă pe masă la fel de repede. A! Şi mai este ceva, Lori!
- Ce ar putea fi mai uau decât atât? ceru să ştie Lori.
-Alexi vrea să iau cina cu el şi cu familia lui duminică.
Lori izbucni într-un hohot de râs scurt, după care făcu ochii cât cepele.
-Adică te duce acasă la mămica?
- Şi la tăticul, adăugă Bess. Şi la fraţi, şi la surori, şi la nepoate, şi nepoţi. De câteva ori pe lună, se

întâlneşte toată familia duminica ca să ia masa împreună.
- Păi e clar că omul e nebun după tine!
- Este! Ştiu că este. închise ochii strâns şi se prăbuşi pe un scaun. Familia lui este extrem de importantă pen- tru el. Poţi să-ţi dai seama de asta din cum şi cât de des vorbeşte despre ei. Luă apoi un alt şerveţel şi izbucni într-un hohot de plâns. Şi vreau să-i cunosc! Serios! îmi doresc foarte mult. Dar dacă nu le place de mine?
-Oh, mamă! Clar e grav! Ascultă la mine, draga mea... fii tu însăţi! Fii aceeaşi Bess McNee pe care o cunoaştem şi o iubim cu toţii şi o să fie şi ei înnebuniţi după tine!
- Dar dacă...
-Dacă te aduni, mai bine? zise Lori şi de data asta chiar îşi luă ochelarii şi şi-i aşeză pe nas. Pune un pic din angoasa asta şi în suferinţa lui Storm şi Jade. O să-ţi mulţumească milioane de telespectatori.
Bess inspiră adânc, după care încuviinţă din cap.
-Bine, bine. Ai dreptate. S-ar putea să meargă. Şi dacă nu terminăm mai repede sesiunea de dimineaţă, n-o să fim gata la prânz, când vine Rosalie pentru şedinţa de consultanţă.

Asta e treaba ta, surioară, zise Lori încruntându-se şi gesticulând cu un creion. Pe mine, una, femeia a,a ma agiBNut fece griji in privinţa lui Rosalie. Ştiu foarte bin\C//aC • de câte ori n-am mai auzit asta până acum?
sce'nfcu „SSn™. Bun. Deci se intâlnesc din intâm. plare la secţie...
capitolul 9
-Şi apoi, continuă Bess, în timp ce se strecura prin trafic, Jade se întoarce, tulburată şi zice: „Dar ceea ce

îţi doreşti nu e mereu şi ce ai nevoie". Creşte muzica şi se întunecă imaginea.
- Nu e vorba că nu sunt fascinat de toate intrigile şi întorsăturile de situaţie pe care le trăiesc oamenii ăia din Holbrook...
-Millbrook.
-Aşa, zise Alex şi tresări, când Bess tăie faţa unui sedan. Doar că mi-aş dori foarte mult să fii atentă la drum. Ar fi absolut jenant dacă ai primi o amendă când sunt în maşină cu tine.
- Dar nu merg cu viteză. Se încruntă şi se uită în jos la vitezometru. Chiar deloc.
Alex se gândi că Bess conducea maşina aceea cu cinci viteze precum un veteran versat al circuitului Indianapolis 500. Iar în momentul de faţă îi trata pe ceilalţi participanţi la trafic - care erau doar nişte şoferi nevinovaţi, de altfel - ca pe nişte concurenţi.
- Poate ai putea să te hotărăşti la o bandă şi să rămâi pe ea.
-Nu-mi strica bucuria, murmură ea, dar se supuse. Nu apuc să conduc prea mult. Şi îmi place la nebunie.
Alex nu se putu abţine să nu zâmbească. Vântul care se strecura prin trapa deschisă a maşinii îi ciufulea părul în toate părţile.
-Nu aş fi ghicit niciodată.
- Ultima dată a fost când eu şi L.D. am mers la o pe-trecere simandicoasă în Long Island. Se uită în oglinda retrovizoare şi nu putu rezista, aşa că se băgă în grabă pe banda cealaltă. O singură călătorie cu mine şi a insistat ca apoi să luăm peste tot maşina lui... cu tot cu şofer!

îi aruncă un zâmbet lui Alex, dar apoi deveni imediat serioasă, când văzu expresia de pa faţa lui. îmi pare rău.

- Pentru ce?
- Că am adus vorba de el.
- N-am zis nimic.

Nu putea să nu recunoască faptul că, într-adevăr, nu spusese nimic pe acel subiect. Dar un om nici nu mai avea nevoie să spună nimic, când ochii lui puteau deveni atât de reci. Bess strânse mâinile pe volan. Acum se uita drept înainte.

- Am fost doar prieteni, Alexi. Şi n-o să fie niciodată nimic mai mult între noi. Nu m-am... Inspiră adânc şi prudentă, după care continuă: Nu m-am culcat cu el niciodată.

-N^am întrebat nici una, nici alta, afirmă el, pe un ton de gheaţă.

-Păi poate ar trebui să mă întrebi. Ba vrei să afli tot ce se poate ştii despre mine, ba nu mai vrei să ştii nimic. Cred că...

- Eu cred că iar mergi prea repede. Se întinse apoi şi-şi atinse uşor încheieturile degetelor de obrazul ei. Şi
ar trebui să te relaxezi. Da?
- Bine. Dar rămase cu degetele strânse şi încordate pe volan. Ştii... uneori mi-ar plăcea să... să vorbim mai mult despre asta.
- Uneori, repetă el.

La naiba cu tot! Chiar nu-şi dădea seama că nu voia să vorbească despre ceilalţi bărbaţi din viaţa ei? Nu voia nici măcar să se gândească la ei. Mai ales acum... acum când era îndrăgostit până peste cap şi ştia cum era să fie cu e<i.

Cunoştea sunetul oftatului mic pe care îl scotea când se întorcea spre el noaptea în pat. Felul în care ochii ei rămâneau nefocalizaţi şi grei, mult timp după ce se trezea dimineaţa. Ştia că îi plăcea să facă băi mult prea fierbinţi şi prea lungi. Şi că mirosea atât de al naibii

de bine pentru că se ungea pe tot corpul cu o cremă aro- mată, înainte să se usuce de tot, după ce ieşea din baie.
Pierdea mereu lucruri. Ba un cercel, ba o foaie cu no- tiţe, ba bani. Nu număra niciodată mărunţişul pe care îl avea în buzunar şi lăsă bacşişuri mult prea mari. Ştia toate aceste lucruri despre ea şi ajungea să le pre- ţuiască. Aşa că, de ce naiba şi-ar fi dorit să vorbească despre alţi bărbaţi, care ajunseseră să le cunoască la fel de bine ca el?
- întoarce aici.
- Hmmm?
-Am zis să faci la... Dar se opri din vorbit şi oftă, când ea trecu în grabă pe lângă stradă. Bine, întoarce la următoarea, că am trecut.
- La următoarea ce?
- Curbă, McNee, curbă! Se întinse apoi şi o trase uşor de păr. O să faci prima la dreapta, ceea ce înseamnă că trebuie să te bagi pe banda cea mai din dreapta.
-Ah! exclamă Bess şi făcu întocmai, apăsând pedala de acceleraţie şi tăind faţa altei maşini. Iar când şoferul din spate începu să o claxoneze furios, ea doar ridică mâna şi o flutură.
- Nu era prietenos, sublinie Alex, după ce îşi luă mâinile de la ochi.
-Mda, ştiu. Dar ăsta nu este un motiv să fiu şi eu nepoliticoasă.
-Unii omeni consideră că e nepoliticos să tai faţa cuiva, aşa cum ai făcut tu.
- Nu. Asta e o aventură.
Cumva, reuşiră să ajungă la destinaţie fără nici un accident. Dar imediat ce trase maşina într-un loc de

parcare, la două case mai jos de locul unde locuiau părinţii lui, Alex întinse mâna şi zise, ferm:
- Cheile!
Bess le legănă o clipă în mână, bosumflată.
- Dar n-am primit nici o amendă.

-Probabil pentru că nici un poliţist de la circulaţie n-a fost suficient de curajos să te tragă pe dreapta. Dă-le-ncoace, McNee. Am avut parte de suficiente aventuri pentru o zi.
-Recunoaşte că vrei tu să conduci, spuse ea şi miji ochii bănuitoare. Că e o chestiune de-a bărbaţilor...
- E o chestiune de supravieţuire, zise şi-i smulse cheile din mână. Vreau să scap cu viaţă.
Nu că ar fi avut vreo obiecţie să manevreze Mercedesul acela mic şi nărăvaş. Dar se hotărî să nu recunoască asta şi în faţa ei, în timp ce se dădeau jos din maşină.
- Drăguţ cartier, spuse ea, admirând copacii şi case-le proaspăt vopsite, cu gărduleţe vii frumos tunse şi cu flori şi grupurile de copii care traversau trotuarele deni-velate pe biciclete sau pe skateboarduri.
Unii dintre ei îl strigară şi-l salutară pe Alex. Şi atunci Bess se pomeni cercetată din cap până-n picioare de un grup de adolescenţi, înainte ca aceştia să trimită urale, fluierături şi semne de „bravo!11 în direcţia lui Alex.
-Ah! Ia te uită! Primul vot aprobator, zise ea, dar apoi îşi frecă pe furiş palma umedă de fustă înainte de a-l lua de mână. Şi tu obişnuiai să mergi cu bicicleta pe aici pe trotuar?
- Desigur.

Luptându-se cu emoţiile care nu-i dădeau pace, încercă să pară cât mai calmă, în timp ce mergea cu el spre casa lui părintească.

- Şi vara stăteai pe bordură cu prietenii şi minţeai în legătură cu fetele?

- Nu a trebuit să mint niciodată, îi spuse el, afişând un zâmbet năzdrăvan. Ridică privirea când uşa se des-chise şi Mikhail ieşi să-l întâmpine, cu Griff proptit pe şold şi agăţat de gâtul lui.

- Iar ai întârziat, zise fratele său şi începu să coboare scările, legănându-l pe Griff.

- Ea a ratat intrarea pe străduţă.

-Alexi întârzie mereu, zise Mikhail şi zâmbi. Tu eşti Bess, nu?

- Da. Bună, spuse ea şi-i întinse mâna ca să facă cu-noştinţă, descoperind că mâna lui era tare precum o stâncă. Griff se aplecase deja spre Alex ca să-l pupe, iar acum se întindea spre ea, cu buzele încă ţuguiate. Ea izbucni în râs şi-l pupă scurt. Şi salutare şi ţie, frumosule.

- Griff e înnebunit după doamne, îi spuse Mikhail. Seamănă cu unchiul lui.

- Nu începe, mormăi Alex.

Dar Mikhail îl ignoră complet şi continuă să o studieze pe Bess atât de intens, încât ea simţi nevoia să se foiască.

- Am ceva pe faţă, sau ceva?

- A, nu, scuză-mă, zise el şi îşi mută privirea spre fratele lui. Văd că începi să ai gusturi mai bune la femei, Alexi, îi spuse în ucraineană. Tipa asta cu siguranţă merită câteva dimineţi de transpirat la sală.

- Tak, zise el şi o mângâie uşor pe ceafă pe Bess. Dar dacă îi spui şi ei asta, va trebui să te sugrum în somn.

Mikhail afişă un rânjet mulţumit. Bess se gândi că asemănarea dintre ei era uimitoare. Acelaşi aspect fizic dur, întunecat şi neîmblânzit şi o sexualitate debordan-tă. Şi apoi realiză că şi micuţul Griff le călca pe urme cu stoicism. „Dumnezeu să le ajute pe femeile secolului douăzeci şi unu“, cugetă în sinea ei.

- Vorbiţi ca între băieţi?

- Suntem un pic prost crescuţi, zise Mikhail, cerân- du-şi scuze şi hotărând că nu îi plăcea doar aspectul ei fizic, ci şi inteligenţa care se citea în ochii ei. Cugetă că gusturile lui Alex la femei se îmbunătăţeau intr-adevăr văzând cu ochii. II complimentam pe fratele meu pen-tru gusturile sale. Condu-o înăuntru, Alex. Griff vrea să se uite un pic la copii cum se dau cu bicicleta.

- Sydney? întrebă el, în timp ce urca scările.

- E aici, dar e foarte obosită.

- Munceşte prea mult.

-Mda, ştiu, aprobă el şi apoi rânjetul i se mări. Şi mai e şi însărcinată.

Alex se opri şi se întoarse spre el.

- Serios? Coborî din nou treptele şi-i îmbrăţişă strâns pe Mikhail şi pe Griff. Şi e bine, da?

- Glumeşti? E grozav! Ne vrem copiii aproape şi familia cât mai mare.

- Atunci aţi început bine, zise el şi-o prinse de mână pe Bess, în timp ce Mikhail îl ridica pe Griff pe umeri şi traversa strada. Griff bătea din palme şi striga ceva neinteligibil la ceilalţi copii de pe stradă. Doamne! Abia mă obişnuiam cu el în postura de tată şi acum o să mai aibă încă unul!

Bess uitase complet de orice emoţii. Probabil din ca-uza sărutului dulce şi complet natural al copilului. îşi strecură uşor braţul în jurul taliei lui Alex.

- Haide, unchiule Alex. Vreau să-i cunosc şi pe restul!
-Sunt gălăgioşi, să ştii, o preveni Alex, în timp ce urcau scările spre uşa principală.
- îmi plac oamenii gălăgioşi.
- Şi pot să fie şi foarte băgăcioşi uneori.
-Asta am observat deja.
Când ajunseră la uşă, el o prinse de mâini. Mai adusese şi cu alte ocazii femei acasă ca să-i cunoască familia, dar nu fusese niciodată ceva aşa de serios şi de important. Iar această anume întâlnire i se părea absolut vitală.
- Te iubesc, Bess.
Dar înainte ca ea să aibă timp să-i răspundă ceva, o sărută şi deschise uşa.
Cu siguranţă erau foarte gălăgioşi, descoperi Bess. Cu toate acestea, nu părea să deranjeze pe nimeni dacă vorbeau unii peste alţii sau dacă acel câine mare şi flo- cos lătra şi alerga prin sufragerie ca să se ascundă prin spatele scaunelor. Şi erau într-adevăr şi băgăcioşi, dar

intr-un fel de-a dreptul încântător. Abia dacă apucase să se adune, că se pomenise aşezată lângă Yuri, tatăl lui Alex, şi interogată destul de subtil.
- Deci scrii poveşti pentru televizor, nu? întrebă el şi dădu aprobator din capul său mare şi ciufulit. înseamnă că ai ceva minte.
-Un pic, da, zise ea şi-i zâmbi lui Zack, când acesta îi oferi un pahar de vin.
- Rachel zice că mai mult de un pic, spuse el şi-i făcu cu ochiul soţiei sale, care stătea cu mâinile împreunate pe burta imensă. S-a uitat la serialul tău.
-Ah, da?

- Recunosc că eram foarte curioasă… Rachel încercă să-şi schimbe poziţia ca să găsească alta mai confortabilă, deşi ştia deja că era inutil. Am înregistrat câteva episoade după ce ne-am cunoscut. Şi apoi, când am acceptat în sfârşit cicălelile lui Zack de-a intra în concediu de maternitate, mi-am dat seama că e foarte uşor să devii dependentă de serial. Nu sunt sigură că ştiu încă toate personajele bine, dar e foarte interesant. Şi s-a uitat şi Nick cu mine, zise tânăra şi privi spre cumnatul ei.
Şi nu putea să nu-i acorde credit lui Nick că nu se îmbujora deloc. Totuşi, se foi un pic în scaun.
- Ei, eu doar îţi ţineam companie.
Poate că făcuse progrese mari de pe vremea când încerca să-şi dovedească şi să-şi valideze bărbăţia umblând cu găşti de stradă precum Cobrele, dar nici măcar acum, la aproape douăzeci şi unu de ani, nu era suficient de sigur pe sine, încât să recunoască faptul că îl prinsese intriga serialului Păcate secrete şi povestea din Millbrook. Ridică din umeri, îşi aruncă pe spate părul blond şi ciufulit şi apoi zări rânjetele cunoscătoare ale familiei.
-Nu era ca şi când chiar urmăream serialul sau ceva. Ochii lui verzi frumoşi străluceau de umor. Sau mă rog… poate le urmăream mai mult pe gagici.
-Aşa zic toţi, spuse Bess şi-i zâmbi înapoi, amuzată. Se gândi că era mare păcat că puştiul nu era actor. Aspectul

său fizic gânditor şi chipeş, care lăsa să se întrevadă o urmă din vulnerabilitatea de dedesubt, cu siguranţă ar fi strălucit pe ecrane. Şi zi, Nick, care din toate e genul tău? LuAnne, ingenua noastră sensibilă, cu ochi mari şi plângăcioşi, care suferă în tăcere sau vicleana

Brook, care îşi foloseşte sexualitatea pentru a distruge orice bărbat care o enervează?
Nick îşi trecu limba peste dinţi, cugetând.
- De fapt, cel mai mult îmi place Jade. Am o slăbiciune pentru femeile mai în vârstă.
Zack îl prinse cu antebraţul de gât.
- Hei! exclamă Nick, râzând, dar fără a se obosi să se elibereze din strânsoarea fratelui său. Avem o conversaţie aici. Şi încerc să mă dau bine pe lângă doamna lui Alex.
- Omoară-l în altă cameră, nu vrei? zise Alex, în spirit de glumă. Trebuie să mâncăm aici.
- M-am uitat de multe ori la serialul tău, zise Nadia, apărând din bucătărie. Chipul frumos al mamei lui Alex căpătase o îmbujorare rozalie de la căldură de la aragaz. îmi place.
-Ei bine, ce-i drept, Vicki aia chiar nu-i deloc rea la privit, zise Zack, venind în spatele soţiei sale şi masân- du-i umerii.
-Bărbaţilor le plac mereu panaramele uşuratice, adăugă Rachel. Dar tu, Alex? Tu te-ai uitat vreun pic la Păcate secrete!
- Nu. Sau cel puţin nu ar fi recunoscut asta nici într-o mie de ani. Dar mă ţine McNee la curent cu ce se întâmplă în Millbrook.
- Probabil e greu, spuse Sydney, arătând destul de palidă, dar binecuvântat de relaxată din colţul canapelei unde stătea, sorbind bere de gbimbir. Ritmul de lucru, vreau să zic.
- Oh, da, e criminal, zise Bess şi rânji. Şi îmi place la nebunie.

-Şi mai exact cum l-ai cunoscut pe Alexi? întrebă Yuri.
- M-a arestat.

Interveni o clipă de tăcere, în decursul căreia Alex îi aruncă lui Bess o privire criminală. Şi apoi izbucni un hohot de râs colectiv, care îl făcu brusc pe câine să înceapă iar să se agite prin cameră.
-Am pierdut vreo glumă? ceru să ştie Mikhail, în timp ce intra pe uşă cu Griff.
-Nu, răspunse Rachel, chicotind, în timp ce fratele ei se aşeza pe braţul canapelei, lângă soţia lui. Dar am senzaţia că o să urmeze acum una bună de tot. Zi, Bess... pe asta chiar vreau s-o aud.
Ea le povesti cum se cunoscuseră, şi Alex o întrerupse de vreo şase ori ca să nege, sau ca să o corecteze, sau să ofere şi perspectiva lui asupra problemei. Şi în timp ce stăteau cu toţii adunaţi în jurul mesei mari, savurând friptura de vită delicioasă făcută de Nadia, râdeau din toată inima şi strigau tot felul de întrebări.
-Te-a închis întro celulă şi tot ai fost de acord să ieşi cu el? întrebă Mikhail, râzând.
- Mda, păi ce să zic? murmură Bess, zâmbind. E destul de simpatic.
Râzând zdravăn, Yuri îl plesni pe spate pe fiul său.
- Oh, da! Aşa zic mereu doamnele.
Alex îşi puse pe farfurie nişte cartofi.
- Mersi, tată.
- E bine să fii chipeş în ochii femeilor, continuă Yuri, ridicând din sprâncene jucăuş spre soţia lui. Şi apoi, când alegi una, nu poate să-ţi reziste...
- Eu te-am ales pe tine, îi zise Nadia, întinzându-i lui Nick castronul cu fursecuri. Tu ai fost extrem de lent, ca un urs cu... murmură ea, străduindu-se să găsească expresia potrivită. Cu mintea înceată. Yuri pufni în semn de protest, dar ea îl ignoră şi adăugă: Mda, n-a venit să mă curteze, aşa că a trebuit să-l curtez eu pe el!

- Oriunde mă întorceam, mă pomeneam cu ea acolo, în drumul meu. Iar când se uită la soţia lui, Bess văzu în ochii lui amintiri plăcute şi afectuoase ale tinereţii. Na- dia era cea mai frumoasă fată din sat... şi apoi a fost a mea.
- Mkm plăcut mâinile tale mari şi ochii tăi timizi, îi spuse ea, cu afecţiune şi afişă un zâmbet rapid şi iubitor. Şi în curând n-ai mai fost deloc timid... îi zise. Oh, dar băieţii mei... adăugă ea şi se întoarse şi-i zâmbi lui Bess. ... ei mau fost niciodată timizi cu fetele.
- Păi de ce să pierdem timpul?

Dintr-un impuls, Alex îşi aşează mâna pe obrazul lui Bess şi o întoarse cu faţa spre el. Zâmbetul ei era uşor nedumerit. Şi apoi în ochii ei îşi făcu loc o mare uimire, când gura lui o găsi pe a ei. Şi nu era un sărut scurt şi prietenesc, ci unul pasional, care o ameţea şi îi aţâţa simţurile.

Bess nu avea de unde să ştie că Alex nu mai sărutase niciodată o femeie care nu făcea parte din familie, la masa mamei sale. Şi nici că făcând asta le transmitea celor pe care îi iubea că aceasta era femeia pentru el. Toţi de la masă explodară intr-un ropot de aplauze, şi Bess îşi drese glasul.

-Nu... reuşi ea să articuleze. Nu e deloc timid.

Nadia clipi ca să-şi îndepărteze lacrimile din ochi şi ridică paharul într-un toast. înţelegea ce îi transmitea fiul ei şi o încerca bucuria dulce-amară de a şti că ultimul dintre copiii ei îşi dăruise în sfârşit inima.

- Bun venit în familie, îi spuse lui Bess.

Un pic confuză, Bess se întinse după paharul ei, când văzu că toţi de la masă ridicaseră deja paharele.

-Mulţumesc, zise ea şi sorbi uşurată când se porni din nou pălăvrăgeala.

Nu se putu abţine să nu se gândească la faptul că îi era foarte uşor cuiva să îi îndrăgească familia lui Alex.

Toţi erau foarte calzi şi deschişi şi se simţeau în largul lor unii cu alţii. Părinţii ei nu ar fi avut niciodată la masă

o conversaţie atât de incredibil de intimă şi agreabilă. Şi nici nu o îmbrăţişaseră vreodată cu verva şi cu pasiunea pe care Yuri şi Nadia o afişau faţă de copiii lor.
Oare asta pierduse în toţi anii aceia? se întrebă. Oare din cauză că nu avusese parte de toate aceste lucruri, fusese atât de stângace în societate când era copil şi atât de activă social acum la maturitate - ca să compenseze?
Cu toate astea, tot ce avusese şi tot ce-i lipsise în decursul copilăriei o transformase în femeia care era astăzi, aşa că nu putea regreta nimic. Sau poate un pic, cugetă ea şi urmă fără să ştie tradiţia de familie de a-i strecura câinelui bucăţele de mâncare pe sub masă. Pe de altă parte, era şi greu să nu regrete un pic tot ce nu avusese, când vedea cât de frumos şi minunat putea fi să facă parte dintr-un întreg atât de solid şi bine închegat.
Se uită apoi la oamenii de la masă, asimilând informaţii. Şi descoperi că Mikhail o privea. Şi de data asta zâmbi.
- Iar ai început, îi spuse ea, uşor amuzată.
- Da. Vreau să te sculptez.
- Poftim?!
- Chipul tău, zise el şi se întinse ca să-i ia faţa în palme. Conversaţia continua în jurul lor la masă, de parcă ar fi fost cel mai obişnuit lucru din lume să pipăie femei. Este fascinant! Cred că în mahon ar merge cel mai bine.

Amuzată, Bess stătu răbdătoare, în timp ce el îi întorcea faţa pe toate părţile.

- E o glumă?
-Mikhail nu glumeşte niciodată în legătură cu mun-ca lui, comentă Sydney, convingându-l pe fiul ei să mai mănânce o păstaie de fasole. Mă mir doar că i-a luat aşa de mult să te roage să îi pozezi...
- Să îi pozez? Ea clătină din cap, dar apoi făcu ochii cât cepele, când înţelese la ce se referea. A! Da, desigur. Stanislaski. Artistul. Ţi-am văzut lucrările! Ba de fapt chiar am tânjit după ele...

- O să-mi pozezi şi o să-ţi dau o lucrare, pe care o vrei tu.
- Oh! Păi nu aş avea cum să refuz o asemenea ofertă!
- Foarte bine, spuse el mulţumit şi se întoarse la far-furia sa. E foarte frumoasă, îi zise apoi lui Alex, intr-o manieră atât de firească, încât Bess izbucni în râs.
-Aş spune că voi băieţii Stanislaski aveţi gusturi ciu-date în materie de femei, dar soţia ta e dovada vie că nu-i aşa.
Mikhail o mângâie cu blândeţe pe soţia lui pe părul său castaniu şi des şi apoi îşi trecu un deget peste trăsă-turile ei faciale clasice şi frumoase.
- Există multe tipuri de frumuseţe. Să vii la studioul meu săptămâna viitoare.
- Nu te obosi să te contrazici cu el, zise Sydney, prin- zându-l de mână pe soţul ei şi strângându-l cu afecţiune. N-o să-ţi folosească la nimic.
în celălalt capăt al mesei, Rachel tresări vizibil şi se strâmbă. Nadia se aplecă spre ea şi o întrebă cu blândeţe:
- La ce distanţă sunt?
Rachel oftă scurt.

-Aş zice cam la opt-zece minute distanţă. Dar sunt încă uşoare.
- Ce sunt uşoare? Zack se uită spre ea şi în secunda imediat următoare aproape că rămase cu gura căscată de şoc. Oh, Doamne! Vrei să spui că acum? Acum?
- Nu chiar în secunda asta. Rachel îşi spuse că avea puterea să rămână calmă şi inspiră adânc şi liniştitor. Cred că ai timp să mănânci un pic din prăjitura cu cre-mă a mamei...
-A intrat în travaliu! îi strigă Zack peste masă fratelui său, care rămăsese la fel de şocat ca el.
- Dar nu suntem pregătiţi aici! exclamă Nick şi sări în picioare ca ars. Suntem pregătiţi acasă! Ar trebui să sun la doctor, dar n-am numărul cu mine!

- E în regulă, îl are mama, îl asigură Rachel pe fratele mai mic al soţului ei. Şi apoi ridică o mână fermă spre soţul ei. Uşurel, Muldoon! Avem suficient timp!
-Ei, pe naiba, avem! Plecăm acum! Nu ar trebui să plecăm acum? o întrebă Zack pe Nadia.
Ea îi zâmbi şi încuviinţă din cap.
- Da, cred că aşa ar fi cel mai bine pentru tine, Zack.
- Dar, mamă...
Insă protestul lui Rachel fu întrerupt de o afirmaţie blândă în ucraineană a Nadiei, care avea ceva de-a face cu a-i linişti pe soţi agitaţi şi speriaţi.
-Ar trebui să-i ridicăm picioarele, anunţă Mikhail. Pe tine te-a ajutat asta, nu?
- Da, aprobă Sydney. Totuşi, cred că ar trebui să aş- teptăm până când ajunge la spital...

-911! Alex se împinse de la masă şi sări în picioare. Sun acum!
- O, stai jos odată! zise Rachel şi flutură din mână, iritată. N-am nevoie de poliţie.
- O ambulanţă, insistă el.
-Nu sunt bolnavă! Sunt în travaliu.
-O duc cu camioneta mea. Yuri se ridicase deja în picioare şi era pregătit să o ia în braţe pe fetiţa lui mică. Ajungem repede acolo.
In timp ce bărbaţii începură să se contrazică intr-un amestec de limbi, Nadia se ridică în tăcere şi se duse la bucătărie ca să-l sune pe doctorul obstetrician al lui Rachel.
- Eu am mai trecut deja prin asta, îi spunea Mikhail lui Alex, ştiu cum să mă descurc...
- Ha! exclamă tatăl lor şi-i împinse la o parte, bătân- du-se cu pumnul în pieptul său lat. Eu, de patru ori. Tu nu ştii nimic.
- Nu avem nici reportofonul, nici muzica! se lamentă Nick şi îşi trecu mâna prin părul blond nisipiu. îi era îngrozitor de teamă că o să i se facă rău. Şi continua

să pălăvrăgească, chiar dacă nu părea să îl asculte nimeni. Şi camera de filmat! Nu avem camera de filmat.
-Vrei nişte apă, scumpo? Sau nişte suc? Dar apoi când Rachel scoase un ţipăt scurt, Zack se întoarse spre ea, cadaveric de palid. încă una? Şi n-au trecut zece minute, nu?
- îmi rupi mâna, zise Rachel şi îşi eliberă mâna după care îi aruncă lui Sydney o privire rugătoare.
-Bine, băieţi, gata, potoliţi-vă! exclamă Sydney fer-mă, lăsând să i se infiltreze în vocea aceea melodioasă nota tăioasă şi oţelită care o transforma intr-o femeie de afaceri de mare succes. Alex, du-te sus şi adu-i

surorii tale o pernă confortabilă pentru drum. Yuri, du-te şi porneşte camioneta. Asta e o idee foarte bună. Nick... tu, Mikhail şi Griff duceţi-vă înapoi la apartament şi aduceţi tot ce are nevoie Rachel. Ne vedem la spital.

- Păi şi voi cum o să ajungeţi acolo?

- Am eu maşină, zise Bess, după ce privise toată drama aceea de familie cu ochi absolut fascinaţi. încap trei fără probleme.

- Minunat. Dând ordine „trupelor" cu toată iscusin-ţa unui general experimentat, Sydney îl sărută scurt pe soţul ei, după care îl împinse ca să o ia din loc. Hai! Mişcaţi-vă! Zack şi Nadia o să meargă în maşină cu Yuri şi cu Rachel. Eu o să merg cu Alex şi cu Bess. ^

Veni apoi următoarea contracţie, şi Rachel începu să inspire şi să expire prelung şi uşor.

- Scuze, îi şopti lui Bess printre respiraţii, că te pun să treci prin asta.

-Nu-i problemă, răspunse ea şi apoi îşi muşcă lim-ba ca să se abţină să nu o întrebe cum era să intre în travaliu, când era la masă cu toată familia sa. Dar avea suficient timp pentru asta mai târziu.

- Am sunat la doctor, zise Nadia şi reveni în încăpere, mulţumită să vadă că Sydney organizase lucrurile repede şi eficient. Şi am anunţat-o şi pe Natasha. Sunt şi ei pe drum.

- Ar trebui să mergem, zise Zack, neliniştit, după care o ajută pe Rachel să se ridice şi înghiţi apăsat. Nu ar trebui să mergem?

Până când ajunseră la spital, Sydney şi Bess deveniseră cele mai bune prietene. Şi era şi greu de conceput să se întâmple altfel, când stătuseră

înghesuite pe scaunul din dreapta, în timp ce Alex condusese ca un nebun înapoi spre Manhattan.
Cele două discutară despre haine, despre câţiva prieteni comuni pe care descoperiseră că îi aveau şi, desigur, despre bărbaţii din familia Stanislaski. Şi Sydney fu de acord că era extrem de înţelept din partea lui Bess să nu comenteze nimic pe seama felului în care şofa Alex, după ce el fusese atât de critic la adresa stilului ei de a conduce.
Când reuşiră în sfârşit să ajungă la etajul unde se afla maternitatea, Rachel era deja instalată în sala de naştere, Zack trecuse cu bine de primul stadiu al panicii şi Yuri se batea pe un buzunar plin de trabucuri.
- E încă în primele stadii, le explică Nadia pe coridor, îi prinde bine să aibă companie acum.
Alex intră direct pe uşă, dar Bess rămase în urmă.
-Nu aş vrea să deranjez, îi zise ea Nadiei.
- Dar nu-i nici un deranj. Suntem în familie, zise Nadia şi încuviinţă din cap. A! Sau te sperie să asişti la naşterea unui copil?
-Ah, nu, nu. Nu ar mai avea cum, după ce am scris despre atâtea.
Alex scoase capul pe uşă.
-Şi mai exact cum ai făcut cercetări pentru asta, McNee?
- Am fost observator în câteva ture la obstetrică, răspunse ea şi gropiţa aceea sexy i se accentuă. Şi am găsit câteva viitoare mame pe care nu le-a deranjat să stau pe lângă ele în timpul travaliului şi al naşterii. Tu ai văzut vreodată vreo naştere?

-Nu, răspunse el şi ochii i se schimbară, devenind dintr-odată foarte serioşi şi precauţi.
Bess se gândi că era ceva tipic bărbătesc.

- Dar, ăăă.... am văzut filme... ştii... pentru orice eventualitate... dar n-am fost niciodată în linia întâi.
- Oh, păi e absolut minunat! Bess izbucni în râs, pe deplin capabilă să-i citească gândurile în clipa aceea. Nu-ţi face griji! O să fiu aici să te ţin de mână.
Petrecură timpul în sala aceea mare şi aerisită de naşteri împărtăşindu-şi poveşti, dându-şi sfaturi şi glumind cu Zack, odată ce Mikhail şi Nick sosiră cu lucrurile lui Rachel. Griff era cuminte, cuibărit în braţele bucătarului lui Zack - Rio -, aşa că nu erau prea multe de făcut în afară de a aştepta.
Apoi când lui Rachel îi veni cheful să meargă un pic ca să se dezmorţească, făcură cu rândul să o conducă pe coridor, să o maseze pe spate şi să pălăvrăgească cu ea despre nimicuri, ca să o facă să nu se mai gândească la disconfortul care apărea între contracţii.
-Văd cum ţi se învârt rotiţele în minte, îi şopti Alex lui Bess. „Cum pot să mă folosesc de asta?“, nu?
-E ceva adânc înrădăcinat în mine, răspunse ea, după care îi mulţumi încet, când îi întinse o băutură rece. Familia ta e... începu ea, uitându-se în jur prin cameră. N-am mai cunoscut niciodată pe cineva ca ei. Pă-rinţii mei... Pfui! ar fi absolut îngroziţi să li se ceară sau să se aştepte din partea lor să participe la un asemenea eveniment.
- Păi e şi copilul nostru.
Bess zâmbi şi-i mângâie obrazul cu afecţiune.
-Exact la asta mă refeream... sunteţi cu toţii foarte speciali!
-Mă bucur că eşti aici, spuse el, dar chiar când se aplecă să o sărute, Yuri îl plesni peste spate.
-Acum toţi copiii mei au copii, mai puţin tu. Ridică din sprâncene cu subînţeles spre Bess. Vă apucaţi curând, da?

-Tată... Neştiind cum să interpreteze chicotitul lui Bess, Alex se ridică şi vorbi, încet, dar ferm, în limba lui maternă: O să te anunţ eu, când o să mă hotărăsc să încep să fac copii.
- Ce să hotărăşti? întrebă Yuri şi gesticula spre Bess. Pe ea o vrei, nu?
-Da.
Şi în clipa aceea Yuri făcu gesturi largi cu mâinile, parcă cerând explicaţii.
- Păi şi atunci ce să mai aştepţi?
-Am motivele mele pentru care vreau să aştept. Şi sunt numai treaba mea.
Yuri clătină din cap, în semn de amărăciune. Cu toate acestea, în ochii lui se vedea o licărire poznaşă.
-Cum s-o fi nimerit ca toţi copiii mei să fie aşa încăpăţânaţi?
- Cum se face că tatăl meu e aşa de băgăcios?
Yuri izbucni în râs, după care îl îmbrăţişă pe Alex şi-l sărută pe obraji.
- Du-o la o plimbare pe fata asta frumoasă. Fură-i nişte sărutări. La sora ta o să mai dureze destul de mult.
-Uite un sfat pe care îl urmez cu plăcere. Se întinse şi o prinse de mână pe Bess, trăgând-o în picioare. Vino, să mergem să luăm o gură de aer.
-Alexi... murmură Bess şi fu nevoită să grăbească mersul, ca să poată ţine pasul cu el. Nu te supăra pe el. Nu a vrut să te facă de râs.
- Ba da, a vrut. Dar oricum, nu m-am supărat pe el.
- Dar ce tot bălmăjeaţi voi acolo?
Alex apăsă cu forţă pe butonul de chemare a liftului.
- Ştii la ce mă gândeam? Nu cred că o să te învăţ nici o boabă de ucraineană. Uneori e mai bine să nu înţelegi ce vorbesc.
-Dar e...

-Nepoliticos, termină el în locul ei, rânjind. Da, ştiu. Până când se întoarseră, Alex luase sfatul tatălui său ad litteram. Iar Bess încă mai simţea că i se învârtea

capul, când trecură pe lângă sala de aşteptare. Alex îl zări pe Nick, învârtindu-se de colocolo în fumoar şi fumând ţigară de la ţigară, precum tatăl din toate clişeele.
- Cum merge treaba, puştiule?
-A trecut îngrozitor de mult timp! Lui Nick îi tremura un pic mâna, când ridică ţigara la buze. Adică... Sydney n-a stat decât vreo două ore când l-a născut pe Griff. Treaba devine foarte intensă şi Rachel m-a dat afară... cu tot cu cameră video. De ce nu face nimeni nimic?
-Nu ştiu ce să-ţi spun despre asta, cugetă Alex. Dar cred că bebeluşii vin pe lume atunci când sunt pregătiţi.
-Abia au trecut un pic mai mult de şase ore, zise Bess şi veni să-l aline pe Nick, emoţionată că era atât de îngrijorat pentru cumnata lui.
-Parcă ar fi trecut mai degrabă şase zile, comentă Zack şi se împletici înăuntru. îi smulse ţigara din mână lui Nick şi trase un fum prelung. Acum mă înjură. Ştiu câteva dintre cuvintele şi expresiile alea, chiar dacă nu le zice în engleză.
- Păi ăsta e un semn bun, îl asigură Bess. înseamnă că lucrurile se mişcă...
-Şi l-a înjurat şi pe doctor. Oftă apoi şi îi înapo- ie ţigara lui Nick. Dar măcar pe el n-a încercat să-l şi pocnească.
- Hmm! Dacă a ratat, înseamnă că într-adevăr e într-o stare destul de gravă, comentă Alex.
Zack tresări şi se încruntă, după care îşi frecă umărul.

- Păi tocmai că n-a ratat. Cred că ar fi bine să mă duc înapoi.
- Hai să mergem să-l susţinem, începu Alex, dar apoi văzu o femeie năpustindu-se afară din lift ca o nebună. Tash! strigă el.
- Oh, Alex!
Bess o privi pe femeia aceea năpustindu-se în sala de aşteptare, cu părul negru ca de ţigancă fluturându-i în toate părţile. Se citea îngrijorarea în ochii ei, dar

buzele şi toată faţa îi râdeau, când se aruncă în braţele lui Alex.
- Cum se simte Rachel, Alexi?
- II înjură pe doctor şi-l pocneşte pe Zack.
-Ah! exclamă ea şi se relaxa instantaneu. Ăsta e un semn bun! Nick! zise ea şi-i întinse mâna. Nu mai fi aşa de îngrijorat. Nepoţelul sau nepoţica ta o să apară din clipă-n clipă. Spence parchează maşina. Voiam să-i lăsăm acasă pe copii, dar au fost aşa de dezamăgiţi, că până la urmă i-am luat cu noi. Freddie abia aşteaptă să te vadă.
Nick se mai lumină un pic la faţă.
- Ce mai face?
- Deja e mai înaltă decât mine... şi din ce în ce mai frumoasă. Alex, unde e Rachel?
-Vino. Te conduc. A, şi apropo... ea e Bess.
- Bess? repetă Natasha şi se răsuci ca un uragan, cu mâna încă strânsă pe braţul fratelui ei. Desigur că au-zise şi ea despre Bess. Poate că West Virginia se afla la mare distanţă de New York, dar veştile despre treburile familiale cu siguranţă călătoreau repede prin cablurile de telefonie. îmi pare rău... nu mi-am dat seama...

- E în regulă. Ai multe pe cap. Şi apoi Bess zise pri-mul lucru care-i veni în minte: Ce gene familiale minu-nate aveţi cu toţii!
Natasha ridică din sprâncene. Şi ochii i se luminară de amuzament.
- A zis Rachel că o să-mi placă de tine. Sper să avem timp să stăm un pic la poveşti înainte să plecăm din oraş. îmi pare rău că acum trebuie să fug aşa.
-Nu-ţi face griji. Cred că eu şi Nick o să mergem până la cantină ca să aducem ceva de mâncare pentru toată lumea.
Trei ore mai târziu, Bess le adusese tuturor sendvi-şuri şi cafele, o legănase pe genunchi pe Katie - fiica cea mai mică a Natashei - şi i se prezentase lui Spencer

Kimball, pe care îl ajutase apoi să-l distreze pe fiul său morocănos. O cunoscuse pe Freddie şi observă că tâ-năra, frumoasa şi năzdrăvana adolescentă era destul de amorezată de Nick.
Pe măsură ce trecea timpul, îl susţinu pe Mikhail, când acesta insistă ca soţia lui foarte obosită să se odih-nească un pic în sala de aşteptare, îşi luă câteva minute ca să le chestioneze pe unele dintre asistente şi să le convingă să o ajute să completeze nişte scene din spital şi îl alină pe Alex, când sora lui intră în ultimul stadiu al travaliului.
- N-o să mai dureze mult de acum.
- Asta au zis şi acum o oră...
Se aflau cu toţii în sala de aşteptare. Alex refuza să stea jos. Bess căscă şi se întinse, după care se apropie şi îl strânse în braţe.
- E dilatată la maximum şi se vede deja capul copilului. Şi ultima dată când m-am uitat la monitorul

pentru făt, indica nişte bătăi ale inimii foarte puternice. Şi rapide. Cred că e fetiţă.
- De unde ştii aşa de multe lucruri despre asta?
-Am făcut cercetări, spuse ea şi-şi odihni capul pe umărul lui. Chiar mai devreme mă gândeam că am adus pe lume cred că vreo duzină de bebeluşi, inclusiv o pereche de gemeni. Mă rog, într-un fel.
Spre final, bălmăjise un pic cuvintele, aşa că Alex o prinse de bărbie şi-i înălţă capul.
- Dormi pe picioare, McNee. Trebuia mai bine să te trimit acasă.
- Nu puteai nici să mă smulgi cu forţa de aici.
Şi acesta era adevărul, realiză el şi zâmbi în sinea lui. Pentru că era încă un lucru care făcea parte din frumuseţea ei.
- îţi rămân dator...
-Păi atunci ai grijă să plăteşti, zise ea şi ridică gura spre a lui.
Suspină apoi, când buzele lor se întâlniră.

-Mamă?!...
Deşi îi făcuse plăcere să îl privească pe fratele lui aşa de îndrăgostit, Mikhail sări imediat în picioare, când îi zări pe părinţii lui apărând în pragul uşii.
-Avem un nou membru al familiei, zise Nadia cu lacrimi în ochi.
Observă că şi lui Yuri îi străluceau ochii, năpădiţi de lacrimi, în timp ce o ţinea de după umeri pe soţia lui.
-Este băiat sau fată? cerură să ştie Alex şi Nick, la unison.
-Va trebui să veniţi să vedeţi singuri. O să aducă în curând copilul la geam.
- Rachel se odihneşte, zise Yuri şi-şi şterse o lacrimă. O să puteţi s-o sărutaţi de noapte bună în curând.

Se adunară apoi cu toţii ciorchine şi aşteptară cu sufletul la gură să vadă copilul prin geam.
-Sunt unchi, îi zise Nick lui Freddie. Şi fata se îmbujoră minunat, când o îmbrăţişă strâns. Hei, uite-l pe Zack. Rămase cu braţul strâns în jurul umerilor ei, în timp ce fratele lui intră, strângând la piept un ghemotoc mic. Ghemotocul plângea cât îl ţineau plămânii, şi Zack avea un rânjet mare şi tâmp întipărit pe chip.
Ridică apoi copilul. Şi deasupra unui ghem de păr negru cârlionţat se vedea o fundiţă roz.
- E fetiţă, murmură Alex şi o strânse tare în braţe pe Bess. Şi e superbă!
-Oh, mamă! fu tot ce putu spune Nick. Oh, mamă!
Copleşit de emoţii o clipă, se uită apoi în jos la Freddie, care încă mai era cuibărită la pieptul lui. Se retrase apoi şi-i atinse obrazul cu degetul, prizând din zbor o lacrimă răzleaţă. Ce e asta?
-E doar că e atât de dulce... murmură Freddie şi când se uită în sus la el, Nick observă că avea genele ude şi ochii plini de lacrimi.

Şi pentru o clipă - timp de o clipă supărătoare şi stăm jenitoare - se gândi că s-ar fi putut îneca foarte uşor în ochii aceia mari şi frumoşi.
- Da, este superbă, zise el şi răsuflă prelung, amintin- du-şi că fata aceasta era verişoara lui. Mă rog, intr-un fel, verişoara lui. Prin alianţă. Şi era doar o copilă. Ăăă, începu el, îmi pare rău, dar n-am nici o batistă sau ceva...
-E în regulă, zise Freddie, simţind cum o lacrimă i se prelingea pe obraz, dar fără să o deranjeze deloc. La urma urmei, acesta era cel mai frumos soi de lacrimi. Tu te gândeşti vreodată să faci copii? îl întrebă cu o candoare absolut dezarmantă.

- Dacă mă gândesc să fac...?! repetă Nick şi se pomeni dintr-odată dorindu-şi să se dea un pas sau mai mulţi în spate. Doar că era înconjurat de familie. Nu, răspunse el, ferm şi se forţă să-şi mute privirea de la chipul acela frumos, strălucitor şi umezit de lacrimi. In nici un caz.
- Eu da, zise ea şi oftă, după care îşi lăsă capul să se odihnească pe umărul lui.
Mikhail îi şoptea ceva lui Sydney, ce o făcea să încuviinţeze din cap, zâmbind şi să-şi şteargă lacrimile. în spatele lui Freddie, Natasha îi schimbă poziţia lui Katie în braţele ei şi se întoarse spre soţul său. Acesta din urmă stătea cu o mână pe umărul lui Freddie şi în celălalt braţ îl ţinea cuibărit pe fiul său adormit.
-Toţi sunt un miracol...
îşi aplecă uşor capul şi o sărută pe obrajii umeziţi de lacrimi.
-Iar când te hotărăşti că mai vrei şi tu un miracol numai al tău, nu trebuie decât să-mi spui....
-Sunt un om binecuvântat, zise Yuri şi îmbrăţişă persoana cea mai apropiată de el, care din întâmplare era Bess, şi astfel Bess se pomeni îmbrăţişată din toate părţile. Doi nepoţi... şi acum trei nepoate. O ridică de la pământ pe Bess, aproape aruncând-o în sus de bucurie şi ea aterizâ înapoi râzând şi ţinându-se strâns de umerii lui.
Pasiunea lui Alexi
193
rierluS^lTpebS"^,0'"0™^--
im"trabud * '' 5‘ bă Să b™, Ia
capitolul 10
Rosalie se considera o fină observatoare a firii umane şi hotărâse deja că Bess era o doamnă foarte ciudata, Şi totuşi continua să se întoarcă la ea.

Normal, banii erau buni, se gândea Rosalie, în timp ce stătea şi bea un suc dietetic în biroul de la subsol ai lui Bess. Şi pentru o femeie care avea deja un plan de „pensionare11, acesta trebuia să fie cel mai important lucru. Şi totuşi ceva mai mult decât faptul că făcea nişte bănuţi în plus o convingea să bată de mai multe ori pe săptămână drumul lung până în centrul oraşului. Şi ceva si mai mult o făcea să mai stea prin preajmă după ce terminau ceea ce lui Bess îi plăcea să numească „şedinţe de consiliere11. ..iii- „
Rosalie era suficient de umană încât să-i gâdile foarte mult orgoliul faptul că avea nişte conexiuni în lumea divertismentului televizat. Şi nu putea nega că se simţise exaltată, uimită şi impresionată când se uitase la cateva episoade înregistrate.
Dar mai era încă un factor important în toată ecuaţia aceasta. Unul mult mai simplu. Şi anume că lui Rosalie îi făcea plăcere compania lui Bess.
Chiar dacă era o doamnă destul de ciudată - sau uneori chiar excentrică -, Bess avea mult stil. Rosalie nu credea că era obligatoriu ca un om să aibă stil ca să recunoască rafinamentul în altcineva. Iar rafinamentul, aşa cum îl vedea ea, nu avea nici o legătură cu o educaţie aleasă sau cu arborele genealogic - chiar dacă descoperise că Bess putea bifa de departe şi aceste două aspecte. Şi era ceva mai mult decât faptul ca avea o mamă care făcea parte din asociaţia Fiicele Revoluţiei Americane sau un tată foarte renumit şi putred de bogat. Era mai nedesluşit de atât... şi chiar dacă

Rosalie nu prea ştia cum să explice aceste lucruri, re-cunoscuse în Bess acele calităţi rare şi adesea nebuloa-se - eleganţă şi compasiune.

Şi amânând momentul în care să plece înapoi spre casă, trăgea un pic de sucul din care sorbea. Pe Bess nu părea să o deranjeze dacă Rosalie mai stătea prin preajmă în timp ce lucra. Iar în cele câteva săptămâni de când începuseră să se întâlnească regulat pentru „şedinţele de consiliere11, Rosalie observase şi că Bess muncea mult şi din greu. De fapt, mai mult şi mai din greu decât ea însăşi sau decât orice alte femei cu profesia ei. Şi cu siguranţă Bess avea un program de lucru mai lung.
Pe Rosalie o amuza să compare aceste două lucruri. De fapt, ea şi Bess chiar avuseseră o discuţie foarte in-teresantă despre asemănările şi deosebirile dintre faptul că Bess îşi vindea mintea, iar ea trupul.
Fusese extrem de amuzant şi distractiv, cugeta acum Rosalie, în timp ce Bess scria la calculator şi murmura pentru sine. In fond, discuţiile filosofice nu făceau parte din standardele lumii în care se învârtea ea.
Şi termenul simplu - dar pe care nu-l înţelesese încă pe deplin - care să descrie relaţia lor era prietenie.
Deve-niseră prietene.
- Mai stai mult să lucrezi? o întrebă Rosalie, iar Bess ridică ochii absentă din ecranul calculatorului.
-Ah, nu, nu mai stau prea mult.
încă mai avea ochii destul de nefocalizaţi, când îşi suflă o şuviţă răzleaţă de pe frunte.
în scenariu, Brock era pe punctul de a o seduce pe Jessica.
- Doar că mi-a venit o idee pentru o mică întorsătură de situaţie pentru scena de mâine, adăugă ea şi zâmbi din nou. Avea de inserat în scenariul deja existent o idee scurtă şi un pic răutăcioasă. Desigur că mai mulţi actori vor dori să mă strângă de gât mâine-dimineaţă când o să le dau noul scenariul. Dar asta-i lumea televiziunii....
Rosalie mai trase un fum din ţigară.

- Şi la cât ai ajuns azi-dimineaţă?
-Azi? Nu mai ştiu... ăăă... pe la nouă şi jumătate creu. Eram.... începu ea, dar apoi se gândi imediat la Alex. Ei bine, eram deja un pic în întârziere.
Rosalie ţuguie buzele şi se uită la ceasul imitaţie de firmă pe care îl purta la mână.
-Oho! Şi acum e trecut de şapte, zise şi rânji. Soro, să ştii în domeniul meu ai munci de două ori mai puţin de-atât!
- Da, dar aşa pot să stau liniştită la birou, zise Bess şi-şi frecă ceafa dureroasă, gândindu-se că trebuia să mai lucreze la postura ei. Ţi-e foame? o întrebă. Vrei să comandăm ceva de mâncare?
Rosalie oftă, încercată de regret şi stinse ţigara.
- Nu... Trebe să mă duc şi eu la muncă.
putea să-ţi iei liber în noaptea asta, îi aruncă Bess, relaxată, alunecând uşor un deget pe tastatură. Poate mergem la un film sau ceva...
Chicotind, Rosalie scotoci în geantă şi-şi scoase oglinjoara ca să-şi verifice machiajul.
- Parcă ai zis că n-o să încerci să mă aduci pe căi mai
drepte...
- Ei bine, am minţit.
Bess se lăsă pe spate în scaun, în timp ce Rosalie îşi colora gura în roşu aprins. încercase din răsputeri să nu-i tină morală, să n-o bată la cap şi să nu pună presiune pe ea. Şi chiar crezuse că reuşise. Insă nu încercase şi să nu îi pese. Pentru că ştia că asta ar fi fost inutil.
- Să ştii că îmi fac griji pentru tine! Mai ales de când cu ultima crimă.
Rosalie simţi un nod straniu în stomac, care o făcu să-şi mute privirea de la oglinjoară spre Bess. Nu-şi

putea aminti dacă cineva îşi mai făcuse vreodată griji pentru ea. Cu siguranţă nu se mai întâmplase de ani buni. -Nu ţi-am zis că ştiu să am grijă de mine şi singură? -Ba da, dar...
Pasiunea lui Alexi
- Nici un dar, scumpo. Rosalie mai băgă o dată mâna în geantă şi scoase un briceag mic. Execută o mişcare scurtă şi rapidă din încheietură şi ieşi la iveală lama lungă, subţire şi ascuţită a cuţitului. Şi cu ce nu mă descurc eu, se descurcă ăsta mic...
Bess rămăsese cu gura căscată de uimire, dar îşi reveni repede. Cu toate astea nu reuşi şi să-şi smulgă privirea de la cuţit. Lumina care venea de deasupra se reflecta de pe el, făcând lama să pară fină, argintie şi strălucitoare precum o moarte subită. Nu putea spune că era elegant, dar era fascinant - absolut şi letal de fascinant.
- îmi dai voie?
Rosalie ridică din umeri şi îi întinse briceagul.
- Dar vezi să nu te joci cu lama, o avertiză ea. E la fel de ascuţită cum pare.
Bess apucă strâns mânerul, răsucind încheietura dintr-o parte în alta, ca un scrimer profesionist. Şi se întrebă imediat dacă poate Jade/Josie ar fi trebuit să aibă şi ea aşa ceva în geantă. Deja îşi imagina o scenă în care chinuita Jade găsea un cuţit - poate cu lama pătată de sânge - într-una dintre poşetele ei practice. Ba nu... în servietă. Asta era şi mai bună.
- Şi l-ai folosit vreo...
- încă nu, răspunse Rosalie scurt şi întinse mâna ca să-l ia înapoi. Dar ştii cum se zice - există mereu o primă dată. Apăsă pe butonaşul briceagului şi lama se ascunse la loc. Aşa că nu-ţi pierde timpul făcându-ţi griji pentru mine. După ce aruncă arma înapoi în poşetă, scoase un flacon mic de parfum şi îşi pulverizăpe piele din abundenţă. Dintr-odată aerul era îmbibat

de miros de trandafiri. încă vreo câteva luni şi o să am destui bani puşi deoparte. O să-mi petrec iarna sub soarele din Florida, în timp ce tu o să stai aici să te târăşti prin zăpadă murdară. Se ridică, trăgându-şi mai jos bluza mulată cu umeri goi, astfel încât sânii ei să se ridice provocator. Ne mai vedem.

- Stai un pic. Bess se duse şi scotoci prin geanta ei, de unde scoase un minireportofon. Mă gândeam că poate ai putea folosi ăsta, dacă nu contravine cu etica meseriei...
Rosalie îi aruncă imediat o privire piezişă, iar Bess se îmbujoră un pic, stânjenită.
-Nu mă referam să înregistrezi şi... şi... ăăă... şi partea aia. Doar ce se întâmplă când baţi străzile, conversaţiile pe care le ai cu alte fete, poate şi câteva... ăăă... tranzacţii...
-Tu eşti şefa, zise Rosalie, luând reportofonul şi aruncându-l în geantă.
- Şi ai grijă, adăugă Bess, chiar dacă ştia că Rosalie o să râdă.
Şi femeia exact asta făcu, aruncându-i o privire încrezută peste umărul gol.
- Eu am mereu grijă, sora mea.
încă chicotind, Rosalie porni pe coridorul lung şi îngust care ducea spre liftul dărăpănat. Deja îşi imagina cum va face Bess ochii cât cepele când va asculta înregistrarea şi va descoperi cum „consultanta41 ei înregistrase tot. Iar perspectiva de a-i juca o asemenea farsă o ţinu rânjind în continuare, până când se deschiseră uşile liftului. Dar amuzamentul ei se stinse imediat, când coborî Alex.
în timp ce se priveau unul pe celălalt cu suspiciune reciprocă, Alex apăsă cu două degete butonul care menţinea uşa deschisă.

- Cum merge cu a doua slujbă, Rosalie?
-Trece timpul mai repede, răspunse ea, sec.
Dar când înaintă să treacă pe lângă el şi să intre în lift, el ridică un braţ, blocându-i intrarea.
- Ce ştii despre Crystal LaRue?
-Ştiu că-i moartă, răspunse ea tăios, proptind un pumn pe şold şi lăsându-se în el. Mai vrei şi altceva de la mine?

Alex îi dădu clar de înţeles că invitaţia ei ipocrită şi meschină doar îl amuza.
- Şi ce ştiai despre ea înainte să fie moartă?
- Nimic. Se gândi în sinea ei că i-ar fi dat acelaşi răspuns chiar şi dacă Crystal ar fi fost prietena şi confi-denta ei apropiată. Dar la cum stătea lucrurile, acum îi spunea numai adevărul gol-goluţ. N-am cunoscut-o personal. Am auzit că era nouă şi că nu avea încă un bărbat.
- Şi eu am auzit la fel, zise Alex, pe un ton conversaţional. Şi am mai auzit şi că Bobby voia s-o facă una dintre nevestele lui.
- Poate. Lui Bobby îi place să le ia de mici.
Alex ridică din umeri, plin de dezgust, gândindu-se că Crystal nu avea mai mult de şaptesprezece ani. O fată care fugise de acasă şi care nu cunoştea regulile străzii. Şi care acum nu va mai avea niciodată ocazia să le înveţe.
- Ştii dacă Bobby s-a luat de ea? A încercat să pună presiune pe ea cumva?
- N-aş şti să spun.
- Nu ştii sau nu vrei?
Rosalie descleştă pumnul pe care îl ţinea proptit pe şold şi începu să bată darabana.

-Ascultă, habar n-am ce a făcut sau n-a făcut Bobby. Am încercat să mă feresc din calea lui în ultima vreme.
Alex îi studie chipul o clipă îndelungată, fără a spu-ne nimic. Vânătaia de pe faţă i se vindecase aproape de tot.
-Mie, unul, mi se pare că Bess te plăteşte suficient cât să te fereşti de tot din calea lui.
- Asta e treaba mea.
- Şi a ei, zise Alex, sec. Nu vreau ca Bobby să afle de combinaţia asta pe care o ai cu ea şi să vină după ea. Ochii lui erau reci, tăioşi şi imperturbabili. Pentru că atunci ar trebui să-l omor.

-Crezi că l-aş asmuţi pe Bobby împotriva ei? Şi în clipa aceea aroganţa din vocea ei trecu pe planul doi şi furia preluă complet controlul. îi sunt datoare, omule!
- Cu ce?
- Cu respect, rosti ea cu o demnitate nativă şi elegantă, care îl făcu pe Alex să se mai înmoaie un pic. M-a pus la'masa ei. Şi a zis chiar şi că pot sta în dormitorul ei liber. Ca invitată! Strânse din buze, când văzu expresia de pe chipul lui Alex. Dar nu-ţi face griji, iubitule! Nu am acceptat invitaţia ei. Sigur, mă plăteşte, şi poate tu nu crezi că e cu ceva diferit de a lua bani de la vreun nătărău de pe stradă. Dar mă tratează ca pe un om. Nu ca pe un gunoi, nu ca pe un obiect, ci ca pe o persoană. Ridică din umeri, ruşinată de vehemenţa care i se infiltrase în voce. Nu are suficientă minte să facă altfel.
- Ba are destulă minte, să ştii. Chiar dacă nu gândeşte mereu totul în profunzime, zise Alex şi buzele îi zvâcniră de amuzament, văzând că şi în ochii lui Rosalie apăruse o licărire. Şi poate că n-a greşit deloc până acum, dar nu vreau să fie rănită.

-Nici eu! Rosalie bătu încet cu o unghie vişinie pe pieptul lui. Să ştii că te-a lovit rău, gabore. Se vede, ai steluţe în ochi. O încercă o mică urmă de invidie, care veni şi dispăru aproape neobservată. Şi ai grijă să le ţii şi-n ochii ei, altfel o să-mi dai mie socoteală.
Alex rânji, înainte să se poată abţine. Şi zâmbetul lui era atât de fermecător, încât aproape o făcu pe Rosalie să îşi schimbe cu totul părerea despre poliţişti.
- Da, doamnă.
Şi la fel ca Bess, în clipa aceea se pomeni şi el dorindu-şi să-i spună ceva care să o oprească să mai iasă să facă trotuarul. Dar spre deosebire de Bess, el ştia suficient încât să accepte că nu putea face nimic în privinţa asta.
- Poate că încep să înţeleg un pic de ce i s-a pus aşa pata pe tine. El îşi retrase braţul cu care bloca intrarea în lift, aşa că Rosalie urcă şi se întoarse din nou spre el. Să te porţi bine cu ea, Stanislaski. Merită asta.

Şi apoi uşile liftului se închiseră. Alex rămase studiindu-le gânditor, înainte de a se întoarce şi de a porni pe coridor ca să o caute pe Bess.
O găsi stând aplecată deasupra tastaturii şi mitraliind cuvinte pe monitorul calculatorului. Degetele i se mişcau ca fulgerul, însă ochii ei îi dădeau de înţeles că era cu mintea departe. „In Millbrook“, gândi el, zâmbind în sinea sa.
Stătea cu picioarele încrucişate sub ea pe scaun. Şi la cât de cocârjaţi ţinea umerii, se gândi că probabil muşchii ei vor protesta vehement când se va întoarce înapoi pe pământ, la realitate.
Purta fustă din nou. Una scurtă şi strâmtă din piele, de un albastru electric, care i se ridicase sus pe

coapse. Iar bluza roz aprins pe care o purta băgată în fustă ar fi trebuit să nu se potrivească deloc cu părul ei roşcat -, dar nu era deloc aşa. Bluza din mătase avea mânecile suflecate până la coate, şi la încheietura unei mâini purta vreo şase brăţări de aur, care zăngăneau în timp ce lucra. La degete îi străluceau mai multe inele şi din urechi nişte cercei rotunzi - „Ca de ţigancă", gândi el - care se întrevedeau prin părul ei ciufulit.
Il durea inima de iubirea pe care o simţea pentru ea. Iar vintrea lui... Oftă prelung şi chinuit. Pur şi simplu îşi dorea să o devoreze cu totul. Centimetru delicios după centimetru delicios.
Se întrebă, cu inima îndoită, ce naiba avea să se facă când Bess va dori să dispară din viaţa lui? Pentru că era sigur că se va ajunge la asta mai devreme sau mai târziu. In fond, aşa făcuse cu toţi cei de dinaintea lui. Ar fi putut s-o încuie undeva sau să o ia pe sus, să o răpească şi să o ducă într-un loc îndepărtat. Ar fi putut să o implore să rămână sau să o ameninţe, pentru că ştia deja că ar fi făcut orice era necesar ca să o păstreze în viaţa lui.
Ce naiba îl făcuse să creadă vreodată că va găsi intr-o zi o femeie drăguţă şi amabilă, cu gusturi simple şi cu un stil de viaţă liniştit? Pe cineva care va fi mulţumită doar

să stea acasă şi să-l aştepte în timp ce el lucra cu acelaşi program nebunesc? Pe cineva care să-şi dorească şi să îl ajute să crească o casă plină de copii, pe care şi-o dorea din tot sufletul?
Cu Bess nimic nu era niciodată simplu. Şi nimic nu era liniştit. Ea nu va fi niciodată mulţumită doar să stea acasă, ci l-ar fi bătut la cap fără încetare şi l-ar fi strâns cu uşa, până când îi vorbea despre cele mai

întunecate şi sumbre aspecte ale muncii lui, despre acele frânturi din viaţa sa pe care voia să le ţină ascunse undeva şi departe de toţi oamenii pe care îi iubea. Cât despre copii... ce să mai ştie? Nu ştia nici măcar cum să-i pună pe deget un inel şi s-o facă să-l păstreze acolo, darămite să îi ceară să îşi întemeieze o familie împreună.
Faptul că era îndrăgostit de ea până peste cap îl făcea neputincios şi neajutorat, îl transforma într-un prost şi scotea la iveală din el un soi de teamă pe care nu o simţise niciodată ca poliţist. Nu frica de viaţă. Ci frică pentru inima lui.
Aşa că nu putea face altceva decât să-şi urmeze propriul sfat şi să lase lucrurile aşa cum erau. Să trăiască zi după zi împreună cu ea, până când se obişnuia atât de mult cu el, încât să nu-şi mai dorească să plece.
Sub ochii lui, Bess se opri din scris, ridică o mână şi-şi frământă ceafa repede şi nerăbdătoare. Şi fusta i se ridică şi mai mult când îşi schimbă poziţia în scaun.
Fu nevoie de toată stăpânirea de sine pe care o putea aduna ca să nu-şi lingă buzele de poftă. Mai apăsă câteva taste în viteză, făcând calculatorul să bipăie. Şi o clipă mai târziu, începu să bâzâie şi imprimanta pe care o avea lângă ea.
Cu un zâmbet larg pe buze şi cu inima plină de iubire, Alex închise încet uşa biroului în spatele său. Şi apoi o încuie.
Ea sări ca arsă, când mâinile lui se aşezară pe umerii ei.
-Nu te-a învăţat nimeni niciodată cum se stă pe un scaun?

- Alexi, şopti ea, uşurată şi-şi lipi mâna pe inima care îi galopa în piept. M-ai speriat... Oooh! Scoase un

suspin lung şi sincer, când el începu să-i maseze umerii şi să facă durerile să dispară. E minunat...
-O să ai probleme cu spatele pe termen lung, dacă mai continui să stai aşa toată ziua, în fiecare zi.
- Păi plănuiam să stau la înmuiat intr-o baie fierbinte vreo două sau trei zile, zise ea şi se lăsă în mâinile lui.
- Unde e Lori?
-Nu se simţea prea grozav, răspunse Bess şi închise ochii, în timp ce imprimanta continua să bâzâie. I-am zis că o să plec şi eu. Dar apoi m-am furişat înapoi aici. Voiam să mai fac câteva modificări în scenariu pentru mâine. Ridică mâna şi o aşeză pe a lui, mângâindu-l încet cu degetele pe încheietură. Ai zis că s-ar putea să lucrezi până mai târziu.
- Mda, doar că a picat pista aia. O să ne mai străduim să dăm de urmă medalionului în formă de inimioară, dar asta e mai uşor în timpul programului.
- Să-i daţi de urmă?
-Să mergem pe la bijutieri, îi explică el, să vedem dacă putem afla când şi unde l-a cumpărat. Sunt cam slabe şansele, dar...
- Crezi că medalionul ăla are o semnificaţie personală pentru el?
- Cum ar fi că o femeie i-a frânt inima, aşa că acum îl oferă femeilor ca simbol, înainte de a le ucide? Mârâi încet în timp ce continua să îi maseze muşchii. E o va-riantă un pic prea evidentă ca să o respingem înainte s-o verificăm. Profilul psihologic sugerează că ar avea probleme din punct de vedere sexual la nivel normal, aşa că plăteşte femeile pentru sex. Le doreşte şi se de-testă pe sine din cauza asta, la fel de mult cum le urăşte pe ele pentru că sunt aşa disponibile. Faptul că trece printr-un scurt ritual de curtare sugerează că... Dar se opri din vorbit, când ea se

întinse după un carneţel. Ia stai un pic, McNee, zise şi o strânse de umeri. Nu ştiu

cum naiba reuşeşti. Intr-o clipă mă gândesc cum să te dezbrac mai repede de hainele alea şi în următoarea mă faci să vorbesc despre un caz. O sărută uşor pe creştetul capului. Dar fără notiţe.
Bess îşi retrase degetele de pe carneţel, cu o reticenţă vizibilă.
- îmi place să te ascult vorbind despre munca ta. Şi vreau să poţi să vorbeşti cu mine despre orice.
- Păi se pare că asta fac deja, nu vezi? Iţi spun chiar şi despre lucrurile pe care nu aş vrea să le auzi. Am o problemă cu tine, Bess. Nu mă laşi deloc să te ascund în colţişorul acela fericit şi sigur unde aş vrea să fii.

Doar crezi că acolo vrei să fiu. Zâmbind, îi trase mâna mai în faţă ca să io poată săruta. Dar îţi place de mine exact aici unde sunt. îi întoarse apoi mâna şi-i sărută palma. Şi o să rămân aici, în caz că aveai vreo îndoială.
îi simţi degetele încordându-se şi apoi relaxându-se din nou, când le aşează şi le răsfiră pe obrazul ei.
- Te-am privit un pic în timp ce lucrai.
O traversă imediat un val de exaltare când auzi acele cuvinte şi înţelese dorinţa nestăvilită care se ascundea sub ele.
- Serios?
- Mda. Şi mă gândeam... Mâinile lui alunecară uşor în jos pe sânii ei, cuprinzându-i şi testându-le greutatea. Visam cu ochii deschişi...
Bess îşi lăsă capul pe spate şi simţi cum i se accelerea- 1 ză respiraţia.
- Da? La ce anume?

- La tot ce mi-ar plăcea să-ţi fac. îi cuprinse sfârcurile prin straturile de mătase şi i le strânse uşor între degete.
La ce mi-ar plăcea să fac cu tine...
Bess încercă să-şi schimbe poziţia în scaun, ca să se întoarcă spre el, dar el mări presiunea şi o ţinu în loc. Ochii ei ameţiţi se concentrată la monitor. încă mai

putea vedea o umbră a imaginii ei acolo. Şi a mâinilor lui, care se mişcau, alunecau, o mângâiau.
Şi ceea ce se vedea - dar şi ce simţea - era incredibil de erotic. Cu gura uscată, îi privi degetele descheindu-i nasturii bluzei şi văzu umbra întunecată a părului când se aplecă şi o sărută pasional pe gât. Ridică o mână moale şi-şi încolăci braţul în jurul gâtului său, înclinând în acelaşi timp capul şi mai mult, ca să-i ofere acces.
- Pot să închid aici în treizeci de secunde.
Dar el o muşcă uşor şi senzual, chiar de deasupra claviculei şi îi şopti:
- N-o să mai ai timp să închizi nimic.
Ea râse tremurător şi ridică şi celălalt braţ, ca să-l cuprindă într-o îmbrăţişare inversă.
- Mă refeream la calculator...
Alex se gândi că probabil ar fi izbucnit în râs din cauza jocului de cuvinte - asta dacă ar fi mai putut respira.
- Ştiu la ce te referi...
- Dar eu...
O mână se strecură pe sub fusta ei - pasional şi neaşteptat. Şi înainte să aibă timp să reacţioneze în orice fel din cauza şocului, o conducea deja fără cruţare spre culmile extazului.
- Te-am privit... Simţea că fiecare cuvânt pe care îl rostea îi ardea gâtul, în timp ce o simţea pulsând în

palma lui. Te-am dorit... Pe jumătate înnebunit, o îndreptă pe scaun şi-şi îngropă faţa în gâtul ei, în timp ce trupul ei se cutremura violent sub atingerile lui. Ţii minte când te-am găsit aici prima oară?
-Ce? In clipa aceasta nu-şi mai putea aminti nici propriul nume. Nu mai ştia nimic altceva cu excepţia acestei dorinţe nebune care creştea în ea, ridicând-o spre culmi înnebunitoare. Alexi, te rog... Vino acasă cu mine. Am nevoie să...
De data asta ţipă când se revărsă prin ea violent al treilea val de extaz.
-Te-am dorit şi atunci...

Cu o singură mişcare scurtă şi violentă, răsuci scaunul spre el şi o trase în picioare. Trupul ei deja moleşit se topi cu totul văzând expresia de pe chipul lui.
- Lasă-mă să-ţi arăt exact ce mi-am dorit...
Acesta nu mai era amantul tandru şi răbdător de cu o noapte înainte. Omul acesta - cu ochii lui sălbatici şi mâini dure, care puteau învineţi - nu avea să o mai cui-bărească în braţele lui, ca să-i şoptească vorbe de amor exotice. Indiferent dacă era pregătită sau nu, îi arăta la-tura aceea a lui întunecată şi nestăvilită, pe care o ţinea mereu sub control conştient.
Şi în clipa în care se uită la ea cu ochi fierbinţi şi intenşi, Bess înţelese că exaltarea se putea transforma cu uşurinţă în ceva primitiv, atunci când ascundea şi o urmă cât de mică de teamă.
încleştă pumnul în părul ei şi o lipi de trupul lui. Era tare ca o stâncă şi vibra din interior, aproape ca un vulcan care stătea să explodeze. Şi pentru o clipă, nu mai există nimic altceva cu excepţia forţei şi furiei inevitabilului.
Gura lui o ardea pe a ei şi limba lui se aventura adânc, în timp ce mâna lui liberă trăgea să-i desfacă

fermoarul fustei. îşi dorea carnea ei, îi era poftă de ea. De mătasea aceea înfierbântată, de curbele ispititoare ale trupului ei şi de fiecare muşchi încordat la maximum. Timpul şi locul se topeau într-un vârtej al simţurilor. Nu mai exista decât aici. Şi acum. Şi numai ea.
Bess simţi fiori de teamă pe şira spinării. Nu ştiuse niciodată cum era să fie dorită aşa. Era ceva uriaş, ceva ce o mistuia ca un uragan violent şi grandios. înainte îi oferise deja mai mult decât ar fi putut visa vreodată. Şi acum părea hotărât să-i ofere mai mult decât îndrăznise vreodată să viseze.
Bâzâitul practic al imprimantei se opri lângă ei şi rămase doar un zumzăit surd. Sunetul acela încet de aşteptare era înghiţit cu totul de bubuitul asurzitor al propriei inimi. Iar luminile strălucitoare de deasupra

capului părură să pălească instantaneu, când o prinse de şolduri şi o lipi tare de el.
-Faci să se dea un război în mine, murmură el, în timp ce dinţii lui îi zgâriau senzual pielea gâtului. Un război fără sfârşit şi fără vreo şansă de pace. Spune-mi numele... Vreau să te aud cum îmi strigi numele...
- Alexi....
Apoi gura lui o cuceri din nou pe a ei şi o simţi şoptindu-i numele fierbinte pe buze.
- Ia-mă! Ia-mă acum!
Dorinţa aceea sălbatică şi nestăvilită o inundă mistuitoare, făcându-i gura să tremure şi mâinile să-l caute frenetic. Zeci de explozii mici izbucneau în interiorul ei, unindu-se într-un tumult primordial şi nesupus, care o tortura, o învineţea şi o hipnotiza. Şi Bess aproape că plângea de durere şi de plăcere, în timp ce se lupta să-i dea jos hainele.
Tremura pentru el. Nu se putea opri din tremurat. Forţa şi tensiunea care se clădeau în interiorul ei erau

de nesuportat. Şi fierbinţeala aceea, explozia de căldură care o învăluia ca un soare, îi făcea pielea să asude şi mintea să i se învârtă şi să se înceţoşeze. Desfătându-se cu senzaţia aceea glorioasă, îşi lipi gura dornică de umărul lui gol, savurând gustul cărnii lui înfierbântate. Mâinile acelea dure şi convingătoare o zoreau să se înfrupte din el cu dinţii şi cu unghiile. II auzi şuierând lângă urechea ei, când mâna ei nerăbdătoare călători în jos ca să-i cuprindă mădularul.

Lui Alex i se învârteau prin minte mii şi mii de fraze confuze şi amestecate. Le auzea rostogolindu-i-se de pe buze şi risipindu-se în aer, în timp ce se lupta să-şi tragă răsuflarea. înjură gâfâind, o apucă de umeri şi o dezlipi de el.

Era roşie ca racul şi ochii îi străluceau. îi însemnase pielea aceea ca fildeşul. Putea vedea locurile în care degetele lui îi apăsaseră carnea şi unde obrajii săi aspriţi de barbă îi iritaseră pielea sensibilă. Dar acea parte

din el care în alte condiţii ar fi fost şocată de lipsa lui de grijă era lăsată în umbră de dorinţa lui întunecată şi disperată de a cuceri. De a consuma. De a se uni cu ea.

Şi acum vedea toate astea ca pe nişte însemnări. Ca pe nişte semne că îi aparţinea lui. Că era a lui şi numai a lui.

Alex smuci din cap şi-şi dădu părul de pe faţă. Felul în care se unduia şi se aranja de la sine îi provocă lui Bess un nou nod de arsură pe gât. Gol şi cu muşchii încordaţi de parcă s-ar fi pregătit de luptă, arăta atât de magnific, încât aproape că o orbea.

Se uită la ea, şi zâmbetul care aproape că i se formase pe chip încremeni într-o expresie de uimire.

-Nimeni nu te face să te simţi aşa în afară de mine. Avea accentul mult mai pronunţat, iar sunetul vo-cii lui înverşunate şi pasionale îi trimitea fiori pe pie-lea febrilă. Şi nu putu face altceva decât să clatine din cap uşor.
-Nimeni nu te atinge aşa ca mine. îşi luă apoi mâinile de pe umerii ei şi o apucă strâns de furou. Nimeni n-o să te mai aibă vreodată, în afară de mine.
-Alexi...
Dar el clătină din cap, ferm. Ii putea simţi inima bă-tând tare sub mâinile lui şi îşi dădea seama că gâfâia.
- înţelege ce-ţi spun. Eşti a mea acum.
Bess făcu ochii mari de şoc, când îi rupse în două furoul cu mâinile goale.
- Eşti a mea toată!
O împinse pe masă, privind cum se juca expresia aceea de exaltare uluită pe chipul ei. Da, îşi dorea să o excite. îşi dorea să o şocheze. Să o tulbure.
Degetele lui se înfipseră în şoldurile ei şi o ridică brutal. Era încordat, pregătit şi tensionat ca un arc care stătea să pocnească.
-Ţine-te de mine, îi ceru el, dar mâinile ei moi alunecară de pe braţele lui pline de sudoare. Expiră puternic

şi îşi înfipse degetele în carnea ei moale şi înfierbântată. Ţine-te!
Ea îi întâlni ochii şi simţi cum se revărsa prin ea valul sălbatic al puterii. Se lăsă invadată de el prin toţi porii, îl apucă de păr şi-şi încolăci strâns picioarele în jurul lui. Iar când o pătrunse, trupul ei se arcui pe spate din instinct, absorbind acea primă explozie de fierbinţeală. Se simţea de parcă era mistuită pe interior de un incendiu devastator.

Mai întâi simţi suprafaţa rece şi lucioasă a mesei lipindu-se de spatele ei şi apoi simţi greutatea corpului său. Avidă pentru mai mult, Bess se strânse şi mai mult în jurul lui, preluându-i ritmul rapid şi frenetic şi tră- gându-i gura pe a ei, ca să poată reproduce intimitatea aceea şi cu limbile lor.
Alex se simţea complet pierdut. Nu mai exista decât ea acum. Şi dorinţa aceea copleşitoare de a o poseda cu totul. Şi dorinţa iraţională de a fi posedat de ea. I se în-vârteau prin minte tot felul de imagini, toate întunecate şi periculoase, până când avea senzaţia că va înnebuni cu totul.
Şi apoi chiar înnebuni.
Intr-o frenezie de mişcări, o trase şi mai sus pe masă, strivind sub ei hârtii, dărâmând ceşti goale şi împrăştiind creioane. Şi nu-şi putea dezlipi ochii de la chipul ei, de la felul în care i se întunecau şi tulburau, precum o ceaţă densă care cucerea muşchi de copac verde viu, de la felul în care îi tremurau buzele cu fiecare respiraţie întretăiată. Şi putea vedea cum i se îmbujora pielea pe tot corpul, precum un trandafir care se contura pe sub sticlă. O pătrundea tare şi repede, învestit cu o putere aproape supraomenească de furia sentimentelor care îşi strângeau degetele ascuţite şi ameninţătoare precum nişte pumnale în jurul gâtului său.
Prea mult! gândea ea, frenetic. Şi totuşi nu era niciodată suficient. Luminile reci şi aspre de deasupra capului său se răsfrângeau în curcubeie care o orbeau
şi o făceau să clipească. Părea să se arcuiască în jurul capului său, dar asta nu o trimitea cu gândul la aure de îngeri. Pentru că ochii lui erau extrem de întunecaţi, săi- batici şi intenşi. Şi chiar dacă simţea

că abia îşi mai putea ţine ochii deschişi, tot refuza să închidă pleoapele.
Oh, Doamne, Dumnezeule! Era o încântare de nedescris să-l privească dorind-o atât de mult! Să îl privească posedând-o aşa.
Nu putea înţelege cuvintele pe care le şoptea, iar şi iar, şi iar. Dar înţelegea ce se ascundea sub cuvintele acelea. Se sfâşiau unul pe altul şi nu se puteau opri. Animalul sălbatic preluase controlul şi avea gheare ascuţite ca nişte diamante şi dinţi tăioşi.
Şi nu mai exista nimic în afara gâfâielilor amestecate, plesnetul cărnii fierbinţi pe carne febrilă şi mirosul de sex disperat şi pasional.
îi simţea trupul atât de rigid şi încordat, îi simţea muşchii tensionaţi din braţe transformându-se în stâncă sub atingerea ei. Ii mârâi apoi numele şi ochii îi deveni- ră la fel de tăioşi precum nişte pumnale criminale. Iar când se revărsă în ea, Bess scoase un ţipăt de triumf şi apoi altul de uimire, când o smuci împreună cu el spre culmi nebănuite ale extazului.
Şi apoi forţa animalică primordială care se dezlănţuise în el ca un uragan se stinse la fel de repede precum un fulger care spinteca cerul nopţii şi se prăbuşi pe ea, gâfâind, cu toată greutatea corpului său. Străduindu-se să îşi recapete răsuflarea, se jucă prin părul ei, inspi- rându-i mirosul şi parfumul de mosc pe care îl creaseră împreună. Şi se pomeni dintr-odată că nu îşi mai putea găsi centrul, nu mai putea găsi concentrarea aceea, care era absolut vitală pentru supravieţuire. Şi înţelese că nu mai putea supravieţui fără ea.
Doamne, Dumnezeule! O putea simţi vibrând încă sub el şi cutremurându-se de la urmările unui orgasm violent şi glorios. Şi putea vedea lacrimi amestecate cu stropii de sudoare pe faţa ei.
Pasiunea lui Alexi

Fiecare respiraţie încă îi mai ardea plămânii, dar se ridică pe coate şi clătină din cap, încercând să-şi limpe-zească ochii şi mintea. Când se mişcă, Bess scoase un sunet mic şi gutural, care îl excita şi îl îngrozea în acelaşi timp. încercând să regăsească tandreţea care îi venise mereu atât de uşor, le schimbă poziţiile şi începu să-i mângâie părul, umerii şi spatele.
începu să murmure scuze şi o cuibări la pieptul său ca pe un copil.
- Iartă-mă, milaya. Iartă-mă dacă te-am rănit... Doamne! sigur te-am rănit. Nu plânge...
-Nu plâng, şopti ea.
Dar desigur că plângea. Alex îi putea simţi lacrimile curgându-i de pe obraji chiar şi în timp ce îl săruta iubi-toare pe faţă şi pe gât.
- Doar spune-mi că mă iubeşti. Te rog spune-mi că mă iubeşti, şopti ea, gâtuit.
- Te iubesc! Ssst! murmură el şi-i acoperi tandru gura cu a lui. Ştii că te iubesc.
- Te iubesc, zise ea, continuând să-i împrăştie sărutările acelea mici, umede şi tremurătoare pe obraji şi pe maxilar. Trebuie să mă crezi că te iubesc.
Alex simţi cum i se strânse stomacul, ca şi când un pumn de foc i-ar fi adunat laolaltă măruntaiele, dar îi păstră mâinile blânde.
- Doar lăsă-mă să te ţin în braţe...
Bess izbucni din nou în lacrimi şi îşi îngropă faţa în umărul lui.
- Şi nici măcar acum nu mă crezi! Alexi, ce pot să fac mai mult?
- Te cred. Dar amândoi ştiau că îi spunea asta numai ca să o aline. Tu îmi aparţii. Şi asta chiar cred.

-Eşti tot ce îmi doresc, murmură ea, relaxându-se la pieptul lui, mulţumită să ştie că măcar asta avea să accepte.
- Gata cu lacrimile?
-Gata.

Alex îi ridică bărbia şi îi cercetă chipul.
- Cât de mult te-am rănit?
- Cred că abia peste câteva zile o să simt rezultatele, zise ea şi afişă un zâmbet mic. Eu cât de mult te-am rănit?
El miji ochii şi zâmbetul ei se mări.
-Adică nu eşti... supărată?
- De ce să fiu supărată?
- M-am purtat ca un animal. Ii dădu părul la o parte de pe faţă cu o mână care încă nu se oprise din tremu- rat. Te-am luat pe masă, ca un nebun.
- Ştiu. După un oftat prelung şi mulţumit, îşi alune-că leneşă trupul peste al lui. Şi a fost absolut fantastic.
- Da? Vinovăţia pe care o simţea începea să se transforme în mândrie. Chiar ţi-a plăcut?
După ce fusese sedusă şi devorată atât de deplin, nu îi mai era dificil să îi gâdile orgoliul.
-A fost ca şi când am fost sedusă de un barbar. Nici măcar nu mai înţelegeam ce spui. A fost de-a dreptul palpitant, zise ea şi-l sărută pe un obraz. înspăimântător, adăugă şi-l sărută şi pe celălalt. Şi a fost şi cea mai erotică experienţă pe care am trăit-o în viaţa mea.
- Dar plângeai...
-Oh, Alexi... şopti ea şi-i cuprinse obrazul în palmă. Nu doar că m-ai supus, m-ai copleşit cu forţa ta. Nimeni nu m-a mai făcut vreodată să mă simt atât de dorită, atât de irezistibilă.

-Nu pot să-ţi rezist, dar îmi pare rău dacă ţi-am lăsat vânătăi.
-Nu mă deranjează... în circumstanţele astea, zise Bess şi mai oftă o dată satisfăcută, după care se uită în jur prin cameră. însă nu ştiu cum o să mai pot să mai lucrez vreodată aici.
Şi acum Alex rânjea, răutăcios.
- Poate că o să te inspire.
-Mda, există întotdeauna şi varianta asta. îşi schim-bă poziţia ca să îi încalece şoldurile şi să-i poată privi ochii somnoroşi, care îi trecură cu admiraţie peste sâni

şi înapoi. Posibilităţi infinite, gândi ea. Da, cu siguranţă erau posibilităţi infinite acolo. Fiind poliţist, presupun că ai trecut prin antrenamente fizice cumplite.
Şi lui îi trecuseră prin minte toate posibilităţile ace-lea, desigur.
- Absolut!
-Şi probabil ai puteri de recuperare incredibile...
El ridică dintr-o sprânceană.
-In circumstanţele potrivite, da....
- Foarte bine.
Şi ca să se asigure apoi că le crea, îşi trecu mâinile peste pieptul lui încă strălucitor de sudoare.
El râse scurt şi o prinse de încheieturi.
- McNee, n-ai prefera să reluăm chestia asta în pat?
Ca răspuns, Bess se aplecă în faţă, lăsându-şi buzele să plutească la un centimetru deasupra a lor lui. Şi apoi vârful limbii ei îi contură forma gurii, se cufundă tachi- natoare în căldura gurii lui şi apoi se retrase. înclină uşor capul întro parte şi îi degustă buzele cu

tandreţe. Şi apoi adânci sărutul, dureros şi chinuitor de mult.
-Asta îţi oferă un indiciu despre răspunsul meu, domnule detectiv?
capitolul 11
- Nu-mi vine să cred că vrei să-ţi petreci cea mai bună parte a unei dimineţi de sâmbătă într-o sală de sport care pute a transpiraţie.
Alex trăgea de timp, chiar dacă în acelaşi timp o conducea pe Bess pe scara de metal care ducea spre sala lui Rocky.
- Păi e sala ta de sport care pute a transpiraţie, zise Bess şi îl sărută.
Cugetă că ultimele câteva zile fuseseră aproape ca un fel de lună de miere. Exceptând desigur orele în care fuseseră amândoi la serviciu. Dar profitaseră la maximum de timpul pe care îl avuseseră împreună, stând cuibăriţi pe canapeaua din apartamentul ei, gătind acasă la el sau răvăşind patul - în ambele apartamente.
Chiar începea să spere că o credea şi el în sfârşit că îl iubea. Şi odată ce era sigură de asta, îşi dorea să facă împreună pasul următorul. Acel pas care va duce la o lună de miere în toată regula, cu toate beneficiile şi avantajele aferentele.
- M-ai luat de la sală ieri, sublinie ea atunci.
- Aia nu era sală, rosti el cu o mică urmă de dispreţ masculin în voce. Era un loc unde să faci nişte exerciţii. Lumini extravagante şi muzică pe fundal. Ca să nu mai zic de toate oglinzile alea...
-Măcar acolo pot să văd dacă începe să mi lase fundul.
El o bătu pe umăr cu afecţiune şi zise:
- Lasă că te anunţ eu.
- Şi o să mori, dacă o faci, spuse ea repede şi intră pe uşile de sticlă opacă.
Pasiunea lui Alexi

Ii veniră în minte toate filmele proaste despre box pe care le văzuse vreodată. In sala aceea imensă răsunau mârâituri, palme şi pumni. Şi mirosea a mucegai, a transpiraţie şi a... dar după ce mai adulmecă o dată scurt, decise că nu voia să ştie şi a ce altceva mai mirosea. Tavanul şi pereţii erau plini de ţevi expuse, iar podeaua din lemn masiv arăta de parcă fusese înţepată cu ţepuşe. Ringul de box amenajat într-un colţ era deja ocupat de doi combatanţi - doi bărbaţi îmbrăcaţi în pantaloni scurţi, care păreau să danseze şi în acelaşi timp să încerce să-şi dea pumni în faţă. Intr-un punct strategic era agăţat un trio de saci de box de diferite dimensiuni. Iar în clipa aceea, un bărbat pe jumătate dezbrăcat - cu un corp care arăta ca un ca-mion de ciment - snopea în bătaie unul dintre saci.
Şi erau folosite şi greutăţile. Privea tendoane cum se întindeau şi muşchi cum se încordau.
Aici nu îşi făcea nimeni griji pentru oglinzi sau pen-tru lumini. Şi nici nu vedea nicăieri vreo urmă a echi-pamentelor sau a aparatelor de sport sofisticate cu care era obişnuită. Totul era la un nivel rudimentar şi brut - genuflexiune, transpiraţie şi lovitură de pumn. Şi vă-zând toate astea, se îndoia sincer că ar fi existat şi vreun bar de sucuri prin apropiere.
jTi-a ajuns? o întrebă Alex.
In mod evident, îl amuza gândul ca ea să se dezbrace în costumul ei mulat de corp şi să dea o tură în ring cu băieţii.
Bess strâmbă din nas şi răspunse rânjetului lui cu o privire rece.
-Nici măcar n-am început.
Veni rândul lui să rămână cu gura căscată de uimire când ea îşi dădu jos tricoul. Pentru că dedesubt purta un fel de bustieră de sport, scurtă şi mulată, cu un

model de linii în zigzag, colorată în verde şi mov. Iar când Bess îşi scoase apoi şi pantalonii scurţi largi de stradă,

el îi împinse înapoi tricoul de stradă şifonat pe care îl aruncase deoparte.
-Haide, Bess, îmbracă-te. Doamne, Dumnezeule!
Partea de jos a costumului ei de sport era şi mai şi. Peste nişte colaţi extrem de mulaţi, purta o fâşie minusculă de spandex care acoperea un pic mai mult decât un chilot tanga. Nu poţi să porţi hainele astea aici.
- E cumva ilegal? întrebă ea.
Apoi se aplecă să-şi îndese hainele de stradă în geanta de sport şi auzi bubuitura puternică şi greoaie a unor greutăţi scăpate pe podea. Rămase în poziţia în care se afla, întoarse capul şi îi zâmbi omului cu ochii aproape ieşiţi din orbite, care se holba la ea.
începură imediat să răsune fluierături şi şuierături aprobatoare, care creşteau în intensitate, umplând spa-ţiul dintre pereţii de beton. Alex se temea că avea să izbucnească o revoltă din clipă în clipă - de fapt, una pe care existau toate şansele să o stârnească el însuşi.
- Pune ceva pe tine, la naiba, înainte să trebuiască să omor pe cineva.
- Par inofensivi. Se îndreptă din nou de spate şi ridică mâinile ca să-şi lege buclele scurte de la ceafă într-o codiţă scurtă şi ciufulită. în orice caz, am venit aici ca să fac exerciţii, spuse şi apoi flexă un muşchi, afişând un rânjet provocator. Tu ce greutate poţi să ridici?
-McNee, să nu îndrăzneşti să...

Dar se opri şi înjură, când ea traversă sala ca să se ducă să vorbească cu un individ care ridica greutăţi. Şi omul acela de nouăzeci de kilograme de muşchi începu imediat să bălmăjească precum un adolescent emoţio-nat. Alex nu avu de ales decât să scoată un mârâit de avertizare, aproape la fel ca un câine de pază care zărea o haită de lupi flămânzi. Şi se duse după ea.
Doar că lui Bess îi reuşi desigur. Ar fi trebuit să ştie că va fi aşa. Bărbaţii din sală începuseră salivând după ea, apoi izbucniseră în hohote de râs şi în cele din urmă ajunseră să concureze între ei pentru onoarea de a-i arăta

modalitatea corectă de a executa exerciţii de fandare şi ridicare, de a face tracţiuni la bară şi de a ridica greutăţi cu picioarele.
Şi înainte să treacă o oră, i se arătaseră deja poze cu neveste şi cu copii, ascultase poveşti de suferinţă în amor după iubite mofturoase şi nimeni nu se mai holba la ea - decât de la o distanţă discretă.
- Eşti sigură că vrei să faci asta? o întrebă încă o dată Alex, bătând din palmele înmănuşate.
-Absolut! răspunse ea, zâmbind, în timp ce însuşi Rocky îi lega mănuşile de box. N-aş putea să plec de aici fără să nu încerc o tură în ring.
-Ai grijă la lovitura lui de stânga, are un croşeu bun, o sfătui Rocky. Puştiul chiar putea să fie un competitor serios pentru centura de campion, dacă nu ar fi vrut să se facă poliţist.
Dar Bess îi făcu cu ochiul şi zise:
-Şi eu mă mişc repede pe picioare. Nici măcar no să mă atingă.
Doi dintre noii ei admiratori îi ţinură deschise frânghiile de împrejmuire, ca ea să poată urca în ring.

Savu-rând senzaţia aceea, Bess îşi aranjă casca căptuşită.
-N-ar trebui să purtăm şi aparate de-ala amuzante pentru dinţi?
- Să ce...?! Ah! Te referi la apărătoare de dinţi?
Nu se putu abţine, aşa că se aplecă şi o sărută, pe un fundal sonor de urale. No să te lovesc, iubito, zise el şi îşi atinse mănuşile de ale ei, intr-un gest sportiv prietenesc. Bine, hai, ridică mâinile. Iar când ea se conformă, ridicându-le spre tavan, el dădu ochii peste cap. Nu te arestez, McNee. Ii ajustă apoi răbdător poziţia mâinilor, până când i le aşează în poziţia corectă de apărare. Aşa te aperi, da? Ţine stânga sus. Ţine-o la frunte. Dacă încerc să te lovesc aşa, zise Alex şi dădu o lovitură directă cu încetinitorul spre maxilarul ei, blochezi şi loveşti înapoi. Da, aşa.
-Şi simulez o lovitură cu stânga, zise ea, făcând întocmai.

- Dacă vrei, da. Doamne, Dumnezeule! Era absolut adorabilă! Şi acum încearcă să mă loveşti aici, zise el şi se bătu uşor pe bărbie. Haide, nu trebuie să-ţi iasă din prima. încearcă. Ea dădu temătoare o lovitură şi el clătină din cap. Nu, nu, loveşti ca o fată. Lasă-ţi toată greutatea corpului în lovitură. Prefă-te că sunt Dawn Gallagher.
Ochii ei se lumină imediat şi mai dădu o lovitură cu toată puterea, dar el o blocă repede şi eficient.
- Hei, asta chiar a fost bună! Impresionată de propria reuşită, ea mai dădu încă o lovitură. Şi trebuie să dansez aşa prin ring, nu? Să te zăpăcesc cu graţia mea şi cu jocul de picioare.
Execută un dans scurt de picioare, care îi făcu pe spectatori să aplaude şi pe Alex să rânjească la ea.
- Ai stilul tău, da, hai să lucrăm pe el.

Alex chiar se distra pe cinste, arătându-i mişcările. Şi cu siguranţă nu strica deloc ca o femeie care locuia intr-un oraş ca acesta să ştie să se apere cu ceva mai mult decât cu un pistol plin cu soluţie de amoniac.

- E distractiv, zise ea şi îşi feri capul aşa cum îi arătase, după care încercă două lovituri scurte cu stânga.

-Mai e mereu loc pentru cineva nou la categoria pană, îi strigă Rocky. Haide, Bess! Gardă şi lovitură la corp!

Chicotind, ea ţinti trunchiul lui Alex şi se feri de lovitura lui uşoară, care zbura spre bărbia ei.

-Arăţi adorabil în pantaloni scurţi, îi şopti ea.

- Nu încerca să-mi distragi atenţia.

- Păi ce vrei, dacă aşa e? zise Bess, dansând în jurul lui iar şi iar.

El se întoarse spre ea râzând.

- Bine, asta ar trebui să...

Dar încheie fraza cu un mârâit, când pumnul ei înmănuşat se lipi cu maxilarul lui şi-l doborî în fund.

- Oh, Doamne! Bess se lăsă imediat pe vine, plesnin- du-l pe faţă uşor cu mănuşile, în timp ce încerca să-l mângâie. Oh, Alexi, îmi pare rău. Te-am lovit?

El mişcă maxilarul de mai multe ori, aruncându-i o privire întunecată.

-Bună dreaptă, murmură el, când ceilalţi bărbaţi urcară în ring printre frânghii şi-i ridicară în aer braţele lui Bess, ca unei campioane.

- Să ştii că îmi pare foarte rău, repetă Bess, în timp ce coborau scările de metal. Dar în acelaşi timp atingea cu bucurie insigna uzată de metal pe care Rocky io prinsese ceremonios de tricou. Tu ai zis să nu dau cu fricã.

- Ştiu ce-am zis, mârâi Alex, gândindu-se că era norocos dacă nu căpăta o vânătaie. Şi cum naiba ar fi putut so explice apoi? Ai reuşit să mă atingi doar pentru că terminasem şi nu mai eram atent.
Bess îşi trecu limba peste dinţi şi ieşi.
- Ihâm.
- Nu face pe deşteaptă cu mine, McNee. O prinse în braţe şi o răsuci. Altfel o să cer revanşa.
îndrăgostită până peste cap, Bess îşi aruncă braţele în jurul gâtului său.
- Oricând!
-A, da? Păi atunci ce zici să... Dar se opri din vorbit şi se încruntă, când începu să îi sune pagerul. Scuze.
- E în regulă, zise ea şi doar oftă scurt, în timp ce el căută un telefon şi sună să vadă care era urgenţa. Stând lângă el, urmărindu-i expresia şi ascultându-i afirmaţiile scurte şi tăioase, realiză repede că planurile lor de a merge la un picnic în parc şi la nişte cumpără-turi tocmai se duceau pe apa sâmbetei.
- Ţi-ai luat faţa de poliţist, zise ea, după ce el închise. Trebuie să te duci la treabă?
-Da, răspunse el, fără să-i spună că găsiseră o altă victimă a criminalului. în fond era suficient de rău că strica toate planurile pe care şi le făcuseră pentru ziua aceea. Probabil o să dureze ceva. îmi pare foarte rău, Bess.

-Ascultă, zise ea şi îi cuprinse faţa în palme. înţeleg perfect. Face parte din tine.
El îi aduse mâinile la buzele lui.
- Eu... Dar nu îi spuse că o iubea, pentru că ştia că ar fi repetat şi ea cuvintele, şi asta nu-i dădea pace. Chiar apreciez asta, continuă în loc. Şi promit să mă revanşez faţă de tine.

- Ce-ar fi să mă duc şi eu să termin ce mai am de făcut şi apoi să mă opresc pe la magazin să iau ceva să gătesc cina în seara asta? O să pregătesc ceva care nu o să se strice dacă trebuie reîncălzit de mai multe ori, da?
Deşi gândurile lui deja se îndepărtau de la ea şi intrau pe făgaşul sumbru al muncii de poliţist pe care o urma să o întreprindă, reuşi să afişeze un zâmbet mic şi chinuit.
-O să găteşti tu...
-Să ştii că chiar mă pricep. Mă pricep! insistă ea şi se strâmbă nemulţumită, când el rânji. Alaltăseară am ars cartofii ăia numai pentru că îmi tot distrăgeai tu atenţia.
- Eh! Cred că măcar atât pot face pentru că am con-tramandat planurile de azi, nu? O sărută o dată scurt, după care încă o dată, prelung. încerc să te sun.
- Dacă poţi.
îi făcu cu mâna, după care rămase acolo privindu-1, în timp ce cobora în grabă la metrou. Râse scurt şi se întoarse şi-şi strânse braţele în jurul corpului, cu afecţi-une şi bucurie.
Se simţea exact ca o soţie de poliţist.
-Sper că nu te superi că am venit pe aici aşa, neanunţată.
- Sigur că nu, răspunse Rachel, uitându-se la pungile pline din mâinile lui Bess. Ai fost ocupată?
- Oricând mă pornesc cu cârdul, nu mă mai pot opri, zise şi lăsă pungile la uşa apartamentului. Arăţi minunat.

Cum poţi să arăţi aşa de bine la mai puţin de o săptămână după ce ai trecut prin chinurile facerii?

- Am gene bune. Bucuroasă în general şi mulţumită cu Bess în special, Rachel se întinse şi o sărută pe obraji. Vino şi ia loc.
-Mersi. Eu... ups! Băgă mâna într-una din pungile ei de cumpărături şi scoase o cutie de bomboane cu înveliş auriu. Era să uit. Pentru proaspăta mămică...
- Oh! şopti Rachel şi ochii ei căpătară imediat strălucirea specifică unei femei care se uita la omul ei iubit... sau la o cutie de bomboane de ciocolată de două kilograme. Cred că tocmai ai devenit cea mai bună prietenă a mea.
Chicotind, Bess băgă încă o dată mâna în pungi.
- Da, ştiu că oamenii tot vin pe la tine să aducă ca-douri pentru copil. Ii întinse apoi o cutie înfăşurată într-un ambalaj alb lucios cu desene cu bomboane roşii. Şi chiar n-am putut rezista acestei tradiţii, dar m-am gândit că meriţi şi un mic păcat numai pentru tine.
-Aşa e! zise Rachel şi aşează sub braţ cadoul pentru copil. E foarte drăguţ din partea ta, Bess. Dar nu era nevoie... tu şi Alex i-aţi cumpărat deja Brennei dragonul acela de pluş adorabil.
-Acela a fost din partea noastră. Asta e numai de la mine. E o chestie de fete. Am văzut rochiţa asta mică şi adorabilă de organdi alb cu volănaşe albe şi fundiţe roz şi pur şi simplu nu m-am putut abţine.
Şi în clipa aceea inima de proaspătă mămică a lui Rachel se topi imediat.
- Serios?
-Mă gândesc că probabil peste un an sau doi, o să vrea să înceapă să poarte bocanci de motor şi haine de piele, aşa că s-ar putea să fie singura ta şansă să te joci de-a o îmbrăca în prinţesă.
- Iţi jur că orice sex ar fi avut copilul, oricum nu aş fi luat decizii sexiste în privinţa îmbrăcămintei sau

a atitudinii, zise Rachel şi oftă deasupra cutiei. Organdi alb?

- Şi şase volănaşe. Le-am numărat eu.
- Abia aştept s-o îmbrac cu ea!

-AaH Avem companie, zise Mikhail, ieşind din dormitor cu Brenna cuibărită în braţele lui. Salutare, mătu- şică Bess. O sărută pe obraji şi apoi scurt pe buze.

-Ai zis că n-o să o trezeşti, zise Rachel, care deja se apleca spre fiica ei ca s-o sărute şi să gângurească.

- Păi n-am trezit-o. Nu chiar. Ce e asta? întrebă recunoscând cutia în ambalaj auriu şi pregătindu-se să se înfigă în ea.

-Ea mea! pufni imediat Rachel. Şi dacă mănânci mai mult de una, îţi rup degetele.

- A fost mereu lacomă, zise el, înfulecând o bomboană. Unde e Alexi?
- L-au chemat la treabă.

-Foarte bine. Atunci ai timp să-mi pozezi. O să te desenez.

-Acum? se miră Bess şi reacţionă specific feminin, aranjându-şi părul. Nu-s tocmai îmbrăcată adecvat pentru asta.

- Mă interesează faţa ta. în mod evident obişnuit să se simtă ca acasă acolo, deschise un sertar de la capătul măsuţei şi scotoci după un carneţel. Dar poate că-ţi fac şi corpul cu altă ocazie. E bun.

Bess izbucni în râs.

-Mersi.

- Ar fi mai bine să cooperezi, îi zise Rachel şi traversă camera să ia copilul de la fratele ei. Pentru că odată ce preia controlul artistul din el, oricum nu mai ai nici o şansă.

- Mă simt flatată, serios.
- Păi nu ai de ce, zise el, absent, scoţând un creion potrivit. Ai faţa cu care te-ai născut.
- Slavă Domnului că asta nu e adevărat în totalitate.

Şi afirmaţia aceea îi stârni imediat interesul.
- Ţi-ai făcut operaţii estetice?
- Nu. Doar că mi-am crescut-o cumva, ca să zic aşa.

-Nu acolo, îi spuse, înainte ca Bess să apuce să se aşeze. Acolo... mai în lumină, unde e mai aproape de fereastră. Rachel, când primesc şi eu băutura aia pe care mi-ai promis-o?

-Vine. Se opri din a se juca cu Brenna, cât să ridice capul. Ţie ce să-ţi aduc de băut, Bess?
- Orice rece... şi o şansă să o ţin în braţe pe micuţă.
- Cred că te pot ajuta cu amândouă, zise Rachel şi o aşează pe fiica ei în braţele lui Bess. Nu plânge aproape niciodată. Şi cred că e posibil să-i rămână ochii albaştri. Ca ai lui Zack.
- E superbă, spuse Bess şi aplecă uşor capul ca să sărute creştetul cu cârlionţi negri ai copilului şi să inspire mirosul nespus de dulce de bebeluş. La fel ca voi toţi.
- Du-te odată, îi ordonă Mikhail surorii sale. îmi stai în drum.

Rachel îi aruncă o insultă mică în ucraineană şi apoi se duse spre bucătărie.
- Poţi să vorbeşti, dacă vrei, îi zise Mikhail, gesticu-lând cu creionul şi începând să o schiţeze.
- Mda, e una dintre cele mai bune trăsături ale mele. Uitase deja să se simtă ruşinată de faptul că poza. Unde sunt Sydney şi Griff?

- Griff e răcit. Creionul aluneca pe hârtie cu mişcări rapide şi sigure. Sydney e acasă şi se agită în jurul lui, dar după aceea zice că eu mă agit şi mă trimite de acasă să mă ocup de treburi.
-Ceea ce face venind aici şi sâcâindu-mă pe mine, strigă Rachel.
- Este doar bucuroasă să mă vadă, zise Mikhail. Pentru că se simte sigură să stea numai cu Zack şi cu Nick, care nu fac altceva decât să se ocupe de proiectul „noul apartament1'.
-A, da, aşa e, vă mutaţi! zise Bess distrată şi se făcu comodă, cuibărindu-şi picioarele sub ea. Mi-a zis ceva Alexi....

- Da, ne trebuie un apartament mai mare. Şi desigur, trebuia să fie gata de-acum o lună, dar lucrurile nu merg niciodată conform planului. Şi nici nu-s gata la timp. In plus, o să-mi fie dor de ăsta, zise ea, venind înapoi în cameră cu o tavă cu băuturi reci. Şi să-l am pe Nick la dispoziţie. Dar mă gândesc că o să-i placă să aibă un apartament numai al lui.
Bess se întinse după băutura ei cu mâna liberă, legă-nând cu blândeţe bebeluşul pe celălalt braţ.
- Bănuiesc că i-ai picat cu tronc... cam la fel cum se întâmplă acum cu Freddie şi cu el.
O clipă, Rachel rămase tăcută, uitându-se la ea cu ochii mari. Şi apoi îşi trase răsuflarea şi izbucni în râs.
- A zis Alexi că observi lucruri.
- Face parte din meseria mea.
Rachel nu se considera nici ea complet nepricepută când venea vorba de a citi oameni.
- OK... şi mai exact ţie cât de tare ţi-a picat cu tronc Alexi?
- Cel mai tare, răspunse Bess zâmbind şi-şi atinse uşor obrazul de cel micuţ al Brennei. El mă crede

aeriană şi capricioasă. Şi superficială. Dar nu sunt. Nu cu el.
- De ce ar crede asta?
-Am o listă variată de „antecedente". Dar e altceva cu el.
Când Bess se aplecă să-i şoptească ceva micuţei, Rachel se uită spre fratele ei. Şi îşi transmiseră multe lucruri, fără să scoată un singur cuvânt.
- Mă face să invidiez un pic oamenii aşa cum e sora ta, Natasha, continuă Bess. Trei copii minunaţi, un soţ care după ani de zile încă se mai uită la ea ca şi când nu-i vine să creadă că e a lui. O slujbă pe care o iubeşte. Invidiez un pic toate astea.
-Ţi-ai dori o familie?
- N-am avut niciodată una.

Rachel ştia că de vină era avocata din ea, dar nu se putea abţine să nu meargă mai departe cu acel interogatoriu.
- Te deranjează că e poliţist?
-Dacă mă deranjează? repetă Bess, ridicând din sprâncene, surprinsă. Nu. A, sau te referi dacă o să-mi fac griji? Da, cred că o să-mi fac. Dar nu e ceva ce aş pu-tea schimba... şi nici ceva ce să vreau să schimb. Iubesc cine este el.
-Te întristează, zise Mikhail în şoaptă.
- Nu. Negarea lui Bess veni suficient de repede să trezească bebeluşul care moţăia. O alină instinctiv şi clătină din cap. Sigur că nu.
- Am zis doar ce am citit în ochii tăi.
Bess se gândi că era cu totul firesc să observe asta şi simţi cum se îmbujorează.
- Problema e că ştiu că nu are încredere în mine, în sentimentele mele. Sau, mă rog, cred că mai degrabă în durabilitatea lor. Nu e vina lui.

-A fost mereu genul care să despice firul în patru, zise Mikhail, şi în vocea lui se citea un pic de dezgust fratern. Nu a fost niciodată genul care să aibă încredere în ceva fără dovezi. O să vorbesc cu el...
- Oh, nu! exclamă Bess şi izbucni în râs. Ar fi absolut furios pe amândoi. Ştii tu, toată mândria aia slavă şi orgoliu masculin.
Mikhail miji ochii.
- Păi ce e în neregulă cu lucrurile astea?
-Nimic, zise Bess şi rânji la Rachel. Absolut nimic. O să-l temperez eu în felul meu. De fapt, chiar am de gând să încep din seara asta. Gătesc cina. Mă gândeam că poate aş putea s-o sun pe mama voastră şi să aflu ca- re-i mâncarea lui preferată.
- Pot să-ţi spun eu asta, se oferi Rachel. Orice.
- Ei bine, cu siguranţă asta îmi lărgeşte toate opţiunile. Crezi că ar deranja-o dacă aş suna-o ca să-i cer nişte

sfaturi? Abilităţile mele în bucătărie sunt moderate în cel mai bun caz.
- Glumeşti? I-ar plăcea asta la nebunie. Rachel zâmbi în sinea ei, ştiind că mama ei va închide telefonul şi apoi va începe imediat să facă planuri de nuntă.
Era trecut de miezul nopţii, când Alex intră încet în apartamentul lui Bess, folosind cheia pe care i-o dăduse. Era complet epuizat şi îi bâzâia capul de la prea multă cafea. Erau lucruri obişnuite, care făceau parte din slujba lui la fel de mult precum completatul rapoartelor şi urmăritul pistelor. Dar nodul de greaţă pe care îl simţea în stomac era ceva nou.
Trebuia să-i spună.
Bess lăsase televizorul aprins. Rula un film alb-negru în care o femeie ţipa de groază şi fugea pe o plajă luminată de lună. Alex îşi scoase geaca şi înaintă prin

cameră ca să-l stingă. Dar înainte să ajungă la televizor, o văzu cuibărită pe canapea.
îl aşteptase. Sentimentul dulce şi afectuos care se revărsă prin el îl făcu să se ghemuiască lângă ea. Era obişnuit ca de ani buni să se întoarcă acasă la un apar-tament gol, unde nimeni nu-l aştepta. îi dădu la o parte buclele roşcovane de pe obraz şi o sărută cu blândeţe. Ea se agită un pic în somn, murmurând ceva. Clipi şi apoi deschise ochii.
- O să te duc în pat, îi şopti el. Culcă-te la loc.
- Alexi... Ridică mâna şi-l mângâie pe obrazul înăsprit de barbă, pentru că nu se mai bărbierise din dimineaţa aceea. Avea vocea răguşită de somn şi ochii împânziţi şi nefocalizaţi. Cât e ceasul?
- E târziu. Trebuia să te culci.
Scoase un sunet mic şi vag de dezaprobare şi se ridică intr-un cot.
- Păi eram trează, doar că filmul a fost aşa de prost, că am adormit. Râse răguşit şi se frecă la ochi ca un copil. Nici nu ştiu când m-a luat somnul. Făcu nişte cerculeţe

cu umerii ca să se dezmorţească şi se întinse în faţă ca să-l sărute. Ai avut o zi lungă şi grea, domnule detectiv.
- Da. Şi pentru că era pe jumătate adormită, putea să mai amâne restul. Şi tu la fel. Hai, te duc dincolo.
- Nu, sunt bine, zise ea şi se ridică In şezut, căscând. Ai mâncat ceva?
-Mi-am luat un sendviş. îmi pare rău, am încercat să te sun.
- Dar a răspuns robotul, spuse ea şi încuviinţă din cap, cu tristeţe. Pentru că uitasem de ardei iute şi a tre-buit să fug iar până la magazin.

- Ai gătit?
Ideea aceea îl emoţiona şi în acelaşi timp îi accentua sentimentul de vinovăţie.
- M-am uimit şi pe mine. îi plăcea cum se simţea să se cuibărească în braţele lui, după ce se aşează pe canapea lângă ea şi îşi trecu un braţ în jurul umerilor ei. Era ceva confortabil, plăcut şi minunat de simplu. Şi se simţea al naibii de firesc. Am pregătit reţeta mamei tale de papricaş de pui cu găluşte... de origine ungară.
-Csirke paprikasî în mod normal, i-ar fi lăsat gura apă. E mult de muncă să prepari asta....
-A fost o adevărată aventură culinară... şi doamna de la curăţenie probabil o să-şi dea demisia după ce vine luni şi se uită ce este în bucătărie. Râse către el, după care îşi trecu degetele pe obrazul lui şi îi observă privirea. Nu-ţi face griji. Mâncarea o să fie numai bună şi încălzită pentru mâine la prânz. Pe de altă parte, murmură ea şi se cuibări mai aproape de el. Dacă te simţi foarte, foarte vinovat, o să accept să mă duci în braţe până în dormitor... şi accept şi orice altă metodă de a te revanşa.
Dar în loc să chicotească şi să o ia în braţe, el se împinse de lângă ea, se ridică şi se duse să închidă televizorul.
- Trebuie să vorbim.
Tonul vocii lui îi făcea stomacul să i se strângă şi îi trimitea fiori pe şira spinării, totuşi încuviinţă din cap.

-Bine.
Alex se gândi că poate ar fi mai bine - pentru amân-doi - să bea un pic din coniacul pe care i-l mai oferise şi în timpul unei alte crize precedente. Se duse la bar să ia sticla de coniac, repetând cuvintele în minte şi încercând să găsească cea mai bună formulare.

- E de rău, şopti ea şi strânse tare din buze.
Primul gând care îi veni în minte fu acela că se răzgândise în privinţa ei. Că în cele din urmă se uitase mai bine la ea şi îşi realizase greşeala... întocmai de ce îi fuseseră frică.
- E de rău, da, aprobă el, după care aduse două pahare de coniac la canapea. Poftim. Ia o gură de aici.
-E în regulă... Să ştii că nu îmi stă în obicei să fac scene.
Alex înclină atunci el însuşi paharul de coniac spre buzele ei.
- Hai, ia, te rog, măcar o gură mică, milaya.
Bess închise ochii strâns şi se conformă. Nu ar fi putut să-i adreseze acel cuvânt dulce şi afectuos, pe tonul acela, dacă s-ar fi răzgândit.
- Bine. Inspiră apoi adânc şi deschise ochii din nou.
- A mai avut loc încă o crimă noaptea trecută.
- Oh, Alexi... îi apăru instantaneu pe retină imaginea trupului măcelărit al lui Crystal LaRue. Oh, Doamne! îi luă mâna şi i-o strânse tare. Noaptea trecută?
- Da. Recepţionerul a găsit-o în dimineaţa asta. Aveau o înţelegere. Folosea camera aia numai pentru muncă şi era ofticat că nu plecase şi nu-i dăduse partea lui obişnuită. încerca să o ia uşor, astfel încât groaza generală să treacă înainte să-i spună mai multe detalii. O îndemnă să încline din nou paharul spre buze. închiriase camera aia de trei ori noaptea trecută. Recepţionerul a apucat să-l zărească în fugă pe al treilea client în timp ce urcau, aşa că l-am ţinut cam toată ziua să se uite pe poze cu infractori.
- O să-l prindeţi!

- Oh, da! De data asta nu am nici o îndoială în privinţa asta. Mă rog, nu l-a găsit pe tip în dosarele noastre cu fotografii, dar a dat o descriere destul de bună desenatorului poliţiei. O să o facem publică în curând. Şi de data asta ar trebui să avem şi o grupă sanguină. O mostră de ADN. Şi alte câteva lucruri....
- O să-l prindeţi în curând.
-Nu suficient de curând. Bess... femeia aia... Degetele lui se strânseră în jurul mâinii ei pentru suport, dar încercă să-i spună partea cea mai rea cât putu de blând: Era Rosalie.
Ea doar privi ţintă, şi el văzu, neputincios, cum pur şi simplu se albea la faţă.
- Nu, şopti ea. încerca să-şi smulgă mâna dintr-a lui, dar el doar o ţinea şi mai strâns. Te înşeli. Ai făcut o greşeală. Abia m-am întâlnit cu ea. Abia am vorbit cu ea acum două zile.
- Nu e nici o greşeală. Vocea lui se înăspri, de dragul ei. Am identificat-o personal. Şi am verificat încă o dată cu amprente şi cu descrierea recepţionerului. Bess... era Rosalie.
Ea scoase un vaier frânt şi gâtuit, îşi strânse braţele în jurul corpului şi începu să se legene.
-Nu, zise ea, când încercă să o tragă în braţele lui. Nu, nu. Nu!
Sări în picioare, având nevoie de spaţiu - să se distanţeze de el. Era disperată să găsească ceva de făcut cu furia aceea neputincioasă care se acumula în interiorul ei.
- Nu trebuia să moară. Nu e corect. Şi nu e drept să moară aşa.
- E mereu nedrept...
Şi tonul vocii lui, detaşarea rece pe care o simţea acolo, o făcu să se răsucească spre el ca un uragan.

- Dar era doar o prostituată, nu? Nu te implica emoţional, nu? Nu simţi nimic. Pentru că aşa mi-ai spus, nu?

El încremeni, ca şi când ar fi scos un pistol şi l-ar fi luat în vizor.
- Cred că da.
-Am vrut s-o ajut, dar tu mi-ai zis că nu pot. Tu mi-ai zis că e o pierdere de timp şi de energie. Şi ai avut dreptate, în cele din urmă, nu-i aşa, Alexi? Probabil e super să ai mereu dreptate, nu?
Alex acceptă lovitura aceea, pentru că înţelegea că i se rupea sufletul. Şi în fond ce altceva ar fi putut să facă?
- De ce nu stai jos, Bess? O să ţi se facă rău.
Bess simţea o nevoie copleşitoare de a sparge ceva, de a distruge ceva, dar nu avea nimic suficient de preţios.
- Mi-a păsat, lua-te-ar naiba! Mi-a păsat de ea! Nu era doar o sursă de informaţii pentru mine. Era o persoană în carne şi oase. Şi tot ce-şi dorea era să se mute undeva în sud şi să-şi cumpere o rulotă. Când începu să îi tremure vocea şi îşi simţi respiraţia întretăiată de suspine, îşi acoperi gura cu mâna. Nu ar fi trebuit să moară aşa.
- Mi-aş dori să pot schimba asta. Senzaţia aceea amară de eşec îi înăsprea vocea. Mi-aş dori din tot sufletul să pot face asta. Şi înainte să-şi dea seama ce făcea mâna lui, arunca deja paharul spre perete. De unde ştii tu ce am simţit eu când am intrat în camera aia împuţită şi am găsit-o aşa? De unde naiba ai putea să ştii tu cum este să vezi aşa ceva şi să ştii că n-ai putut face nimic ca să o opreşti? Şi pentru mine era un om adevărat, în carne şi oase, la naiba!

- îmi pare rău, şopti ea, iar lacrimile care i se revăr-sau pe obraji ca o cascadă pentru ei toţi. îmi pare rău, Alexi.
- Pentru ce? îi aruncă el. Acesta e adevărul.
- E realitatea. Nu adevărul.

Alexi încercase să îi atenueze lovitura aceea şi să o aline, când şi propriile lui emoţii erau la fel de crude ca nişte răni deschise. Şi el avusese nevoie de mângâiere. Ochii lui fuseseră întunecaţi de epuizare şi de durere şi încărcaţi cu un soi de suferinţă pe care poate

nu o va înţelege niciodată. Şi totuşi simţise nevoia să o protejeze pe ea. Iar ea nu-i permisese lucru acesta.

- Ia-mă în braţe, te rog! Am nevoie să mă iei în braţe!

O clipă, lui Bess îi fu teamă că nu se va clinti din loc. Dar apoi se ridică şi veni la ea. Şi deşi rigide de tensiu-ne, braţele lui se strânseră în jurul ei.

-N-am vrut să te rănesc, murmură ea, dar el doar clătină din cap şi îi mângâie părul. Simţea că i se frângea inima în piept de durere pentru Rosalie, aşa că se întoarse şi îşi ascunse faţa în gâtul lui. Am vrut să transform cumva totul într-o minciună. Să te fac vinovat că greşeşti ca să fie într-adevăr o greşeală. închise ochii strâns şi se agăţă de el cu disperare. A fost cineva...

El se uita în gol peste umărul ei, când îşi aminti unul dintre ultimele lucrurile pe care i le spusese Rosalie. „Mă tratează ca pe un om... ca pe o persoană.“

- Ştiu.
- O să-l prinzi! rosti ea cu înverşunare.
- O să-l prindem, da. O să-l băgăm după gratii. N-o să mai rănească niciodată pe altcineva. Chiar dacă cuvintele ei de mai devreme încă îi zgâriau sufletul, o

legănă liniştitor. îi va spune şi restul şi va spera că va funcţiona să o mai aline un mic. Avea un cuţit...
- Da, l-am văzut. Mi l-a arătat.
- Şi l-a şi folosit. Nu ştiu exact cât de tare l-a rănit, dar sigur s-a luptat al naibii de mult cu el. Este totuî înregistrat.
- înregistrat? se miră ea, dar apoi lăsă capul pe spate, cu ochii întunecaţi de şoc. Oh, Doamne! Reportofonul! I-am dat un reportofon mic...
- Mda, mi-am dat seama. Dacă e vreo consolare cât de mică, faptul că i l-ai dat şi că s-a hotărât să-l folosească o să facă diferenţa. O diferenţă mare. O să conteze mult.
- I-ai auzit, zise ea cu buzele uscate. Ai auzit cum...
-Avem totul, de la tranzacţia de pe stradă până la... până la final. Nu mă întreba, Bess, zise Alex, ridicând

uşor mâna şi cuprinzându-i obrazul. Nu ţi-aş spune ce e pe caseta aici, nici dacă aş putea...
- Nu voiam să te întreb. Nu cred că aş putea îndura să ştiu ce s-a întâmplat în camera aia.
Alex îi cercetă cbipul, mult mai calm acum.
-Am doar câteva ore la dispoziţie. Trebuie să fiu la muncă dimineaţă la prima oră. Vrei să rămân cu tine în seara asta sau ai prefera să plec?
Bess se gândi că îl rănise mai tare decât realizase. Şi poate că singura cale de a vindeca rana aceea era să re-cunoască, să îi arate că avea nevoie de alinare. Că avea nevoie de asta de la el şi numai de la el. II trase într-o îmbrăţişare strânsă şi-şi aşeză capul pe umărul lui.
-Vreau să rămâi cu mine, Alexi. Vreau să fii mereu cu mine. Şi în noaptea asta... nu cred că aş putea depăşi noaptea asta fără tine.

Şi începu să plângă. Alex o ridică în braţe şi o purtă spre canapea, unde puteau sta împreună îmbrăţişaţi şi să jelească.

capitolul 12

Judd flexă mâna pe volan când întoarse şi intră pe West Seventy-sixth. De data asta nu mai era agitat. Ci nerăbdător. Ideea de a-l aduce pe Wilson J. Tremayne III - nepotul unui senator - la secţie pentru interogatoriu în legătură cu uciderea a patru femei îl cam făcea transpire un pic.

II prinseseră, gândea Judd. Ştia cu fiecare fibră a fiinţei lui că îl aveau pe nenorocit. Portretul-robot făcut de desenatorul poliţiei, grupa sangvină, amprenta vocală. Cugetă că se procesaseră foarte repede toate probele acelea. Şi avuseseră şi un dram de noroc. Iar caseta din reportofonul lui Bess reprezentase unul dintre acele aspecte sumbre şi nebuneşti ale muncii poliţieneşti care nu înceta niciodată să-l uimească şi să-l fascineze.

Trilwalter fusese cel care îl identificase pe Tremayne după portretul-robot. Judd îşi amintea acum că şeful său se uitase îndelung şi atent la schiţa desenatorului şi apoi îi ordonase lui Alex să se ducă în depozitul de ziare. După care recepţionerul alesese poza retipărită a pozei din ziar a lui Tremayne dintr-un set de cinci. Alex apelase la o cunoştinţă de la un post de televiziune local şi obţinuse o casetă cu Tremayne de când îi făcea campanie bunicului său. Băieţii de la laborator săriseră pe ea imediat şi îi potriviseră vocea cu cea de pe caseta lui Bess.

încă simţea că i se mai întorcea stomacul pe dos când îşi amintea ce auzise pe caseta aceea, dar asta era ceva ce nu voia să-i arate lui Alex. La fel cum şi acum încerca să nu-l lase pe partenerul său să-i observe nerăbdarea.

- Deci crezi că Yankees au vreo şansă anul ăsta? întrebă el, relaxat.
Alex nici măcar nu se uită spre el. Aproape că putea simţi şi gustul entuziasmului partenerului său.
-Când un poliţist începe să-şi lingă buzele, începe şi să piardă lucruri din vedere. Drepturile Miranda1, motive întemeiate de suspiciune... şi face tot felul de greşeli mici de procedură care îi ajută pe nemernici să se strecoare printre degetele justiţiei şi să ajungă înapoi pe străzi.
Judd încleştă maxilarul.
-Nu-mi ling buzele.
- Malloy, o să începi să salivezi din clipă în clipă.
Alex se uita spre clădirea veche şi frumoasă de vizavi, în timp ce Judd căuta un loc de parcare. Ii plăceau detaliile gotice, precum şi ferestrele înalte şi înguste şi gră-dinile de pe terase. Tremayne locuia la ultimul etaj al clădirii, într-un apartament extravagant cu două etaje, cu vedere la parc şi cu uşa păzită de un portar îmbrăcat în uniformă.
Venea şi pleca oricând voia, purtând costume italieneşti scumpe şi ceasul său elveţian.
Şi patru femei erau moarte.
- Nu o lua personal, zise Alex, în timp ce coborau din maşină. Regula numărul cinci a lui Stanislaski.
Dar Judd era bun, ba chiar devenea din ce în ce mai bun la a-l citi pe partenerul său.
- îl vrei la fel de mult cum îl vreau şi eu.
Alex se uită spre el şi privirile li se întâlniră. Rămase cu ochii aţintiţi spre ai lui Judd. Nu era nici o urmă de nerăbdare în ei sau de exaltare. Şi nici măcar satisfacţie. Erau încărcaţi de furie rece.
- Atunci hai să-l prindem pe nenorocit.
1 O cerinţă legală în Statele Unite, în conformitate cu care, înainte de interogarea suspecţilor, aceştia

trebuie să fie informaţi cu privire la drepturile lor (n.tr.)

îi arătară portarului legitimaţiile de poliţie şi urca- ră cu liftul o parte din drum împreună cu o doamnă grăsuţă de vârstă mijlocie şi cu Schnauzerul ei gălăgios. Alex se uită în sus şi zări camera de luat de vederi din colţul tavanului. Se gândi imediat că s-ar putea dovedi folositoare la un moment dat. Procuratura va trebui să facă o citaţie ca să primească înregistrările din nopţile crimelor. Iar dacă erau consemnate şi datele, şi orele, atunci cu atât mai bine. Dar şi dacă nu, tot îl vor arăta pe Tremayne venind şi plecând.
Schnauzerul coborî la etajul patru. Ei continuară până la opt. Umăr la umăr, se apropiară de apartamen-tul 8B.
Chiar dacă uşa era groasă, Alex tot putea auzi acor-durile unei arii din Aida răsunând în apartament. Nu-i plăcuse niciodată foarte mult opera, în schimb îl atrăse-se această operă anume. Se întrebă dacă poate această experienţă îi va strica de acum bucuria de a o asculta. Sună la sonerie.
Fu nevoit să sune de două ori, înainte ca Tremayne să vină să deschidă. Alex îl recunoscu din prima. Era aproape ca şi când ar fi fost vechi prieteni, acum că Alex se uitase pe toate pozele şi articolele vechi din ziare şi peste înregistrarea video. Şi desigur, îi recunoş-tea şi vocea. O recunoştea şi atunci când era calmă, şi când era amuzată. Dar şi când era întunecat şi bolnav de exaltată.
îmbrăcat într-un halat gros de velur care se asorta la perfecţie cu ochii lui albaştri cristalini, Tremayne stătea în pragul uşii, ud leoarcă, picurând şi frecându-

şi părul deschis la culoare cu un prosop gros şi însemnat cu ini-ţialele sale.
- Wilson J. Tremayne?
-Da, răspunse Tremayne, uitându-se amabil de la unul la altul. în mod evident nu avea acel simţ al străzii de a mirosi poliţiştii. Dar mă tem că m-aţi prins într-un moment prost.

- Da, domnule. Fără a-şi lua vreo clipă ochii de la el, Alex scoase legitimaţia şi i-o arătă. Detectivii Stanislaski şi Malloy.
-Detectivi? Vocea lui Tremayne era lineară şi doar un pic curioasă, dar Alex văzu licărirea de precauţie din privirea lui. Să nu-mi spuneţi că secretara mea a uitat iarăşi să-mi plătească amenzile.
-Va trebui să te îmbraci, domnule Tremayne. încă studiindu-l cu atenţie, Alex băgă legitimaţia înapoi în buzunar. Am vrea să vii cu noi.
- Să merg cu voi? repetă Tremayne, făcând un pas în spate. Judd observă cum mâna lui coborî spre clanţă, închizându-se apoi în jurul ei. I se cam albiseră degetele. Mă tem că asta ar fi foarte inoportun. Am deja un angajament pentru cină şi....
- Va trebui să-l anulezi, zise Alex, ferm. S-ar putea să dureze ceva.
- Detectiv...
- Stanislaski.
- Ah, Stanislaski. Dumneata ştii cine sunt?
Pentru că îi convenea şi voia ca el să ştie că da, Alex îl lăsă pe Tremayne să vadă că avea informaţia aceea.
- Ştiu exact cine eşti, Jack, răspunse Alex şi-şi permise să simtă un fior scurt de mulţumire şi plăcere, când apăru frica în ochii lui Tremayne. Mergem la secţie, domnule Tremayne. E nevoie de prezenţa dumitale pentru un interogatoriu cu privire

la uciderea a patru femei. Mary Rodell. Vocea lui devenea mai scăzută şi mai periculoasă cu fiecare nume pe care-l rostea. Angie Horowitz, Crystal LaRue şi Rosalie Hood. Eşti liber să-ţi suni avocatul.

- Dar e absurd!

Alex plesni mâna pe uşă, înainte ca Tremayne să apuce s-o închidă.

- Putem să te luăm aşa cum eşti şi să le dăm vecinilor dumitale motiv de bârfă sau poţi să te îmbraci.

Alex văzu panica din ochii omului şi fu pregătit încă dinainte ca Tremayne să se întoarcă şi să o ia la fugă. Ştia mai bine - desigur că ştia mai bine dar adevă-rul era că se simţea al naibii de încântat să îşi foloseas-că întreg corpul ca să-l izbească pe celălalt de peretele tapetat cu mătase. O statuetă mică şi delicată se clătină într-un ungher şi căzu pe covor. Când îl răsuci pe Tremayne şi-l apucă de reverele halatului, ridicându-1, văzu şi lănţişorul de aur şi pandantivul în formă de inimă cu o frântură pe mijloc, care erau identice cu cele pe care le aveau la probe. Şi văzu şi bandajul alb proas-păt care acoperea rănile pe care i le produsese Rosalie, când se luptase pentru viaţa ei.

- Doar dă-mi un motiv, zise Alex, aplecându-se spre el. Nu mi-ar plăcea nimic mai mult...

- O să vă iau insignele! Lacrimi începură să i se scurgă din ochi lui Tremayne, în timp ce se prăbuşea la podea. Bunicul meu o să vă ia insignele.

Alex stătea deasupra lui, dezgustat.

- Du-te şi caută-i nişte pantaloni, îi spuse lui Judd. Eu o să-i citesc drepturile.

Judd încuviinţă din cap şi porni spre dormitor.

- Nu o lua personal, Stanislaski.

Alex se întoarse spre el cu ceva ce semăna foarte mult cu un zâmbet.
- Să mă pupi undeva, Malloy. 11
11 prinseseră fără şanse de scăpare, se gândea Alex, în timp ce cotea să intre în scara lui Bess. Putea să angajeze orice avocat fiţos de pe Coasta de Est şi tot nu ar fi folosit la absolut nimic. Probele fizice erau copleşitoare - mai ales din moment ce găsiseră arma crimei în sertarul noptierei sale.
Ocazia era puţin probabil să fie o problemă, iar motivul... ei bine, va lăsa asta în seama psihologilor. Fără îndoială vor cere achitarea pe motiv de nebunie. Şi poate

chiar le va şi reuşi. Dar un lucru era cert: intr-un fel sau altul, omul acela nu va mai fi pe străzi.
Totuşi, înţelegerea asta nu reuşea aproape deloc să-i aline amărăciunea şi suferinţa pe care le simţise din ca-uza morţii lui Rosalie. Spera că măcar o va ajuta pe Bess cu durerea.
Fusese la un pas de a o suna de la secţie, dar dorise să-i spună totul faţă în faţă. în timp ce aştepta liftul, schimbă dintr-o mână în alta buchetul de liliac pe care i-l adusese. Poate că era un moment ciudat să îi aducă flori, dar i se părea că avea nevoie de ele.
Urcă în lift şi băgă mâna în buzunar, unde simţi ca-seta pentru bijuterii. Era un moment chiar şi mai ciudat ca să o ceară în căsătorie. Dar ştia că de asta avea el nevoie.
îl speria să se gândească la cât de mult ajunsese să depindă de a o avea lângă el. Ca să vorbească cu el, să îl asculte şi să îl facă să râdă. Ca să facă dragoste cu el. Ştia că grăbea destul de mult lucrurile, dar justifica asta asigurându-se că dacă o convingea să se

căsătorească cu el suficient de repede, nu va mai avea timp să se răzgândească.
Ea credea că era îndrăgostită de el. Şi după ce vor fi legaţi unul de altul - emoţional şi legal - îşi va lua oricât timp era necesar ca să se asigure că era adevărat.
Uşa liftului se deschise şi Alex băgă mâna în buzunar după cheie. Se gândi că vor comanda de mâncare în seara aceasta. Vor pune un pic de muzică, vor aprinde nişte lumânări... Dar se strâmbă, imediat ce strecură cheia în broască. Nu, probabil mai făcuse asta şi altul, şi să fie al naibii dacă avea de gând să calce pe urmele cuiva în privinţa asta. Va trebui să se gândească la altă variantă.
Deschise uşa cu braţele pline de flori înflorite de lili-ac şi cu mintea zburându-i să caute o modalitate inteligentă şi inovativă de a o cere în căsătorie. Dar apoi simţi cum se făcu palid ca varul şi cum ochii i se întunecară

de furie. Simţi ceva izbindu-l tare în piept. Se simţea ca o împuşcătură.
Bess se afla în mijlocul camerei, abia oprindu-se din râs. In braţele altui bărbat şi cu gura ei abia retrăgându-se de pe buzele altui bărbat.
- Charlie, eu... Dar auzi sunetul uşii deschizându-se, se întoarse şi încremeni. Zâmbetul mare şi strălucitor de pe chipul ei îi înlemni o clipă pe buze, după care dispăru de tot, la fel şi râsul. Alexi...
-Cred că ar fi trebuit să sun. Vocea lui era de un calm absolut şi imperturbabil. Fioros de calmă chiar.
-Nu, sigur că nu. Simţea dintr-odată fluturi în stomac... fluturaşi care aveau aripi ascuţite precum nişte lame de cuţite. Charlie, el e Alexi. Ţi-am povestit despre el....

-Sigur că da. Dacă nu mă înşel, te-am cunoscut la ultima petrecere a lui Bess. înalt, slab şi cu părul lung, şi complet neştiutor faţă de tensiunea care plutea în aer, el o strânse de umăr pe Bess. Nu-i aşa că dă cele mai grozave petreceri?
Alex lăsă florile deoparte. Un mugur fragil căzu de pe masă şi fu sortit ignorării veşnice.
- Aşa am auzit.
-Da, ei bine, eu trebuie să plec, zise Charlie şi se aplecă să o sărute de rămas-bun pe Bess. Alex încleştă pumnii. Deci n-o să mă dezamăgeşti, da?
-Sigur că nu. Reuşi să afişeze un zâmbet, recunoscătoare că Charlie era mult prea preocupat ca să sesize-ze că era unul fals. Ştii ce mult mă bucur pentru tine, Charlie. Ţinem legătura, da?
Bărbatul ieşi vesel, mai strigând un ultim rămas-bun înainte de a închide uşa în urma lui. în tăcerea care rămase în urma lui, Alex observă pentru prima dată muzica. Viori şi flaute îşi cântau odele din boxele casetofo- nului ei. „Foarte romantic!" gândi el şi încleştă dinţii la fel cum făcuse şi cu pumnii.

-Bun... şopti ea. Ochii îi străluceau de foc, însă ini-ma îi plângea în piept. îmi dau seama că ar trebui să-ţi explic. Se duse la sticla de vin din care îi turnase lui Charlie şi îşi umplu paharul. Şi îmi mai dau seama şi că ţi-ai format deja o părere, aşa că înţeleg că orice explicaţie ar fi inutilă.
- Te mişti foarte repede, Bess.
în secunda aceea, era bucuroasă că era cu spatele la el. De fapt foarte bucuroasă şi foarte recunoscătore, din moment ce îi tremurau mâinile când ridică vinul.
- Aşa crezi, Alexi?
- Sau poate că de fapt te-ai văzut şi cu el tot timpul.

- Chiar poţi să spui asta? Se răsuci spre el şi primele scântei de furie ţâşniră din ochii şi din porii ei. Chiar poţi să stai aşa acolo şi să-mi spui asta?
-Păi ce naiba ai vrea să zic? îi aruncă el, tăios. Nu veni mai aproape de ea. Nu îndrăznea s-o facă. Intru aici şi te găsesc cu el. Un pic de muzică în surdină, o sticlă de vin... zise şi în clipa aceea chiar îşi dori să fi fost împuşcat de-a binelea. Pentru că nu avea cum să doară mai tare decât această trădare mizerabilă. Tu chiar mă crezi idiot?
-Nu, nu te cred idiot. Nu cred deloc asta. Simţea că o lua ameţea şi că avea nevoie să se aşeze, însă îşi blocă genunchii cu înverşunare. Dar cu siguranţă eu trebuie să fiu complet idioată, dacă am fost atât de neglijentă încât să am o întâlnire aici, când era evident că o să mă descoperi. Ochii ei erau precum nişte bucăţi de sticlă, când ridică paharul în cinstea lui. Că o să mă prinzi...
Alex făcu un pas în faţă, furios, dar apoi se opri şi se obligă să se stăpânească.
- Ai de gând să-mi spui că nu te-ai culcat cu el?
Pe fundalul acelei tăceri tensionate şi apăsătoare, răsunau în surdină acordurile flautelor.
- Nu, nu o să-ţi spun asta. Nu mi-e ruşine de faptul că mai de mult am ţinut suficient de mult la un om minunat, încât să am relaţii intime cu el. Ţi-aş spune

că nu am mai fost nici cu Charlie şi nici cu vreun alt bărbat de când te-am cunoscut pe tine, dar cred că dovezile sunt un pic împotriva mea, nu-i aşa, domnule detectiv?
Bess se gândi că era obosită... îngrozitor de obosită. Şi îi venea să plângă de la mirosul de liliac.
înmormântarea lui Rosalie avusese loc în dimineaţa

aceea şi se ocupase ea în grabă de toate aranjamentele. Se dusese singură. Fără să-i spună nimic lui Alex. Insă avusese mare nevoie de el acolo, lângă ea.
- L-ai lăsat să te sărute.
- Da, l-am lăsat să mă sărute. Am lăsat mulţi bărbaţi să mă sărute. Nu asta e şi problema? Lăsă pe masă paharul de vin, înainte să facă ceva nesăbuit, cum ar fi să-l izbească de podea. Nici tu nu ai venit la mine virgin, Alexi... şi nici nu mă aşteptam la asta. Dar cred că asta e una dintre marile diferenţe dintre noi, nu?
- Şi este o diferenţă şi mai mare între a fi virgină şi a fi o...
Dar se opri imediat din vorbit, îngrozit şi el însuşi de cuvintele care îi ieşeau pe gură. Ştia că nu ar fi vorbit serios şi ar fi regretat mai târziu. I se învârteau prin minte scuze vinovate şi oripilate. Dar observă din felul în care Bess smuci capul în sus şi din cum se albi la faţă, că nu exista nici o modalitate de a putea retrage chiar şi cuvintele rămase nerostite.
- Cred... că ar trebui să pleci, zise ea, cu un glas straniu.
-Nu am terminat...
- Nu te vreau aici. Şi chiar şi o curvă are dreptul de a alege!
Alexi era la fel de alb la faţă ca ea.
- Bess, nu am vrut să spun asta. Nu aş avea cum să vorbesc serios cu asta. Vreau doar să înţeleg...
-Ba nu, nu vrei, îl întrerupse ea, cu vocea atât de îngroşată de plâns, încât trebuia să se lupte să rostească fiecare cuvânt fără să izbucnească în lacrimi. Nu ai vrut niciodată să înţelegi, Alexi. Nici măcar nu ai vrut să auzi

vreodată acel unic lucru pe care aveam nevoie să-l crezi... Dar acum singurul lucru pe care trebuie să-l înţelegi e că nu vreau să te mai văd niciodată.
Alex simţi ceva frângându-se în măruntaiele lui.
- Asta nu pot face.
- Dacă nu pleci acum, chem paza. O să-l sun pe că-pitanul tău... o să-l sun pe primar. Disperarea îi invada fiinţa precum un potop copleşitor. Orice e nevoie ca să te ţin departe de mine.
El miji ochii şi-i aruncă o privire tăioasă.
- Poţi să-l chemi şi pe Dumnezeu Atotputernic. Asta nu mă va opri.
-Atunci poate o va face asta... îşi împreună mâinile strâns în dreptul pieptului şi îşi fixă privirea imediat deasupra umărului său. Nu te iubesc, nu te vreau şi nu am nevoie de tine! A fost distractiv cât a durat, dar acum jocul s-a terminat. Ştii şi singur drumul spre ieşire.
Se întoarse de la el şi se grăbi spre scări. Existase multă durere în ochii lui. Ştia că dacă ar fi apărut şi furie, ar fi venit după ea... Dar ochii lui fuseseră încărcaţi de prea multă suferinţă şi ajunsese în dormitor singură. Şi apoi aşteptă, cu faţa îngropată în palme şi repri- mându-şi hohotele de plâns, până când auzi uşa principală de jos închizându-se. Scoase un ţipăt chinuit de jale şi se prăbuşi la podea, gustându-şi propriile lacrimi. Erau al naibii de amare.
Agitat şi lipsit de înţelegere, Mikhail se învârtea de colo-colo prin apartamentul cu mobilă puţină al lui Alex.
-Nu răspunzi la telefon, zise el. Nu răspunzi nici la mesaje, adăugă lovind cu piciorul un tricou aruncat pe podea. Apartamentul era o cocină şi un haos total. Norocul tău că am venit eu în locul mamei. Ţi-ar fi tras o mare chelfâneală pentru că trăieşti ca un porc.
- Am dat liber luna asta servitorilor.

Cu grija prudentă specifică unui beţiv, Alex îşi mai turnă un pahar de votcă din sticla pe jumătate goală de pe masă.
- Şi mai şi bei singur în mijlocul zilei!
- Păi atunci ia-ţi şi tu un pahar, zise Alex şi gesticula neglijent spre bucătărie, unde se vedea un maldăr mare de vase nespălate. Tre' să fie un pahar curat pe undeva pe acolo.
Mikhail se duse şi îşi spălă un pahar şi se întoarse la masă. Se aşeză şi îşi turnă şi el nişte votcă.
- Ce naiba e asta, Alexi?
-Sărbătorim. E ziua mea liberă. Alex luă o înghiţi' tură de votcă şi aşteptă să se alăture restului alcoolului care îi inunda organismul. L-am prins pe răufăcător. Scoase un râset scurt şi autobatjocoritor şi adăugă: Şi am pierdut fata.
Mikhail bătea cu degetele pe masă în timp ce sorbea. Era întocmai cum se aşteptase.
- Deci te-ai certat cu Bess?
- Dacă m-am certat cu ea? Hm. Alex ţuguie buzele şi studie lichidul transparent şi tare din paharul său. Nu ştiu dacă chiar ăsta e termenul… Am prins-o cu altul.
Mikhail încremeni cu paharul la buze.
-Te înşeli.
- Deloc, zise Alex şi întinse o mână aproape sigură după sticla de pe masă. Am intrat şi am găsit-o bot în bot cu un tip cu care a fost logodită mai de mult. Bess are hobby-ul să se logodească.
Dar Mikhail doar clătină din cap. Ceva i se părea în neregulă la tot ce auzea.
- Păi şi? L-ai omorât?
- M-am gândit s-o fac. înainte să mai ia o înghiţitură de votcă, Alex îşi trecu limba peste dinţi,

gânditor. Bine, gândi atunci. Aproape îi amorţise de tot. Cu siguranţă în curând îi va urma şi restul corpului şi al minţii. Păcat că sunt poliţist....
- Şi ea ce explicaţie ţi-a dat?

- Nu mi-a dat nici una. Doar s-a enervat. Atât.
Lăsă paharul pe masă, ca să îşi frece faţa cu mâinile.
- Pentru că ai acuzat-o fără să ai încredere în ea...
-N-am acuzat-o de nimic, contracară Alex, după care îşi apăsă cu degetele ochii care îi ardeau. Nu a mai trebuit s-o fac. Ceea ce n-am zis a fost de neiertat. M-a aruncat pe uşă afară, dar nu înainte să-mi urle că nu mă mai iubeşte.
-Minte. înainte ca Alex să apuce să ridice paharul din nou, Mikhail îl prinse de încheietură. Crede-mă când îţi spun... minţea. Acum câteva zile a fost în vizită la Rachel şi la copil. Am pus-o să stea să-mi pozeze ca s-o schiţez în timp ce vorbea despre tine. Nu există nici o îndoială ce am citit în ochii ei, Alexi. Şi eşti orb, dacă nu ţi-ai dat seama şi tu.
Văzuse într-adevăr expresia aceea din ochii ei, iar durerea pe care o simţea din cauza acelei amintiri se revărsa prin el chinuitoare, aşa că se ridică în picioare, ca şi când ar fi vrut să scape de ea.
- Se îndrăgosteşte prea uşor.
-Aşa, şi? Există iubiri şi iubiri.... Ţie de câte ori nu ţi-a picat cu tronc vreo femeie?
- Asta e prima dată.
- Exact. E prima dată când simţi aşa... dar nu înseamnă că nu ai mai iubit şi alte femei.
- A fost altceva cu ele.
- îhâm. Răbdător şi uşor amuzat, Mikhail ridică un deget, pentru a sublinia ceea ce spunea. Deci e în regulă ca tu să te joci cu iubirea până când o găseşti pe cea adevărată, dar nu e OK să facă şi Bess asta.

-E... e... Când o spunea aşa, îi venea greu să mai găsească argumente potrivnice. Mai ales când îi bubuia capul. Am fost gelos, la naiba! Şi am tot dreptul să fiu gelos!
- Şi ai dreptul şi să te porţi ca un dobitoc.
Mulţumit, acum că ştia că situaţia se putea rezolva, Mikhail se lăsă

pe spate în scaun şi îşi propti picioarele pe masă. Şi? Ai făcuto?
- Rău de tot. Alex se clătină o clipă de picioare, după care se aşează greoi. Voiam să o cer de nevastă, Mik. Aveam inelul în buzunar şi un buchet idiot de liliac. Şi mi-era al naibii de teamă că o să zică da. Şi încă şi mai frică să nu zică nu. îşi propti capul dureros în palme. De ce dracu' îl săruta pe boul ăla?
- Poate că ţi-ar fi spus, dacă ai fi întrebat-o frumos.
Alex afişă un rânjet strâmb, după care îşi întoarse ochii înceţoşaţi şi tulburi spre fratele său.
- Tu ai fi întrebat cu frumosul?
-Nu. Tu i-aş fi rupt mâinile... şi poate şi picioarele. Şi apoi aş fi întrebat-o. Mikhail oftă şi îl bătu pe spate pe Alex. Dar aşa sunt eu. Tu ai fost mereu mult mai impulsiv.
- Am putea merge să-l căutăm pe tip. Alex cugetă câteva clipe şi descoperi că îi plăcea ideea, aşa că se aplecă şi-l îmbrăţişă strâns şi stângaci pe fratele lui. Hai să mergem să-l batem împreună... Ştii tu, ca pe vremuri.
- Hmm... hai mai bine să încercăm altceva.
Mikhail se ridică şi-l trase în picioare şi pe Alex.
- Unde mergem?
-O să te bag la un duş rece până când te trezeşti bine.

Alex se împletici înainte şi îşi strânse braţul în jurul gâtului fratelui său.
- Pentru ce?
- Ca să te duci să-ţi găseşti femeia şi să te milogeşti de ea în genunchi să te primească înapoi.
Nesigur pe picioare, Alex se holbă încruntat la podea înclinată.
- Nu vreau să mă milogesc...
- Oh, ba vrei, crede-mă că vrei. E mai bine să te obişnuieşti cu asta de acum, înainte să te căsătoreşti cu ea. Ascultă ce zic, că am mai multă experienţă decât tine în domeniul ăsta.

- Pe bune? Amuzat de ideea că fratele lui mai mare s-ar fi milogit în genunchi de Sydney, Alex rânjea, când Mikhail îl împinse în cabina de duş, complet îmbrăcat. Data viitoare pot să privesc?
-Nu, mârâi Mikhail şi apoi porni apa rece cu mare satisfacţie, ascultând cum ţipătul chinuit al fratelui său răsuna între pereţii de faianţă ai băii. Dar ăsta sigur e un început bun, hotărî el.
-Ticălosule!
Râdeau amândoi de nu mai ştiau de ei, când Alex îl apucă pe Mikhail cu braţele de cap ca într-o mişcare de la lupte şi-l trase sub duşul rece.
Era aproape complet treaz când intră în biroul lui Bess ceva mai târziu. Dar sigur nu mai râdea în acele momente. I-ar fi fost şi greu să râdă, când i se pusese un nod mare în gât şi se simţea încordat şi tensionat de parcă s-ar fi dus la ghilotină.
îşi promisese că avea să fie foarte rezonabil. Vor discuta întreaga problemă ca doi adulţi maturi şi civilizaţi. Şi dacă nu îi dădea răspunsul potrivit, o va strânge de gât. Oricum s-ar fi putut aresta şi singur după aceea.

Dar o văzu numai pe Lori stând în faţa calculatorului şi scriind frenetic la tastatură.
- O să am gata toate schimbările până la şase, la naiba! strigă ea. Era încruntată de concentrare, când ridică privirea. încremeni imediat şi ochii ei deveniră de gheaţă. Tu ce naiba vrei?
-Vreau să vorbesc cu Bess.
- N-ai noroc. Nimeni nu o rănea pe prietena ei şi scăpa aşa cu una, cu două. Absolut nimeni! Nu-i aici!
- Dar unde e?
Lori îi oferi atunci o sugestie anatomic imposibil despre unde să se ducă şi o făcu pe un ton atât de rece, încât Alex aproape că zâmbi. Doar că asta nu fu tot. Sări în picioare şi trânti uşa, închizând-o. Apoi o încuie şi zise, fermă:
Stai jos, amice, am să-ţi zic vreo câteva.
-Spune-mi unde e.
-Când o îngheţa iadul şi când or zbura porcii. Ai idee ce i-ai făcut? II împinse apoi tare cu palmele, furioasă. De ce nu i-ai scos pur şi simplu inima din piept şi să i-o tai felii, cât erai acolo?
-Ce i-am făcut? Eu? îndesă furios mâinile în bu-zunare, ca nu cumva să fie tentat să o împingă şi el înapoi. Eu sunt cel care a intrat şi a găsit-o bot în bot cu păpuşelul ăla de dramaturg!
- Habar n-ai ce ai găsit acolo!
- Atunci de ce nu-mi spui tu?
Mai bine murea decât să-i spună ceva.
-Tu chiar n-o cunoşti deloc, nu? Habar n-ai avut cât de norocos ai fost! Bess e cea mai iubitoare, cea mai generoasă şi altruistă persoană pe care am cunoscut-o vreodată! S-ar fi târât în genunchi pe cioburi pentru tine, idiotule! Temându-se că ar fi reacţionat cu adevărat violent, dacă nu făcea ceva ca să îşi mai tempereze un pic mânia, Lori începu să se învârtă de colo-colo prin birou. Am fost incredibil de fericită când mi-a

povestit despre tine. Se vedea în ochii ei cât de îndrăgostită era... îndrăgostită până peste cap! Şi de-adevăratelea! Nu doar te ţinea sub aripa ei până când putea să-ţi găsească pe cineva!

- Să-mi găsească pe cineva?

-Păi ce mama naibii crezi că a fost cu toţi ceilalţi bărbaţi care erau în limbă după ea? contracară Lori, fu-rioasă. Oh, da, încerca să se convingă să se îndrăgostească de ei şi să creadă că şi ei o iubeau de-adevăratelea... dar în tot timpul ăla nu făcea altceva decât să-i asculte cum se plâng despre problemele lor, ca vreun fel de mamă a răniţilor. Şi apoi îi conducea uşor în direcţia vreunei femei, care considera că era perfectă pentru ei. Şi de obicei avea dreptate!

- Dar voia să se căsătorească cu...

Nora Roberts

- N-a vrut niciodată să se căsătorească cu nimeni! Şi spunea da doar pentru că nu o lăsa inima să facă pe cineva să sufere! Şi da, şi pentru că şi-a dorit mereu să aibă pe cineva în viaţa ei pe care să se poată baza! Dar oricât de sensibilă ar fi faţă de sentimentele altora, şi oricât de loială, să ştii că nu e proastă! îşi tot spunea că urma să se căsătorească şi apoi tura toate motoarele ca să-i găsească tipului o înlocuitoare!

- O înlocuitoare? Dar de ce, Doamne, iartă-mă... Dar Lori încă nu era pregătită să-l lase şi pe el să vorbească, aşa că îşi continuă tirada cu şi mai multă înflăcărare:

- Nu că ar fi calculat vreodată lucrurile aşa. Dar după ce o vedeai făcând asta de câteva ori, te prindeai şi singur de tipar. Dar tu... cu tine... Se răsuci înapoi spre el. Cu tine a rupt tiparul! Chiar avea nevoie de tine! Ai făcut-o să plângă! Lui Lori deja îi străluceau ochii de lacrimi de furie. N-am văzut-o niciodată, dar niciodată, plângând după un bărbat! Pur şi simplu

aluneca în linişte în categoria „amica mea Bess“ şi toată lumea era fericită. Şi acum, după tine, plânge de nu mai poate.
Alex simţea că i se făcea rău de la ce auzea. Se simţea mic şi meschin şi începea să înţeleagă foarte multe lucruri despre ce însemna „milogeala1* de care îi vorbise fratele său.
-Spune-mi unde e... Te rog!
- De ce ţi-aş spune?
- O iubesc.
în clipa aceea şi-ar fi dorit să mârâie la el şi să i-o taie scurt şi răutăcios... doar că recunoştea aceeaşi nefericire în ochii lui pe care o văzuse şi în cei ai prietenei sale.
- Charlie a fost...
-Nu, zise el ferm şi clătină repede din cap. Nu contează. Ceea ce conta era încrederea şi era timpul să dea şi el dovadă de încredere. Nu vreau să ştiu. O vreau doar pe ea.

Lori oftă cu amărăciune şi atinse uşor inelul cu diamant pătrat pe care-l purta pe deget. Bess o împinsese de la spate şi o convinsese să facă ceea ce trebuia cu Steven. Iar acum nu putea decât să spere că îi întorcea şi ea favoarea aceea.
- Dacă o răneşti din nou, Alex, îţi jur că...
-N-o s-o rănesc, zise el şi apoi oftă. Adică... nu vreau să o mai rănesc, dar e foarte probabil să se mai întâmple.
Se înmuie atunci, pentru că era exact genul de lucru pe care l-ar fi spus un bărbat îndrăgostit până peste cap.
-Am trimis-o acasă. Nu era în stare să lucreze.

- Dyakuyu.
- Poftim?
- Mulţumesc, repetă el.

Detesta profund să se simtă aşa. Şi singura modalitate pe care o ştia ca să supravieţuiască de la o zi la alta era să-şi spună că lucrurile se vor îmbunătăţi. Că va fi mai bine. Trebuia să fie mai bine...

Doar că nu credea asta cu adevărat.

Nu o lăsase inima să arunce buchetul de liliac pe care i-l adusese la acea ultimă întâlnire. încercase să o facă. Ba chiar de mai multe ori. Şi o dată chiar stătuse plângând în hohote şi ţinând florile deasupra coşului de gunoi. Doar că simplul gând de a se despărţi de ele fusese pur şi simplu prea mult. Şi acum se tortura singură cu mireasma lor delicată şi fragilă, ori de câte ori cobora.

Se gândi să plece într-o călătorie departe... oriunde. Cu siguranţă avea multe zile de concediu din urmă care o aşteptau... doar că nu i se părea deloc corect să o lase pe Lori să se chinuie singură, mai cu seamă că prietena ei adăugase şi planurile de nuntă la programul ei deja foarte încărcat.

Că mult ar fi mai ajutat-o pe Lori sau serialul, în halul în care era acum, cugetă ea, cu tristeţe. Doar

că problemele oamenilor din Millbrook i se păreau cumva îngrozitor de meschine, comparativ cu ale ei. Păcat că nu putea rescrie scenariul ca să se scoată din povestea asta, gândi ea, în timp ce stătea în bucătărie, încercând să se convingă să-şi prepare ceva de mâncare.

Ei bine, cu siguranţă o dăduse în bară rău de tot de data asta, îşi zise Bess, apăsându-şi degetele pe ochii umflaţi, care o usturau. Se îndrăgostise şi îl lăsase să-i frângă inima. Fără îndoială avea material de cercetare

excelent pentru următoarea relaţie problematică pe care o inventa pentru televiziune.
La naiba cu mâncarea! Se va duce şi se va băga în pat şi se va obliga să adoarmă. Şi mâine va găsi cumva o cale de a-şi aduna puterile şi bucăţele frânte de inimă şi îşi va continua viaţa.
Dar când ieşi din bucătărie, orice mai rămăsese întreg din viaţa - şi din inima ei - se spulberă la picioarele ei. El stătea lângă masă şi mângâia delicat cu mâna florile de liliac. Şi nu făcu altceva decât să întoarcă uşor capul şi să se uite la ea, iar Bess simţi că i se înmoaie genunchii şi fu gata-gata să se prăbuşească.
- Ce cauţi aici?
Suferinţa chinuitoare care îi sfâşia sufletul îi făcea vocea rece şi tăioasă.
- încă mai am cheia pe care mi-ai dat-o, răspunse el şi lăsă mâinile jos, uşor.
Bess încă mai avea ochii înroşiţi şi umflaţi de la cât plânsese şi cearcăne adânci şi vineţii sub ei. Se gândi imediat că nimic din tot ceea ce auzise sau ce-şi spusese el însuşi nu îl rănise mai mult decât imaginea ei de acum.
- Nu era nevoie să mi-o aduci. Dacă tot ce putea avea în momentul aceasta era să afişeze calm şi stăpânire de sine, atunci se va agăţa de lucrurile astea cu preţul vieţii ei. Puteai s-o laşi şi în cutia poştală. Dar mersi. Afişă un zâmbet atât de rece, încât o durea şi pe ea maxilarul. Şi acum dacă asta e tot... mă grăbesc. Tocmai mă duceam să mă schimb ca să ies în oraş.

-Nu te poţi uita la mine când minţi, zise el, pe jumătate pentru sine, amintindu-şi cum ochii ei se mutaseră de la chipul lui, atunci când îi spusese că nu-l mai iubea.

Bess se obligă atunci să-i întâlnească privirea şi să îl privească ferm şi cu capul sus.
- Ce vrei, Alexi?
-Vreau foarte multe lucruri. Poate prea multe... dar mai întâi de toate, vreau să mă ierţi.
Bess se încruntă când auzi asta. Ridică mâna ca să-şi acopere faţa, ştiind în acelaşi timp că era prea târziu să-şi ascundă expresia de mâhnire.
- Lasă-mă în pace.
- Milaya, te rog, lasă-mă să...
- Nu! mârâi ea şi se trase deoparte, strângându-şi braţele în jurul corpului, parcă pentru a se apăra. Mâinile lui se opriră în aer, înainte de a o atinge. Alex simţi cum i se taie respiraţia, aşa că retrase mâinile şi le lăsă să-i cadă pe lângă corp.
- N-o să te ating. Vocea lui era şoptită şi tensionată. Dar, te rog, lasă-mă să zic ce am venit aici să îţi zic.
- Păi ce ar mai fi de zis? replică ea, întorcându-se. Ştiu deja ce părere ai despre mine. Mi-ai spus asta foar-te clar.
- Ce am făcut a fost să te rănesc şi să mă comport ca un mare dobitoc.
- Oh, da, m-ai rănit. încă mai tremura de durere. Dar nu doar atunci ultima dată. M-ai rănit de fiecare dată când te-ai retras când aveam nevoie să-ţi spun cât de mult te iubeam. Şi mă gândeam: „N-o să las să conteze, pentru că o să-i arăt. Doamne, n-are cum să nu vadă şi să se convingă singur, pentru că e absolut evident de fiecare când mă uit la el. De fiecare dată când mă gândesc la el. Şi mă iubeşte şi el. Mă vrea. Şi nu m-a vrut nimeni niciodată în toată viaţa mea... Nu cu adevărat."
- Bess...
Dar ea se trase de lângă mâinile lui.

- Părinţii mei, de exemplu, începu ea, răsucindu-se. Oare de câte ori nu i-am auzit întrebându-se „De unde a apărut?1* De parcă eram un animal vagabond care a intrat în casă din greşeală.
Când începu să se plimbe prin cameră, cu umerii aplecaţi, el nu zise nimic. în fond, cum ar fi putut să-i spună că îi părea rău că îi deschisese acele răni vechi? Şi că îi părea rău că fusese nevoie de asta ca să-i dezvăluie sentimentele ei reprimate?
- Dar am trecut peste asta. Umerii aceia încordaţi se smuciră violent, când încercă să îşi revină. Ce altceva puteam să fac? De fapt, nici nu era vina lor. Ei au fost mereu aşa perfecţi... perfecţi într-un fel în care eu nu pu-team fi niciodată. Nu am fost suficientă de bună pentru ei. Şi nici măcar pentru tine.
- Chiar crezi că asta vreau?
Ea se uită peste umăr. Lacrimile pe obraji i se uscaseră. Oricum nu avea nici un rost să verse lacrimi.
- Nu ştiu ce vrei, Alexi. Ştiu doar că se tot repetă cer-cul. De la părinţii mei am trecut la şcoală... în anii ăia îngrozitori ai adolescenţi, când toate fetele erau frumoa-se şi strălucitoare şi se îndrăgosteau de o mie de ori... Dar pe mine nu m-a vrut nimeni. Oh, am avut prietene, nu te gândi. Undeva pe drum am învăţat că dacă nu te mai străduieşti aşa tare, că dacă doar te relaxezi şi te porţi natural, sunt o groază de oameni care să te placă pentru ceea ce eşti cu adevărat. Doar că n-am avut niciodată pe cineva pe care să mă iubească, n-am avut niciodată un om pe care să-l iubesc, până când ai apărut tu...
- Şi nici n-o să mai fie altcineva, zise el, apoi aşteptă să se întoarcă spre el. Te iubesc, Bess! Te rog, mai dă-mi o şansă.

- N-o să meargă, afirmă ea, ştergându-şi lacrimile deja uscate cu podul palmei. Credeam că o să funcţioneze... mi-am dorit să funcţioneze. Eram absolut sigură că o să fie suficientă iubirea. Dar nu este. Nu fără speranţă. Şi cu siguranţă nu fără încredere...

Felul calm şi resemnat în care rosti afirmaţia aceea stârni în el un vârtej copleşitor de panică.

-Vrei să mă milogesc de tine? Ignoră retragerea ei defensivă şi o apucă de braţe. Bine, atunci o s-o fac. Nu te las să mă îndepărtezi din viaţa ta pentru că am fost idiot... pentru că mi-a fost frică. Nu! No să te las!

Bess se întrebă în sinea ei dacă acesta era modul în care se milogea un bărbat - cu ochii strălucindu-i de înflăcărare şi cu vocea ridicată?

- Şi data viitoare când o să mă vezi sărutând un vechi prieten?
- No să-mi pese! Scoase un sunet înăbuşit de dezgust faţă de sine şi îi dădu drumul, lăsând-o să se învârtă prin cameră. Ba o să-mi pese. O să-l omor pe următorul bărbat care se atinge de tine.

-Atunci New Yorkul o să fie împânzit de cadavre. Se gândi că situaţia asta ar fi trebuit să fie amuzantă, aşa că, de ce naiba nu i se părea câtuşi de puţin amuzantă? Nu pot să schimb ceea ce sunt pentru tine, Alexi. Eu nu ţi-aş cere ţie să te schimbi pentru mine.

-Nu, nu mi-ai cere, aprobă el, frecându-şi faţa cu mâinile şi străduindu-se să-şi recapete stăpânirea de sine. Ştiu că un sărut între prieteni e ceva nevinovat, Bess. Nu sunt un idiot chiar atât de mare. Dar seara trecută, când am intrat şi te-am văzut aşa....

- Ai presupus automat că te-am trădat.
- Nu ştiu nici eu ce am presupus, zise el şi era cât se putea de sincer. Dar când te-am văzut aşa cu el, m-

am simţit.... nu ştiu ce am simţit... dar am fost copleşit de emoţii, continuă Alex, prudent. Aşa că nu am mai gândit. In inima şi în mintea mea, ştiu mai bine decât să presupun ceva... De fapt, chiar mi-am încălcat una dintre propriile reguli. Dar am avut motive întemeiate.
Mult mai calm acum, se apropie de ea şi o luă de mâini cu blândeţe. Abia făcusem arestarea şi eram încă plin de adrenalină din cauza asta. Ştiam că o să vin să-ţi po-vestesc, voiam să-ţi povestesc tot. Deja nu mai încercam

deloc să separ acea parte a vieţii mele, orice parte a vieţii mele, de tine. Ştiam că o te supere să vorbim despre asta din cauza lui Rosalie... ştiam asta. La naiba, ştiam şi că te-ai dus singură la înmormântarea aia şi m-am simţit ca un ticălos de cea mai joasă speţă pentru că te-am lăsat să mergi singură.
Cu fiecare cuvinţel pe care îl rostea începea să îi deschidă din nou inima, centimetru după centimetru.
-Nu credeam că ştii...
- Ştiam, răspunse el, cu glas sec. Şi nu se putea gândi la nimic altceva decât la disperarea cu care îşi dorea să o strângă în braţe. Laşi notiţe peste tot... tot felul de bucăţele de hârtie peste tot, pe care îţi notezi să iei rufele de la spălătorie şi dialoguri şi tot felul de întâlniri. Am văzut biletul cu florile pe care le-ai comandat pentru ea şi indicaţiile spre cimitir. Coborî capul şi se uită în jos la mâinile lor. Şi dacă lucrurile nu s-ar fi mişcat aşa de pe repede înainte cu ancheta, mi-aş fi făcut timp să vin cu tine. Aş fi încercat să-mi fac timp.
Bess nu se îndoia de asta.
-Era mai important pentru mine să-l prinzi pe nemernicul care a ucis-o decât să vii să stai lângă mormântul ei.

- N-am fost cu tine, repetă el, mult mai lent. Şi mi-am dorit să fiu. Şi când m-am întors aici, mi-am dorit să... Ştia că nu era deloc momentul potrivit să aducă vorba despre inelul pe care îl avea în buzunar. Eram agitat din multe motive, Bess. Am reacţionat complet deplasat şi disproporţionat şi o să-mi cer scuze pentru asta ori de câte ori vrei. Dar mi-aş dori foarte mult să mă asculţi...
- E în regulă, zise ea şi-l strânse^ uşor de mâini, sperând că aşa avea să-i dea drumul. Insă nu se întâmplă. Continuă apoi: Alexi, Charlie a fost aici pentru că...
-Nu am nevoie să ştiu. Ii dădu drumul la mâini şi în schimb le ridică pe ale lui ca să îi cuprindă faţa în palme. îşi dorea ca ea să vadă ce era în ochii lui. Nu trebuie

să te explici în faţa mea. Şi nu trebuie nici să te schimbi pentru mine....
Bess simţi o tresărire de viaţă în inima ei, dar se temea să creadă că intr-adevăr se vindeca.
-Aş prefera totuşi să lămurim lucrurile. înainte am fost prea furioasă, dar acum chiar vreau să-ţi spun... A trecut pe aici ca să-mi spună că Gabrielle e însărcinată. Era ca un băieţel în ziua de Crăciun şi voia să împărtăşească veştile astea bune cu un prieten. Şi să mă întrebe dacă vreau să îi fiu naşă copilului... Chiar dacă mai sunt şapte luni şi jumătate până să vină pe lume.
El coborî capul şi-şi lipi fruntea de a ei.
-Ar fi trebui să mă pocneşti, McNee. Dar când dădu să-şi apropie gura de a ei, o simţi retrăgându-se. Aşa că îi mângâie răbdător tâmplele cu degetele mari. Doar o dată, murmură el şi îi gustă buzele.

Nu intenţionase să adâncească sărutul şi cu atât mai puţin să o strivească de pieptul lui şi să o strângă atât de tare în braţe, că nu mai putea respira nici unul din ei. Dar nu se putu opri, până când nu îi simţi trupul tremurând din cauza unui nou val de lacrimi.

- Nu... te rog, nu... îi şopti şi îşi îngropă faţa în părul ei şi o legănă uşor, ca pe un copil. O să mă faci ţăndări!

Bess îşi ascunse faţa în umărul lui, luptându-se să reprime cele mai groaznice hohote de plâns.

-Nu voiam să te întorci. Nu voiam să mai simt asta...

Alex închise ochii strâns, gândindu-se că merita asta.

- Ai avut dreptate să mă goneşti. Şi vreau să-mi dai o şansă să-ţi demonstrez că faci bine să mă primeşti înapoi, spuse el şi îi mângâie părul. Eşti o ascultătoare atât de bună, Bess.... şi acum vreau să te rog doar să mă mai asculţi un pic...

-Nu trebuie să-ţi ceri scuze din nou. Nu putea înceta să-l iubească, realiza acum, aşa că se retrase uşor şi-i aruncă un zâmbet tremurând. Şi nu am cum să te primesc înapoi, pentru că ai rămas tot timpul aici....

Cuvintele ei îi aduseră o presiune stranie în piept. Lipi mâinile lor unite în dreptul inimii sale, într-o încercare de a o potoli.

- Atât de uşor?

- Nu e deloc uşor, răspunse ea, cugetând că nu va fi niciodată uşor. Doar că pur şi simplu aşa stau lucrurile.

- Mikhail a zis că va trebui să mă milogesc, şopti el. Mă faci să mă simt mic şi umil, Bess.

- Hai să lăsăm totul în urmă. Inspiră adânc, după aceea îl sărută pe ambii obraji, în semn de pace. Mă pricep să o iau de la zero.

- Nu. O prinse de mână şi o trase spre canapea. îmi place prea mult primul nostru început. Nu avem ne-voie de un nou început, ci doar să-l ducem pe ăsta la bun sfârşit. Stai jos. O trase cu el pe canapea, ţinându-i mâna aproape de inima lui. Mi-ai explicat, şi acum la- să-mă să-ţi explic şi eu. Mi-a fost teamă să am încredere în tine. Nici o femeie n-a însemnat vreodată aşa de mult pentru mine, cât însemni tu, şi m-am lăsat să-mi imaginez că o să fii cu mine pentru totdeauna. La fel cum m-am lăsat să-mi imaginez şi că o să pleci. Şi pentru că mă speria mai mult a doua variantă, tocmai de-aia mi s-a părut şi mai reală.
-E greu să-ţi fie frică de ceva, zise ea şi-i cuprinse obrazul în palmă. înţeleg.
-Da, dar nu ştii totul. îşi mută privirea şi îşi lăsă ochii atraşi spre florile care înmiresmau încăperea. Ai păstrat liliacul.
-Am încercat să-l arunc, zise ea şi zâmbi din nou. Dar era prea frumos.
-Ţi-am adus şi altceva în afară de liliac în seara ace-ea. Băgă mâna în buzunar şi scoase cutiuţa. Mâna ei se înmuie complet într-a lui şi îi privi buzele întredeschise şi tremurânde. Nu cred că e ostentativ, adăugă cu sub-înţeles şi în spirit de glumă. Dar cum ea rămase blocată, holbându-se la cutiuţa din mâna lui, îşi schimbă poziţia ca să o poată vedea mai bine. A fost o glumă.

- Bine... Aceste două silabe îi ieşiră ca o şoaptă tără-gănată. Şi o să îmi arăţi ce e înăuntru?
In loc de răspuns, Alex deschise cutiuţa. înăuntru se afla un inel de aur superb, cu un curcubeu de pietre preţioase. Ştia ce erau, doar pentru că îl rugase pe bijuti-er să i le identifice pe fiecare în parte. Ametist, peridot, topaz albastru şi citrin.

- Ştiu că nu e tradiţional, zise el, când ea rămase tă-cută. Dar mi-a amintit de tine şi am vrut să... ce naiba, am vrut ceva ce nu s-ar fi gândit niciodată nimeni să-ţi cumpere.
-Nu s-a gândit nimeni niciodată, şopti ea, abia re-uşind să respire. Şi nici nu se va mai gândi cineva vreodată...
- Dacă nu îţi place, putem să căutăm altceva.
Lui Bess îi era teamă că o să izbucnească în plâns din nou şi ştia că asta nu ar fi adus nimic bun nici unuia din ei.
- E superb! Absolut minunat, spuse Bess şi abia reuşi să-şi smulgă privirea de la inel. Adică, mi-ai cumpărat ăsta dinainte? II aveai cu tine noaptea trecută?.... Voiai să mi-l dai şi apoi ai intrat şi m-ai văzut cu Charlie. Râzând, îşi mută palma pe obraz. Mă mir că nu ne-ai împuşcat pe amândoi, atunci pe loc... Nici eu nu puteam să scriu un scenariu mai bun de atât.
- Aşadar, mă ierţi?
II iertase deja, desigur, dar din moment ce părea atât de agitat şi de neliniştit, Bess încuviinţă din cap.
-Oricine are gusturi atât de bune merită o a doua şansă.
-Ca să fiu sincer, l-am cumpărat de mult, dar mi-a luat multe zile să-mi fac curaj să ţi-l dau. Mi s-a părut de o mie de ori mai uşor să dau piept cu un drogat cu un Uzi1. Dar acum îşi făcuse curajul să pornească pe drumul acesta şi avea de gând să termine treaba. Ideea mea era să pun presiune pe tine ca să-l accepţi şi apoi
1 Pistol mitralieră de origine israeliană (n.tr.)

să te conving să facem o nuntă rapidă, ca să nu ai timp să te răzgândeşti. Dar uite că lucrurile au mers

prost. închise cutiuţa şi se simţi încurajat de icnetul scurt de consternare al lui Bess. A fost o prostie şi a arătat o lipsă de încredere în noi amândoi. îmi pare rău.
- Eu... adică... tu.... Oftă exasperată şi adăugă fermă: Nu mă deranjează!
- Ba sigur că da, zise el. A fost ceva calculat şi poate chiar ipocrit din partea mea, când o cerere în căsătorie ar trebui să fie romantică. Aşa că atunci când vom fi amândoi pregătiţi, o să te cer în căsătorie aşa cum se cuvine.
Lui Bess îi căzu faţa de şoc.
- Când o să fim amândoi pregătiţi?
- Da. Nu vreau să te presez acum, când poate eşti un pic vulnerabilă. Mai ales din moment ce e exclusă o logodnă prea lungă. Aşa că o să-ţi dau timp.
-Timp, repetă ea şi mai că îi venea să urle de frustrare.
- Aşa e corect, zise el şi aşteptă un pic. Bine, gata, eu sunt pregătit.
Şi înainte ca ea să aibă timp să izbucnească în râs, Alex se lăsase deja într-un genunchi în faţa ei.
- Ce faci?
-Te cer în căsătorie aşa cum se cuvine, zise el şi fu pe punctul de a începe discursul mic şi umil pe care şi-l pregătise. în schimb, ochii lui se întunecară, atunci când ea continuă să râdă. Nu asta vrei, nu?
- Ba să fii al naibii de sigur că asta vreau... Doar că vreau să stai aici sus cu mine. îl luă de mână şi îl trase înapoi pe canapea lângă ea, astfel încât să se poată privi în ochi de la acelaşi nivel. Vreau să te uiţi fix în ochii mei.
-Bine... dar atunci trebuie să primesc şi eu ceva ce vreau.
-Spune ce vrei...

-Vreau să te aud spunând-o. O prinse de mână şi îi ridică degetele pe obrazul lui. îmi doresc foarte mult

să te aud spunându-o. Am nevoie să aud cuvintele astea de la tine.

- Te iubesc, Alexi. Şi pentru prima dată rosti cuvintele acelea zâmbind, ştiind că vor fi interpretate şi înţelese întocmai aşa cum erau cu adevărat... sincere! O să te iubesc pentru totdeauna.

Alex întoarse capul, astfel încât buzele lui să se lipească de palma ei. Scoase apoi inelul din cutie şi i-l strecură pe deget. Lumina făcea pietrele să arunce în jur un curcubeu de culori strălucitoare. îşi uni apoi degetele cu ale ei şi ridică uşor capul.

-Fii familia mea. Clătină din cap, înainte ca ea să apuce să spună ceva şi se simţi bâlbâindu-se. Voiam să fiu romantic. Lasă-mă să...

- Nu. Copleşită de emoţie, îşi lipi mâna pe gura lui. A fost perfect. Nu schimba nimic. Te rog, să nu schimbi niciodată nimic!

- Atunci spune da.

- Da! exclamă ea, după care îşi aruncă braţele în jurul gâtului său şi izbucni în râs de fericire.

in aceeaşi colecţie au apărut:

1. Danielle Steel, O femeie împlinită
2. Danielle Steel, Cu fiecare zi
3. Nora Roberts, Vis în alb
4. Nora Roberts, Parfumul iubirii
5. Nora Roberts, Trăieşte clipa
6. Nora Roberts, Fericiţi pentru totdeauna
7. Danielle Steel, Legături de familie
8. Danielle Steel, Moştenirea
9. Danielle Steel, Misterele dragostei

10. Danielle Steel, Strada Charles 44
11. Nora Roberts, Comori tăinuite
12. Barbara Delinsky, Evadarea
13. Jackie Collins, Celebritate
14. Danielle Steel, Luminile Sudului
15. Mary Jo Putney, O nouă viaţă
16. Mary Jo Putney, Umbrele trecutului
17. Mary Jo Putney, Pasiune şi onoare
18. Danielle Steel, Petrecerea
19. Eloise James, Un sărut la miezul nopţii
20. Eloise James, Atingerea dragostei
21. Sandra Brown, Dulce mânie
22. Sandra Brown, Confruntarea
23. Jackie Collins, Zeiţa răzbunării
24. Sandra Brown, Sărutul ispitei
25. Danielle Steel, Conacul

Sandra Brown, Furtună în paradis

27. Danielle Steel, îngerul păzitor
28. Nora Roberts, Vieţi la limită - voi. 1
29. Nora Roberts, Vieţi la limită - voi. 2
30. Fern Michaels, Un Crăciun de neuitat
31. Fern Michaels, O dorinţă de Crăciun
32. Joanna Trollope, Nurorile
33. Joanna Trollope, O altă familie
34. Mary Jo Putney, O iubire imposibilă - voi. 1
35. Mary Jo Putney, O iubire imposibilă - voi. 2
36. Jo Beverley, Mireasă fără voie
37. Pamela Morsi, O femeie de succes
38. Danielle Steel, Miracolul
39. Jacqueline Susann, Valea păpuşilor - voi. 1
40. Jacqueline Susann, Valea păpuşilor - voi. 2
41. Mary Jo Putney, Compromisul inimii
42. Nancy Thayer, Paşi pe nisip
43. Amanda Quick, Alchimia dragostei
44. Ellen Maister, Vieţi paralele
45. Amanda Quick, Tainele trecutului

46. Diane Chamberlain, Minciuni din dragoste
47. Amanda Scott, Regele furtunilor
48. Diane Chamberlain, Secrete şi trădări - voi. 1
49. Diane Chamberlain, Secrete şi trădări - voi. 2
50. Jo Beverley, Fericire periculoasă
51. Diane Chamberlain, Înainte de furtună
52. Danielle Steel, Două vieţi
53. Mary Jo Putney, Dansul pasiunii
54. Elin Hilderbrand, Insula
55. Danielle Steel, Rugăciuni ascultate
56. Sarah Jio, Anotimpul regăsirii
Nora Roberts, Visuri împlinite
58. Luanne Rice, Barca de argint
59. Mary Jo Putney, Taina contesei
60. Santa Montefiore, Casa de la malul mării - voi. 1
61. Santa Montefiore, Casa de la malul mării - voi. 2
62. Danielle Steel, Vârstele dragostei
63. Loretta Chase, Seducţie
64. Judy Astley, Iubiri clandestine
65. Amanda Quick, Nesocotita
66. Ulrika Jonsson, Suflete regăsite
67. Danielle Steel, Hotel Vendome
68. Anne Golon, Angelica. Marchiza îngerilor
69. Nora Roberts, lmblânzitoarea de suflete
70. Elizabeth Noble, Iubiri de altădată
71. Amanda Quick, Scandal
12. Leila Meacham, Trandafiri - voi. 1
73. Leila Meacham, Trandafiri - voi. 2
74. Anne Golon, Angelica. Logodnica vândută
75. Fern Michaels, Noi începuturi
76. Amanda Quick, O relaţie periculoasă
77. Elizabeth Noble, Scrisori pentru fiicele mele
78. Nora Roberts, Treptele iubirii
79. Daisy Goodwin, Ultima mea ducesă
80. Danielle Steel, Ecouri
81. Anne Golon, Angelica. Serbări regale

82. Helen Warner, Invitaţie la nuntă
83. Jill Shalvis, Irezistibil
84. Amanda Quick, Legământul iubirii
85. Nora Roberts, Paşi spre fericire
86. Luanne Rice, Un albastru infinit
87. Danielle Steel, Surprizele vieţii
Amanda Quick, Dorinţa
89. Lisa Jewell, Petrecerea lui Ralph
90. Mary Jo Putney, Când dragostea te schimbă
91. Helen Simonson, Ultima cucerire
92. Fern Michaels, In căutarea fericirii
93. Julia Quinn, Eloisa James, Patru nunţi şi o moştenire
94. Rebecca Chance, Fete rele - voi. 1
95. Rebecca Chance, Fete rele - voi. 2
96. Ana Damian, Scenariu pentru dragoste
97. Mary Jo Putney, Călătorie spre iubire
98. Jane Lovering, Muzica inimii
99. Lisa Jackson, Iubire vinovată
100. Beth Kendrick, Greşeli din dragoste
101. Danielle Steel, Dincolo de aparenţe
102. Nora Roberts, Iubire peste timp
103. Kristin Hannah, A doua şansă
104. Julia Quinn, Eloisa James, Aleasa inimii
105. Nora Roberts, Martora
106. Nancy Thayer, Vara iubirii regăsite
107. Mary Jo Putney, Curcubeie sfărâmate
108. Amanda Quick, O aventură de-o noapte
109. Eileen Goudge, Chipurile dragostei
110. Mary Jo Putney, Răul de foc
111. Amanda Quick, Şarada iubirii
112. Amanda Quick, Frumoasa şi Bestia
113. Judy Duarte, Legături miraculoase
114. Amanda Quick, Misterul Afroditei
115. Joanna Trollope, O pasiune interzisă
116. Amanda Quick, Rendez-vous la miezul nopţii

117. Mary Jo Putney, îmblânzirea unui rebel
118. Amanda Quick, Capcanele iubirii
119. Mary Jo Putney, Aventurile unei lady
120. Jackie Collins, Jocuri periculoase
121. David Nicholls, O zi
122. Julie Maxwell, Faţetele dragostei
123. Amanda Quick, O pradă uşoară
124. Mary Jo Putney, Daruri periculoase
125. Mary Jo Putney, O alegere dificilă
126. Jojo Moyes, Jertfa iubirii
127. Mary Jo Putney, Caruselul inimilor
128. Barbara Taylor, Bradford, Puterea dragostei
129. Mary Jo Putney, Mătase şi umbre
130. Nora Roberts, îndrăzneşte să visezi
131. Elizabeth Naughton, Aşteaptă-mă
132. Nora Roberts, Păstrează-ţi visul
133. Mary Jo Putney, Săruturi furate
134. Barbara Cartland, Triumful dragostei
135. Mary Jo Putney, Mătase şi secrete
136. Barbara Cartland, întoarcerea în paradis
137. Amanda Quick, Un sărut periculos
138. Nora Roberts, Cântecul de sirenă
139. Amanda Quick, Secretele nopţii
140. Mary Jo Putney, Văluri de mătase
141. Barbara Cartland, Pe aripile iubirii
142. Nora Roberts, Găseşte-ţi visul
143. Amanda Quick, Logodnică de împrumut
144. Jo Beverley, Dulcele păcat al iubirii
145. Nora Roberts, Magia destinului
146. Amanda Quick, Atracţie periculoasă
147. Eloisa James, Jocul dragostei
148. Nora Roberts, Magia umbrei
149. Margot Berwin, Aroma pasiunii
Amanda Quick, Otrava perfectă
151. Mary Jo Putney, Tunete şi trandafiri
152. Nora Roberts, Legături primejdioase - voi. 1

153. Nora Roberts, Legături primejdioase - voi. 2
154. Barbara Taylor Bradford, Gustul dragostei
155. Danielle Steel, Până la sfârşitul veacurilor
156. Eloisa James, Alegerea perfectă
157. Amanda Quick, O iubire neconvenţională
158. Nora Roberts, Dalia albastră
159. Danielle Steel, La prima vedere
160. Jude Deveraux, Adevărata dragoste
161. Nora Roberts, Dalia albastră - Visul Stellei
162. Nora Roberts, Trandafirul negru
163. Amanda Quick, O aventură riscantă
164. Mary Jo Putney, Copilul sălbatic
165. Nora Roberts, Crinul roşu
166. Amanda Quick, Cristalul Nopţii
167. Sandra Brown, Amintiri înşelătoare
168. Danielle Steel, Păcatele mamei
169. Linda Howard, O inimă neîmblânzită
170. Amanda Qucik, Focul din oglinzi
171. Mary Jo Putney, Mireasa din China
172. Danielle Steel, Trădarea
173. Nora Roberts, Misterele nopţii
174. Linda Howard, Alegerea inimii
175. Maryjo Putney, Dn târg neobişnuit
176. Amanda Quick, Grădinile de Cristal
177. Jude Deveraux, Mai presus de timp
178. Linda Howard, O noapte de neuitat
179. Danielle Steel, Prieteni pentru totdeauna
180. Mary Jo Putney, Blestemul trecutului
Amanda Quick, Suflete sălbatice
182. Lisa Jackson, Păcatul originar
183. Mary Jo Putney, Iubire regăsită
184. Nora Roberts, Refugiul - voi. 1
185. Nora Roberts, Refugiul - voi. 2
186. Sidney Sheldon, îngerul întunericului
187. Amanda Quick, Afaceri de familie
188. Mary Jo Putney, Jurăminte neobişnuite

189. Nora Roberts, Magia trecutului
190. J.D. Robb, Sanctuarul
191. Mary Jo Putney, Focul ascuns
192. Barbara Cartland, în sfârşit, dragostea
193. Sandra Brown, în căutarea adevărului
194. Mary Balogh, Primul pas: Căsătoria
195. Amanda Quick, Femeia misterioasă
196. Mary Jo Putney, Revelaţia
197. Nora Roberts, Tributul - voi. 1
198. Nora Roberts, Tributul - voi. 2
199. Julie Garwood, Dansul umbrelor
200. Mary Jo Putney, Capriciile destinului
201. Sandra Brown, Dispariţia
202. Mary Balogh, Al doilea pas: Seducţia
203. Sidney Sheldon, Evadarea
204. Amanda Quick, Casa de sticlă
205. Sandra Brown, Arşiţa nopţii
206. Mary Jo Putney, Descântec de dragoste
207. Linda Howard, Plăcere exclusivă
208. Mary Balogh, La final apare dragostea
209. Amanda Quick, Ape adânci
210. Mary Jo Putney, Sărutul sorţii
211. Sandra Brown, Fascinaţie secretă
Mary Carter, Tocul pentru cine
213. Amanda Quick, întoarcerea în Eclipse Bay
214. Mary Jo Putney, Magie furată
215. Nora Roberts, Steaua ascunsă
216. Mary Balogh, Ispitirea unui înger
217. Linda Howard, Un joc de noroc
218. Amanda Quick, Noi începuturi în Eclipse Bay
219. Sandra Brown, Păcatele trecutului
220. Sylvia Day, Atracţia
221. Nora Roberts, Steaua captivă
222. Julie Garwood, Pasiuni mocnite
223. Amanda Quick, O vară în Eclipse Bay
224. Sandra Brown, Amintiri şi secrete

225. Julie Garwood, Pasiuni mocnite
226. Nora Roberts, Steaua secretă
227. Sylvia Day, Revelaţia
228. Marek Halter, Khadija - Iubirile Orientului
229. Sandra Brown, Invidia
230. Nora Roberts, întoarcerea lui Rafe MacKade
231. Amanda Quick, O iubire primejdioasă
232. Sylvia Day, împlinirea
233. Nora Roberts, Mândria lui Jared MacKade
234. Marek Halter, Fatima - Iubirile Orientului
235. Mary Jo Putney, Magie îndepărtată
236. Amanda Quick, Logodnă de convenienţă
237. Sidney Sheldon, O ti prea îndepărtată
238. Nora Roberts, Inima lui Devin MacKade
239. Amanda Quick, Grădina amăgirilor
240. Sandra Brown, Necunoscutul
241. Nora Roberts, Subjugarea lui Shane MacKade
242. Marek Halter, Aicha - Iubirile Orientului
Sidney Sheldoon, Mărire şi decădere
244. Amanda Quick, Un înger păzitor
245. Nora Roberts, Ameţitor ca vinul
246. Mary Jo Putney, Ademenirea unui sfânt
247. Amanda Quick, Cheia misterelor
248. Anne Golon, Angelica. Supliciul de la Notre-Dame
249. Nora Roberts, Un pariu pe soartă
250. Sidney Sheldon, Spune-mi ce visezi
251. Amanda Quick, Ochi de vis
252. Anne Golon, Angelica. Lumini şi umbre
253. Winston Graham, Ross Poldark. începuturi
254. Nora Roberts, Provocarea sorţii
255. Sidney Sheldon, Stăpânul jocului
256. May Balogh, Inimă de piatră
257. Winston Graham, Demelza
258. Nora Roberts, Posibilităţi nenumărate
259. Amanda Quick, Surori secrete

260. May Balogh, Cântec tăcut
261. Winston Graham, Poldark. Jeremy Poldark
262. Nora Roberts, Singurătatea unui bărbat
263. Mary Balogh, Hoţul de visuri
264. Amanda Quick, Parteneri perfecţi
265. Sarah Jio, Destine înlănţuite
266. Winston Graham, Poldark. Warleggan
267. Nora Roberts, Acum şi pentru totdeauna
267. Nora Roberts, Acum şi pentru totdeauna
268. Amanda Quick, Dragostea e oarbă
269. Sonali Dev, O iubire neaşteptată
270. Mary Balogh, Dorinţa
271. Nora Roberts, Miresele MacGregor
272. Mary Balogh, Din toată inima
Sidney Sheldon, De cealaltă parte a miezului nopţii
274. Amanda Quick, Dragostea nu are reguli
275. Susan Elizabeth Phillips, Trandafirul sălbatic
276. Nora Roberts, Mâna câştigătoare
277. Sandra Brown, Dragoste sub presiune
278. Susan Elizabeth Phillips, Amintiri de neuitat
279. Amanda Quick, Talente ascunse
280. Nora Roberts, Mirii MacGregor
281. Jill Shalvis, Dorinţa inimii
282. Susan Elizabeth Phillips, O clipă de răgaz
283. Sandra Brown, Amintirea unui sărut
284. Amanda Quick, Scânteia pasiunii
285. Susan Elizabeth Phillips, Sărutul unui înger
286. Nora Roberts, Vecinul perfect - Iubirea învinge
287. Mary Jo Putney, Ispăşire prin iubire
288. Sandra Brown, Fiorii primei iubiri
289. Jill Shalvis, îndrăgostită nebuneşte
290. Nora Roberts, Curtând-o pe Catherine
291. Mary Balogh, Soţie de ocazie
292. Sandra Brown, Răpirea
293. Amanda Quick, O rază de speranţă
294. Jill Shalvis, Noroc în dragoste

295. Nora Roberts, Un bărbat pentru Amanda
296. Mary Balogh, Doamna cu umbrelă neagră
297. Nora Roberts, Din dragoste pentru Lilah
298. Alexander McCall Smith, Emma
299. Sandra Brown, Să iubeşti din nou
300. Amanda Quick, Lumina din adâncuri
301. Nora Roberts, Cucerind-o pe Suzanna
302. Amanda Quick, O şansă incredibilă
303. Val MacDermid, Mănăstirea Northanger
Sidney Sheldon, Secrete de familie
305. Nora Roberts, Perechea lui Megan
306. Joanna Trollope, Raţiune şi simţire
307. Mary Balogh, înşelătoria
308. Amanda Quick, Până când moartea ne va despărţi
309. Debbie Macomber, încă o şansă
310. Amanda Quick, Pasiune de vis
311. Sidney Sheldon, Nimic nu durează o veşnicie
312. Mary Balogh, Ultimul vals
313. Nora Roberts, îmblânzind-o pe Natasha
314. Sidney Sheldon, Planuri perfecte
315. Mary Balogh, O altfel de ducesă
316. Nora Roberts, Ademenirea unei doamne
317. Debbie Macomber, Speranţe renăscute
318. Robin Carr, Viaţa dorită
319. Nora Roberts, îndrăgostindu-mă de Rachel
320. Amanda Quick, Un sărut exotic
321. Mary Balogh, Totul pentru dragoste
322. Robyn Carr, Refugiul inimii
323. Sidney Sheldon, Chipul din umbră
324. Amanda Quick, Dulce armonie

Tradiţie din 1989

■#ir www.litera.ro
SERIA „FAMILIA STANISLASKI"
Bess McNee, scenaristă de seriale de televiziune, este atât de pasionată de munca ei, încât doreşte să redea cât mai realist acţiunea şi dialogurile personajelor pe care le creează - chiar dacă asta înseamnă să intre în pielea unei prostituate şi să-şi petreacă o seară pe străzile din New York... Numai că aventura ei ia brusc sfârşit, când este arestată de Alexi Stanislaski, cel mai chipeş şi sexy poliţist pe care l-a întâlnit vreodată.
Alexi crede că în cariera lui le-a văzut pe toate - dar niciodată nu a cunoscut vreo femeie ca Bess. Iar când aceasta îl roagă să o ajute în cercetările pentru serialul ei, el nici nu vrea să audă. Dar Bess are relaţii sus-puse şi o capacitate ieşită din comun de a-i face pe ceilalţi să se supună dorinţelor ei. Şi cu toate că o consideră enervantă, încăpăţânată şi cam iresponsabilă, Alexi nu poate să nu fie atras de ochii ei verzi şi de chipul de o frumuseţe stranie.
Pasiunea care se naşte între ei este rapidă şi incontestabilă, şi nu trece multă vreme până ce amândoi îşi dau seama că este mult mai mult decât o atracţie trecătoare. Problema este însă că Bess s-a crezut îndrăgostită de atât de multe ori în trecut, iar două logodne rupte îl fac pe Alexi să se îndoiască de trăinicia sentimentelor ei...
Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dragoste, şi majoritatea au intrat în topurile de vânzări realizate de New York Times. Cărţile ei au fost publicate în 35 de ţări, în peste 400 de milioane de exemplare.

-

-